

COORDONATORI:
SORINA SORESCU ALINA GIOROCEANU CĂTĂLIN GHIȚĂ

Actele Conferinței Internaționale
de Științe Umaniste și Sociale
„Creativitate. Imaginar. Limbaj”

Ediția a II-a

Actele Conferinței Internaționale de Științe Umaniste și Sociale
„Creativitate. Imaginar. Limbaj”

9 786065 625563

ISBN 978-606-562-556-3

Coordonatori:
Sorina Sorescu Alina Gioroceanu Cătălin Ghiță

**Actele Conferinței Internaționale de Științe Umaniste și Sociale
„Creativitate. Imaginar. Limbaj”**

Corector: Oana Băluică

Echipa de redacție: Oana Băluică
Andreea Bratu
Mădălina Cerban
Ovidiu Drăghici
Mihai Ene

**Editura Aius PrintEd este recunoscută CNCS
(2013-2016)**

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
CONFERINȚA INTERNAȚIONALĂ DE ȘTIINȚE UMANISTE ȘI
SOCIALE „CREATIVITATE, IMAGINAR, LIMBAJ“ (2015 ; Craiova)

Actele Conferinței Internaționale de Științe Umaniste și Sociale
„Creativitate, Imaginar, Limbaj“ : Craiova, 2015 / Sorina Sorescu,
Alina Gioroceanu, Cătălin Ghiță - Craiova: Aius, 2015
ISBN 978-606-562-556-3

I. Sorescu, Sorina
II. Gioroceanu, Alina
III. Ghiță, Cătălin

81(063)

© Editura **AIUS** Craiova, 2015
str. Pașcani, nr. 9, 200151
tel./ fax: 0251-596136
e-mail: editura.aius@gmail.com
www.aius.ro

ISBN 978-606-562-556-3

Sorina Sorescu

**Coordonatori:
Alina Gioroceanu**

Cătălin Ghiță

**Actele Conferinței Internaționale
de Științe Umaniste și Sociale
„Creativitate. Imaginar. Limbaj”**

Ediția a II-a

CUPRINS

PREAMBUL (COORDONATORII)	7
---------------------------------------	---

LITERATURĂ

MIHAI ENE – ELEMENTE ALE IMAGINARULUI DECADENT ÎN ARTELE ȘI SOCIETATEA CONTEMPORANĂ	9
CĂTĂLIN GHIȚĂ – I. HELIADE RĂDULESCU – PRIMUL POET VIZIONAR ROMÂN	21
SORINA SORESCU – PROBLEMA EMINESCO-CENTRISMULUI ÎN ISTORIOGRAFIA LITERARĂ ROMÂNEASCĂ	38
CORINA CRÎNGUȘ – REPREZENTĂRILE ȘI PROBLEMATICA PRIMULUI RĂZBOI MONDIAL ÎN ROMANUL LUI CAMIL PETRESCU	50

LINGVISTICĂ

MĂDĂLINA CERBAN – APPLICATIONS OF SYSTEMIC FUNCTIONAL GRAMMAR	58
ADELA NOVAC – TIMP ȘI TEMPORALITATE ÎN CREAȚIA VIREEANĂ	69
ALINA RESCEANU – ON AMOUNT RELATIVE CLAUSES IN ROMANIAN	77
IONELA MATILDA BREAZU – PREPOZIȚIA ÎN ARGOUL ROMÂNESC	89

DISCURS ȘI SOCIETATE

ANDREEA BRATU – INTERDICȚII TEMPORALE ȘI SPAȚIALE ÎN RITUALURILE ROMÂNEȘTI DE NAȘTERE ȘI DE ÎNMORMÂNTARE	100
---	-----

FLORINA IRINA DIMA – CRIZA LECTURII LITERARE ȘI CAPITALISMUL COGNITIV	108
ALINA GIOROCEANU, VALI ILEANA NIȚĂ – EXPRESII ALE DURATEI ÎN PROCEDURA PENALĂ	121
TEODOR SÂMBRIAN – TERMENI SPECIFICI LIMBAJULUI JURIDIC COMERCIAL ȘI FINANCIAR NEINCLUȘI ÎN DICȚIONARUL LIMBII ROMÂNE	128
DIANA ŠOLKOTOVIĆ – POMANA LUI DUMNEZEU – APROPIEREA DE DIVIN PRIN MOARTE.....	145

PREAMBUL

Conferința interdisciplinară *Creativitate, imaginar, limbaj*, organizată de Departamentul de limbă și literatură română în strânsă colaborare cu Departamentul de comunicare, jurnalism și științe ale educației, ambele din cadrul Facultății de Litere a Universității din Craiova, a îmbrățișat, încă de la debut, ideea generală a unui dialog fertil între științele umaniste și cele sociale. Dacă prima ediție a conferinței a stat sub semnul experimentului și al „începutului de drum“ (ca să reluăm o sintagmă cunoscută a profesorului Paul Cornea), a doua ediție, desfășurată între 15 și 16 mai 2015, a coagulat încă mai ferm direcțiile de investigație practico-teoretic trasate inițial, propunând chiar piste de interpretare noi. Fideli principiului interdisciplinarității, ca modalitate de comunicare flexibilă între specializări amenințate, din ce în ce mai des și mai pregnant, de insularizare în lumea contemporană, editorii au gândit acest modest volum ca pe o oglindă mai mult sau mai puțin fidelă a ediției secunde, menite să înregistreze, deopotrivă, nuanțele specializărilor și punțile dintre ele.

Conferința de deschidere a fost ținută, la această ediție, de un reputat specialist britanic, profesorul Jim O'Brien de la Southampton Solent University. Profesorul O'Brien s-a axat asupra fotbalului ca liant al culturii de masă în Spania, dintr-o perspectivă diacronică, înregistrând astfel metamorfozele suferite de sportul rege în imaginarul colectiv și punând, simultan, în abis transformările din spațiul public, reflectate cu acuratețe de tectonica ludică a meciurilor politizate. Multe dintre punctele de vedere avansate de specialistul britanic pot fi aplicate, *mutatis mutandis*, și realităților românești, conferința domniei sale constituind un bun prilej de reflecție pentru participanți, care au reacționat cu entuziasm la provocările intelectuale ale prezentării.

Lucrările centrate asupra lingvisticii surprind cu destulă acuitate diversitatea preocupărilor specialiștilor prezenți la conferință. Dacă doctoranda Ionela Matilda Breazu (Universitatea din Craiova) discută problema prepozițiilor în limbajul argotic („Prepoziția în argoul românesc“), Mădălina Cerban (Universitatea din Craiova) analizează aplicațiile gramaticii funcționale sistemice, dezvoltate de Michael Halliday („Applications of Systemic Functional Grammar“). Adela Novac (Universitatea de Stat „Alec Russo“ din Bălți) pune în ecuație lingvistică termenii „timp“ și „temporalitate“ în poezia contemporană din

Republica Moldova („Timp și temporalitate în creația lui Grigore Vieru“). La finalul secțiunii, Alina Resceanu (Universitatea din Craiova) prezintă o lucrare despre subordonatele relative din limba română („On Amount Relative Clauses in Romanian“).

Lucrările circumscrise literaturii și studiilor culturale sunt, de asemenea, o probă a varietății intereselor de cercetare ale universitarilor participanți la conferință. Mihai Ene abordează frontal o temă de sinteză culturală: decadentismul, din perspectiva studiilor imaginarului („Elemente ale imaginarului decadent în artele și societatea contemporane“). Cătălin Ghiță (Universitatea din Craiova) reia o mai veche discuție privind vizionarismul diseminat în poezia romanticului pașoptist I. Heliade Rădulescu („I. Heliade Rădulescu. Primul poet vizionar român“). Mihaela-Gabriela Păun (Universitatea din București) trasează un credibil portret științific al traducătorului, istoricului și criticului literar italian Marco Cugno, profesor la Universitatea din Torino și, anterior, lector la Universitatea din București („Viziunea lui Marco Cugno“). În fine, Sorina Sorescu discută cu mult aplomb, din unghiul deschis de critica criticii, eminesco-centrismul autohton („Problema eminesco-centrismului în istoriografia literară românească“).

Secțiunea dedicată discursului și societății grupează lucrări de bună ținută științifică, originale prin pozițiile critico-teoretice asumate, de factură cert interdisciplinară. Andreea Bratu (Universitatea din Craiova) adoptă o perspectivă antropologică în discuția sa extinsă despre interdicțiile rituale („Interdicții temporale și spațiale în ritualurile românești de naștere și de înmormântare“). Alina Gioroceanu (Universitatea din Craiova) și Vali Ileana Niță (Universitatea din Craiova) adoptă o perspectivă lingvistică atunci când se axează asupra exprimării duratei în procedura penală curentă („Expresii ale duratei în procedura penală“). Teodor Sâmbrian (Universitatea din Craiova) enumeră și analizează termenii juridici omiși de DLR („Termeni specifici limbajului juridic comercial și financiar neincluși în Dicționarul Limbii Române“). La final, doctoranda Diana Šolkotović se axează asupra relației dintre thanatic și divin din perspectivă antropologică („Pomana lui Dumnezeu – apropierea de divin prin moarte“).

Prin varietatea și vastitatea temelor abordate, participanții la această ediție secundă a conferinței organizate de Literale craiovene au speranța că edițiile viitoare vor imprima și mai mult dinamism cercetărilor interdisciplinare. Editorii acestui volum nu pot decât să le împărtășească optimismul.

COORDONATORII

ELEMENTE ALE IMAGINARULUI DECADENT ÎN ARTELE ȘI SOCIETATEA CONTEMPORANĂ

Lect. univ. dr. Mihai ENE
Universitatea din Craiova
mihaiene16@yahoo.com

Abstract

The decadent movement had a brief life in the French literature, at the end of the XIXth century, but its influence remains strong in the first half of the XXth century, not only in the work of the French writers, as Gide, Proust, or the avant-gardes, but also in the rest of European literature. The decadent imaginariu nourished the vision of Italian, English, Spanish, Romanian and even American and South-American writers. The sophisticated and strange taste for what is unique and exquisite, the anti-*physis* discourse and the cult of the artificial, the extreme anti-modernism and the cynic view of the world cross over the literary movements and represents a permanent style.

In this essay I wish to explore the reminiscences of the decadent imaginariu in the contemporary arts – especially in literature, music and visual arts – and society – especially in fashion and different aspects of the way of living. Even there is not a particular movement who programmatically is using the decadent vision of the world, there are more elements which we can find in different artistic expressions and in some public representations in the society. Those elements constitute the main topic of my analysis.

Key Words: decadent, decadent imaginariu, contemporary arts, fashion, cinematography

Introducere

Apărut în cea de-a doua jumătate a secolului al XIX-lea în Franța, dar cu ecouri importante în Italia, Anglia, Germania și alte culturi europene, decadentismul a însemnat, pe de-o parte, căutarea unor formule de expresie noi, după un romantism deja intrat în criză și un filon realist resimțit ca insuficient pentru a face față provocărilor și crizelor modernității în plină construcție. Ivit, paradoxal, și din latura cea mai

întunecată, mai ocultă și mai perversă a romantismului, din *agonia* sa (Praz 1955), dar și împotriva tuturor celorlalte fațete ale sale, decadentismul și-a asumat de la început atitudinea critică asupra realității, subversivitatea la nivel social și politic și căutarea unei schimbări de paradigmă estetică, militând pentru artificialitate extremă și perversitate în materie de moravuri, împotriva a tot ceea ce era natural, banal, vulgar sau acceptat ca normă, pentru un anumit tip de aristocrație, mai degrabă spirituală decât de sânge, în detrimentul burgheziei ce luase avânt și pentru tot ceea ce este rar, prețios, unic și irepetabil, optând pentru un hiperrafinament estetic coroborat cu disprețul a tot ceea ce este serializat, tot ce devine modă sau care nu poate corespunde unor standarde de excentricitate, anticipând, în acest sens, avangardele istorice ale începutului de secol XX.

Formulată de Théophile Gautier și ilustrată de Baudelaire în poezie și eseuri, și de Villiers de l'Isle-Adam sau în proză, estetica decadentă ajunge să se definească în forma sa istorică în deceniile opt și nouă ale secolului al XIX-lea, sub auspiciile unor *maestri* ai epocii, precum Verlaine, Mallarmé sau Huysmans. Întreaga literatură *fin-de-siècle*, fie că se convertește la simbolism, fie că rămâne decadentă în varianta minoră și excesivă, aproape de *kitsch*, cultivată de cercul lui Anatole Baju, se raportează la aceste nume ca la reperele esențiale din proximitatea literară. Estetica decadentă se definește, prin raportare la acești autori, printr-o disponibilitate formală ieșită din comun, prin invenție lexicală și cultivarea unui stil căutat (*recherché*), printr-o atitudine la limita dintre dispreț și cinism, generată de constatarea prăbușirii tuturor principiilor și dezintegrării tuturor idealurilor, prin oboseala resimțită la nivel organic, dar și cultural, subțierea sângelui fiind semn de indubitabilă aristocrație, dar provocând și dezechilibre interioare, angoase și nevroze pentru care sunt căutate tot felul de paliative estetizante. Construirea unei *Thebaide rafinate*, așa cum voia Jean Floressas des Esseintes, celebrul personaj din romanul lui J.-K. Huysmans, *À rebours*, eșuează inevitabil, căci, în fond, succesul este un fenomen vulgar căruia nu îi poți contrapune decât o fastuoasă ratăre. Într-un univers care se dezintegrează, într-o lume plictisitoare și stupidă, așa cum este resimțită de decadenți, orice reușită ar însemna acceptarea lumii ca atare și participarea la un sistem perceput ca degradant. În aceste condiții, demersul decadent devine, pe de-o parte, o critică acidă la adresa realității și o elegie nesfârșită pentru un final ce nu mai vine. De aici cultivarea stărilor de crepuscul – grupul decadent italian se numește chiar *I crepuscolari* – și sentimentul că amurgul care a sosit, fie el al zeilor, fie al oamenilor, nu poate fi savurat decât la intensități maxime.

Decadentismul ca stil atemporal

Problema decadentei este însă una mai veche și, în același timp, o temă ce se articulează în timp, plecând de la analizele dedicate decăderii Imperiului Roman, cel mai spectaculos declin pe care l-a cunoscut Europa, cel puțin până în secolul XX. Dar dincolo de abordarea strict istorică, exegeții vor ajunge și la considerente asupra literaturii și artelor acelei perioade, în care totul decade, se devitalizează, dar în același timp se rafinează și se selectează. De la Montesquieu la Nietzsche și de la D. Nisard la Th. Gautier se articulează o întreagă viziune asupra stilului decadentei, cu referire la perioada latină post-clasică, dar mereu cu trimiteri în contemporaneitate, mai ales ale adversarilor romantismului, cum se întâmplă cu studiul lui D. Nisard, *Studii critice și de moravuri asupra poezilor latini ai decadentei* (1834).

În cartea sa, *Cinci fețe ale modernității*, Matei Călinescu expune și analizează întregul drum al devenirii ideii de decadentă și al configurării a ceea ce numim „stil al decadentei”. Primii scriitori care vorbesc despre decadentă de pe poziții favorabile sunt Th. Gautier și Ch. Baudelaire. Dar abia după 1860-1870, în jurnalul fraților Goncourt și, mai ales, într-un articol din 1881 al lui Paul Bourget despre Baudelaire găsim o adeziune totală și o încercare de înțelegere din interior a fenomenului decadent.

În ceea ce-l privește pe Th. Gautier, el îl „inventează”, într-o mare măsură, pe Baudelaire, atribuindu-i majoritatea caracteristicilor care vor articula, mai târziu, viziunea decadentă asupra lumii și artei: „sentimentul artificialului”, „frumosul compozit”, „gustul baroc”, „depravarea” etc. (Carter 1995). În ceea ce privește *stilul decadentei*, el notează: „Stilul decadentei... stil ingenios, complicat, savant, plin de nuanțe și de căutări, forțând mereu limitele limbii, împrumutând din toate vocabularele tehnice, luând culori de pe toate paletele, note din toate clavirele... ascultând pentru a le traduce confidențele subtile ale nevrozei” (Gautier 1868). Baudelaire însuși se referă la decadentă în mai multe din eseurile sale cu privire la Hugo sau Delacroix, amestecând uneori sensurile noțiunii, cel tipologic cu cel axiologic.

Paul Bourget ajunge să definească stilul decadent într-o manieră la care s-au raportat toți criticii ulterioari ai fenomenului. El găsește, în descendența lui D. Nisard, dar cu o atitudine total pozitivă, spre deosebire de ultraconservatorul clasicist, mecanismul de construcție al textului decadent, dincolo de teme sau preferințe individuale: „O aceeași lege guvernează dezvoltarea și decadența aceluși alt organism care este limbajul. Stilul decadentei este cel în care unitatea cărții se descompune pentru a face loc independenței paginii, în care pagina se descompune

pentru a face loc independenței propoziției, în care independența propoziției se descompune pentru a face loc independenței cuvântului.“

Dincolo de această abordare de poetică a prozei, ceea ce ne interesează este articularea unei viziuni decadente, a unei *Weltanschauung*, dar și figurile ce populează imaginarul decadent, așa cum au fost analizate într-o lucrare mai vastă, semnată de Jean Pierrot și intitulată *The Decadent Imagination*. Toposuri ale declinului, dintre care preferată rămâne imaginea Imperiului Roman în plin fast al auto-destrucției, atacat de vitalitatea barbarilor și care se întrece în a găsi cele mai ingenioase moduri de a evita realitatea, figuri ale perversității, de la cele istorice la cele mitologice și biblice, precum Nero și Heliogabal, Lilith și Salomeea, Corydon și amazoanele, cultivarea imaginii androgenului, a hermafroditului, aceeași preferință pe care o au și acei *dandies* englezi de sfârșit de secol XVIII pentru extremele feminității – amazoană sau prostituată – și disprețul pentru figura angelică, de virgină eternă impusă de idealul clasic pe baze religioase creștine, cufundarea în luxură, concomitent cu o acută prezență a sentimentului morții, al proximității finitudinii, al gustului înscenării, al estetizării extreme a vieții, transformate, așa cum dorea Oscar Wilde, într-o operă de artă.

Toate acestea se vor regăsi, într-o mai mică sau mai mare măsură în opere literare și în expresii artistice variate în prima jumătate a secolului XX și chiar, cu mai mică pondere, în cea de-a doua jumătate a sa. Romane precum cele ale lui Gabriele D'Annunzio, cele de tinerețe ale lui A. Gide, ciclul romanesc proustian, *Orlando* al Virginiei Woolf, *Marele Gatsby* de Scott Fitzgerald, *Moarte la Veneția* de Thomas Mann, iar în literatura română *Craii de Curtea-Veche* și *Remember*, ale lui Mateiu I. Caragiale sau *Lunaticii* lui Ion Vinea sunt tot atâtea formule moderne de roman care înglobează stilul și obsesiile imaginarului decadent.

Este foarte interesant, dar perfect explicabil, cum, după Al doilea Război Mondial, când preocuparea principală este pentru reconstrucție și pentru reinventarea umanului, gustul pentru decadentă este, la rândul său, în declin. Democratizarea accentuată a literaturii, prin apariția postmodernismului, paralelă cu dezvoltarea gustului pentru un nou formalism, pentru ceea ce surprinde și fascinează vizual, fărâmițarea textului, prin atenția acordată detaliului și mai ales fragmentului, apropiie, în mod paradoxal această nouă poetică de cea decadentă, cum bine observa Mircea Cărtărescu în lucrarea sa, *Postmodernismul românesc*.¹

¹ „Fărâmițarea textului literar începe odată cu individualismul decadent de la sfârșitul secolului trecut, când Paul Bourget observă că «stilul decadenței este cel în care unitatea cărții se dezmembrează pentru a face loc independenței paginii, în care pagina se

Ceea ce observăm totuși, la o analiză mai atentă este că, în decadentism, această sincopare a discursului vine din conștientizarea disoluției lumii (atât reale, cât și textuale), în postmodernism ea fiind mai ales o expresie a unei posibile reconfigurări. Deși tehnicile sunt, în genere, asemănătoare, finalitatea și maniera de abordare sunt divergente. „Postmodernismul mizează pe efectele de *puzzle* pentru a configura un univers pe care decadenții nu-l puteau vedea decât în descompunere. Decadenții nu puteau să vadă imaginea de ansamblu, ci numai fragmentele care îi aparținuseră, postmodernii văd imaginea generică sub toate fațetele care o compun și se bucură nu de spargerea oglinzii în stranii și extravagante reflexii, ci de spectacolul pestriț pe care o astfel de perspectivă îl oferă“ (Ene 2011).

În fine, în contemporaneitate, mai ales după 1980-1990, adică exact la un secol după configurarea deplină a viziunii decadente, remarcăm o întoarcere a unor elemente de decadentism și o mai mare atenție acordată unor aspecte ce populau imaginarul decadent, atât la nivelul unor preferințe și obsesii, cât și al stilului. Aceste aspecte vom încerca să le analizăm în continuare, în diversele forme în care apar, focalizându-ne pe câte un exemplu semnificativ din fiecare expresie artistică avută în vedere.

Pattern-uri decadente în societatea contemporană

Înainte de a analiza maniera în care artele contemporane au preluat, au transformat și s-au hrănit din imaginarul decadent, trebuie să ne oprim la o scurtă analiză a schimbărilor survenite în societatea actuală, din perspectiva viziunii decadente. Trebuie să remarcăm, înainte de toate, faptul că însăși societatea actuală, prin aderarea la moravuri mult mai libertine decât cele din urmă cu un secol și printr-o hiper-estetizare a realității, așa cum este filtrată și construită de diversele *media* și de „societatea spectacolului“, a împlinit, fără să vrea de cele mai multe ori, și într-o manieră aproape contrară, anumite deziderate decadente.

Ideea căutării obsesive a originalității, a ceea ce este unic și rafinat, a particularului, a diferitului, coroborată cu imaginea *glamouroasă*, de tip hollywoodian, merită să fascineze, s-a democratizat, regăsindu-se în aproape orice reclamă, uneori chiar și la obiecte practice. Asistăm, astfel, la un fel de consens, la o serializare paradoxală a particularului, la o

dezmembrează pentru a face loc independenței propoziției, în care propoziția se dezmembrează pentru a face loc independenței cuvântului». În postmodernism, care din acest punct de vedere se inspiră din dizolvarea decadentă, fragmentarismul devine un adevărat principiu generativ...“

artificializare completă a viziunii asupra realității. Această construcție artificială a fost generată și de progresul tehnologic, anticipat de unii scriitori decadenti, precum Paul Bourget.

Construcția de gen, care a suferit modificări fundamentale în ultimele decenii, nu mai poate fi subversivă decât pentru acei conservatori retrograzi, din nefericire destul de numeroși încă, și care au rămas captivi ai unei mentalități de secol XIX. Imaginea feminității puternice, masculinizate, a femeii androgine, voluntare, a amazoanei care cucerește o lume, până mai ieri, „a bărbaților“ se concentrează în imaginea femeii de succes, a femeii care face alegeri importante nu doar pentru ea, ci și pentru ceilalți. Decadenții nu erau nici pe departe niște feminiști, dimpotrivă, ca orice *dandy*, aveau aproape o ură viscerală împotriva feminității văzute ca o expresie perfectă a naturalului (v. Baudelaire), dar tocmai în această viziune aparent misogină cred că se află fermentul reconstrucției identității feminine, pentru că doar renunțând la statutul acesta pasiv, docil și decorativ femeia a putut să-și afirme rolul social și să-și schimbe statutul pe parcursul secolului XX. Preferința decadenților pentru amazoane și pentru prostituate nu este una morală, ci este una de construcție a unei noi idei de feminitate, conștientă de sine, independentă și care abolește normele sociale în vigoare la finele secolului al XIX-lea. La fel, privilegierea androginității, a bisexualității și chiar a homosexualității vine din aceeași nevoie de a destructura ansamblul moralei contemporane decadenților și o încercare de a submina statutul social al individului prin recursul la sfera care l-a epatat cel mai mult pe burghezul conservator, religios și moralizator: sexualitatea.

Toate aceste aspecte, deja prezente, chiar dacă într-o formă viciată, în societatea contemporană, conduc la imposibilitatea activării lor cu sens subversiv. Alte forme și realități sunt de deconstruit în societatea actuală, odată cu transformarea inevitabilă a acesteia. Totuși, important este că substanța și, mai ales, atitudinea decadentă se însinuează în critica societății actuale, mai ales în aspectele ei legate de poziționarea față de diversele noi mode, cutume, *status quo*-uri etc., fie ele sociale, fie culturale.

Vom analiza câteva dintre aceste poziționări și forme pe care le infuzează imaginarul decadent în diverse arte și exprimări publice, precum literatura, artele vizuale, muzica și creațiile vestimentare.

Imaginar decadent și construcție romanescă

Dincolo de aspectele de poetică romanescă pe care le-am amintit anterior, există o serie de autori și de scrieri, în special în proză, care

aduc în discuție teme decadente, care construiesc în manieră decadentă sau care privilegiază, într-o anumită măsură, teme și sensibilități decadente. Un inventar precis, selectat dintr-o materie atât de variată și complexă, fațetată de însăși proteitatea postmodernismului, presupune o operație dificilă și minuțioasă, care ar necesita ea însăși un studiu aparte. Ne vom limita la câteva aspecte mai vizibile, din autori contemporani de notorietate, de diverse facturi și din diverse zone de expresie literară și chiar și geografică, precum Michel Houellebecq, Chuck Palahniuk sau Ryu Murakami.

Unul dintre cei mai corosivi autori actuali din literatura europeană este, fără-ndoială, Michel Houellebecq. Critica dezabuzată a societății pe care o construiește în romane precum *Particulele elementare* (ce titlu de poetică decadentă!), *Platforma* sau chiar în ultimul său roman, *Supunerea*, este una foarte asemănătoare cu atitudinea unui Huysmans sau chiar Oscar Wilde, fără estetismul radical al acestora, deoarece, după avangarde și postmodernism, dar mai ales într-o societate hiperestetizată o profesiune de credință estetică nu ar (mai) avea nicio forță disolutivă.

Lumea din primele sale romane este una aflată într-o apăsătoare criză a valorilor, dar mai ales într-o criză de identitate, personajele par a nu mai avea repere, dar lipsa reperelor nu le provoacă doar insatisfacție, ci le conduc și spre experiențe dintre cele mai ciudate. Există o atmosferă de dezolare ontologică în romanele lui M. H., personajele fac încercări disperate de a ieși din cenușiul unei existențe confortabile, dar fără mize, mai ales fără mize spirituale. Este o foame teribilă de experiențe-limită, la care însăși societatea actuală te invită. Vedem peste tot, de la filmele de serie până la reclamele la deodorant același impuls de a trăi viața la extreme, de a trăi periculos, de a experimenta totul, de a merge mai departe, de a explora limitele realității, fie prin pătrunderea în zone marginale, neexplorate, fie prin intermediul diferitelor substanțe capabile să modifice conștiința. Nu doar personajele lui Houellebecq caută un fel de mântuire prin exces, ci în general în literatura de acest gen personajele au aceeași atitudine. Vedem aici o reacție contrară detașării suverane a personajului decadent de tipul lui Des Esseintes, care, dezamăgit de oferta societății alege să se izoleze și să-și construiască propriul habitat rafinat, potrivit aspirațiilor sale, dar o apropiere de acele personaje decadente care se afundă tot mai mult în excese și într-un proces de auto-destrucție, variante postindustriale ale lui Dorian Gray, dar lipsite de mijloacele acestuia. De aceea, atitudinea scriitorului față de personajele sale, pe care nu le critică direct, nu le ironizează, ca în literatura clasică, dar de care se detașează vizibil, este una de tip decadent.

Dacă ne referim chiar la personajul principal din romanul *Supunerea*, acesta este un literat care are un doctorat în, nici mai mult, nici mai puțin, decât unul dintre măștrii recunoscuți ai literaturii decadente, J.-K. Huysmans, părintele literar al lui Des Esseintes și autorul *Liturghiei negre*. Este mai mult decât o simplă alegere, căci pe câteva zeci de pagini Houellebecq scrie aproape un eseu independent despre scriitorul Huysmans prin intermediul personajului său. Inclusiv scenariul distopic ce urmează în a doua parte a romanului, islamizarea Franței, nu este decât un fel de contrapunct la idealul decadent estetizant, de ruptură socială și de activare a resurselor individuale, extrem de rafinate și de rare. Masificarea, ideologizarea, îndoctrinarea religioasă, lipsa libertăților, a alegerilor, fără de care nu e posibilă nicio decadentă, vine ca un fel de nou Ev Mediu ce șterge toate urmele de decadentă romană. În viziunea lui Houellebecq, islamiștii sunt noii barbari ce amenință porțile Romei, în cazul său ale Parisului, văzută ca o capitală simbolică a noului Imperiu Roman: Uniunea Europeană.

În cazul lui Chuck Palahniuk, ca și în cazul altor prozatori contemporani, experiențele cele mai stranii, care combină perversitatea cu patologicul, ne aduc aminte de ciudatele experiențe și experimente din romanele decadente, precum *Monsieur Venus*, *Là-bas*, *Eve future* etc. De altfel, ilustrarea unor practici sexuale considerate deviante circulă printr-o serie întregă de romane contemporane, unul dintre cei mai expresivi din acest punct de vedere fiind, fără îndoială, Ryu Murakami, ale cărui înscenări romanești depășesc cu mult elaboratele, dar totuși palidele îndrăzneli decadente de final de secol XIX.

Înscenări decadente în cinematografie

Cinematografia, spațiu privilegiat prin excelență, datorită sincretismului său, nu putea să nu fie atins de imaginarul decadent, unul extrem de vizual, de voit spectaculos, care își propune programatic să fascineze. De altfel, consider că poetica cinematografică este, poate, cea mai potrivită pentru a desfășura imaginarul decadent și de a construi în manieră decadentă specifică, de la decoruri și personaje, până la atmosferă și toposuri imagistice.

O poetică asumat decadentă profesează regizorul italian Luchino Visconti, care, după o primă etapă legată de neorealismul italian, se cantonează strict într-o viziune estetizantă la modul propriu decadent. Ecranizarea unor romane tipice pentru stilul decadent, precum *Inocentul*, de Gabriele D'Annunzio, *Ghepardul*, de Giuseppe Tomasi di Lampedusa, *Moarte la Veneția*, după nuvela lui Thomas Mann, dar și un

film precum *Ludwig*, având în centru figura tipic decadentă a monarhului Ludwig al II-lea al Bavariei, cel căruia i se datorează sprijinul primit de Wagner de-a lungul vieții sale, pentru care Ludwig construise special un teatru în fabulosul său castel Neuwanstein.

Un alt regizor care folosește toposuri și atitudini decadente este Stanley Kubrik. *Lolita*, dar mai ales *Portocala mecanică*, forjează un imaginar decadent, pe de-o parte prin hipersexualitatea implicită, corelată cu o critică socială subiacentă. Canonic decadent, aproape o colecție de atmosferă, experiențe și personaje decadente, recognoscibile în construcția societății secrete și oculte în care pătrunde personajul principal și care ajunge să îi modifice percepția realității, confuzia dintre vis și realitate, dincolo de bine și de rău, este filmul *Cu ochii larg închiși*. Paradoxul din titlu este și el o consecință a laturii oculte, inițiate, a experiențelor din acest film. Știm bine pasiunea decadentilor pentru societățile oculte, pentru spiritism și în general pentru orice depășește raționalitatea și pozitivismul epocii *fin-de-siècle*.

În fine, un film recent precum *La grande bellezza*, în regia lui Paolo Sorrentino, care vine în consecința poeziei unui alt regizor italian celebru, Federico Fellini, autorul filmului *La dolce vita*. Ca și în cazul filmului din anii șazeci, și creația lui Sorrentino este una ironică și critică, începutul filmului, discuțiile care deconstruiesc diversele aspecte ale societății contemporane, de la lumea artistică la cea aristocratică, decrepită și vetustă, sau la cea religioasă, într-o varietate de trăiri și unde sfințenia, greu de găsit în pliurile materialismului catolic, este controlată de PR. Personajul principal, Gepp Gambardella, este el însuși un senzitiv care adoptă o viziune cinică asupra societății, ca o apărare a lucidității și a identității interioare, voit construită și nealterată în esența ei. Maniera în care își construiește viața personajul lui Sorrentino este foarte asemănătoare cu aceea a unui dandy decadent, adică un dandy lucid, cu spirit critic și cu apertură intelectuală, dar care alege să se piardă în mondenități ca într-un infern plăcut, unde poți contempla varietatea lumii în splendida ei decădere.

Restructurări ale viziunii decadente în muzica rock

În materie de muzică, unul dintre compozitorii favoriți ai decadentei *fin-de-siècle*, impus mai ales de către Nietzsche, a fost Richard Wagner. Corespondentul muzicii wagneriene în contemporaneitatea muzicii pop este, cred eu, spectrul deschis de *heavy-metal*, cu secțiunile și continuările sale, de la muzica gothică și până la black-metal, o muzică pusă sub spectrul satanismului în mod programatic. Această muzică are un vădit

conținut programatic radical, în care critica socială este implicată, fără o ideologie specifică, așa cum se întâmplă în ceea ce privește muzica *punk*, și activează un spectru larg al imaginarului decadent. Satanismul, perversitatea, sexualitatea deviantă, un anumit rafinament întunecat, vizibil inclusiv în vestimentația scenică și cea a fanilor, construind o micro-comunitate cu propriile reguli și aspirații. În fond, violența și radicalitatea acestei manifestări este una de bruscare a simțului comun, a conformismului social, a instituționalizării și uniformizării indivizilor. Sunt convins că, atunci când această paradigmă ar deveni una dominantă în societate, ceea ce nu cred ca se va întâmpla niciodată, membrii acestei comunități ar renunța, cu timpul, la acest mod de manifestare, în bună tradiție decadent-avangardistă.

Unul dintre cazurile cele mai pregnante este cel al lui Marilyn Manson. Ca și Alice Cooper, antecesorul său, acesta își construiește, cel puțin la nivel de nume, o identitate androgină, în cazul său trimiterea fiind explicită la unul dintre simbolurile culturii pop, cu statut iconic: Marilyn Monroe, dar și la celebrul criminal în serie, Charles Manson.

Reprezentări decadente în creațiile vestimentare contemporane

Vestimentația a reprezentat încă de la început una dintre axele principale ale înscenării decadente. Pe filieră *dandy*, decadenții au încercat să imprime un stil aparte inclusiv în vestimentație, în aceeași direcție a cultivării rafinate a tot ceea ce nu este modă, împotriva produselor de serie. Interesul pentru unicate rafinate, denumite generic *haute couture*, se pliază pe preocuparea pentru originalitate, pentru diferență și unicitate, impusă de modernitate. De la modele extravagante, cu țesături complexe, în care domină o atenție deosebită pentru detaliile cele mai mărunte, și până la ținute și accesorii menite să scandalizeze, lumea modei a creat un culoar pentru spectacol, transformând o simplă prezentare de costume într-un *show* mediatic, cu impact public. Ca și în cazul *dandy*-lor, hainele nu mai sunt de mult simple obiecte care să acopere corpul, ci un mănunchi de semnificații, stabilind o rețea semiotică (v. Babeți 2004).

Un alt aspect important este androginismul viziunii multor dintre creatorii de modă contemporani, plus influențele *gay* pe care aceștia le cultivă inclusiv în alegerea anumitor modele feminine, dar și a unora dintre cele masculine, cu corpuri androgine sau cu aspect asexuat. Există mereu în scrierile decadente referiri la acest tip de sexualitate, despre care am și amintit anterior, dar asupra căruia nu avem timp să insistăm îndeajuns. Remarcăm doar această corespondență cu un tip de feminitate

sau de masculinitate androgenă, transferul de caractere sexuale petrecându-se automat, spre o mai mare diversitate și straniețate a reprezentărilor, mai ales în ceea ce privește scrierile decadente cu o intenționalitate clar perversă, critică și scandaloasă, *în răspăr* cu convențiile contemporane.

De asemenea, în spirit postmodern, influențele creatorilor de modă merg în diverse zone geografice și în epoci diferite pentru a căuta inspirația, de la antichitate, până la proiecții SF, de la civilizații rurale primite, ca cele ale triburilor africane sau sud-americe, până la societăți tradiționale care încă subzistă în țările europene moderne. Era așadar absolut imposibil ca un orizont atât de incitant și de pitoresc, de rafinat și de divers precum cel decadent să treacă neexploatat.

Deși se observă influențe în mai multe colecții ale unor creatori celebri, precum Yves Saint Laurent, Karl Lagerfeld, Alexander McQueen ș.a., probabil cel care utilizează cel mai des și mai pregnant în colecțiile sale *pattern*-ul decadent este John Galliano, el însuși un mare amator de travesti și ipostazieri șocante (ca, de exemplu, celebra sa apariție napoleoniană!), mai ales în creațiile realizate pentru casa Dior. Excesul, compozițiile fanteziste care îmbină culori dintre cele mai violente, atitudinea arogant-cinică, măștile „japoneze” pictate pe fețele modelelor sau, dimpotrivă, machiajul strident, amintind de prostituatele de lux ale *fin-de-siècle*, decorurile prezentărilor care transformă interioarele simple ale *show*-urilor obișnuite în decoruri decadente, hiperrafinate, încărcate de draperii grele de catifea roșie ori vișinie, de mățasuri și obiecte artisanale specifice epocii victoriene, totul în stilul flamboiant al decorurilor d’annunziene, prezente și în ecranizările la fel de celebre ale lui Luchino Visconti. Modele coborâte parcă din picturile lui Klimt sau din desenele lui populează prezentările de modă ale lui Galliano. Combinație de senzualitate perversă și luxură fastuoasă, de cruditate ce sugerează, de multe ori, sado-masochismul, și de angelitate coruptă, amazoanele sau curtezanele sunt cele două modele agreate de Galliano, în descendență tipic decadentă, reușind să creeze cea mai spectaculoasă înscenare *fin-de-siècle*, care cu siguranță l-ar fi entuziasmat pe un Charles Baudelaire, pe un Oscar Wilde sau pe un Gabriele D’Annunzio.

Concluzii

Atât la nivelul artei contemporane, cât și la nivelul societății, observăm influențe, deziderate, spectre sau rămășițe ale imaginarii decadente, speculate sau deja integrate în complexitatea de reprezentări ale lumii de astăzi. După cum am încercat să punctăm, fără a intra în amănunte, deoarece asta ar însemna să ducem cercetarea de față la dimensiunile unei

cărți, imaginarul decadent infuzează aspecte foarte variate ale societății și artei contemporane, în mentalități, literatură, arte vizuale, cinematografie sau modă. Considerăm că aceste tendințe sunt unele firești, deoarece mentalitatea postmodernă a favorizat dialogul dintre stiluri, curente și realități diverse, creând mediul propice unor sincretisme altfel imposibil de acceptat. În acest context, aportul estetic decadent este unul extraordinar, căci însăși „societatea spectacolului“ în care trăim, cu mize hedoniste și cu obsesii milenariste, ne poartă în zona *fin-de-siècle* fără prea mari eforturi. Preocuparea pentru decadență ar avea, așadar, rădăcini mai adânci și resorturi mai complexe, conștientizarea că ne aflăm într-o perioadă de decadență a civilizației europene activând inclusiv latențe psihologice nebănuite. Ar fi de investigat, într-o cercetare ulterioară, în ce măsură realitățile contemporane necesită acest model decadent, mai mult chiar decât în ce măsură se manifestă influențele directe, livrești, culturale ale acestui model. Dincolo de orice presupuziții însă, rămâne certitudinea că filonul decadent este mai prezent decât oricând, de la finele secolului al XIX-lea și până azi, în toate dimensiunile societății occidentale.

Bibliografie:

- AUREVILLY, Barbey d'. 1995. *Dandysmul*, traducere, studiu introductiv și selecția antologiei: Adriana Babeți, Iași: Ed. Polirom.
- BABEȚI, Adriana. 2004. *Dandysmul. O istorie*. Iași: Ed. Polirom.
- BERNHEIMER, Charles. 2002. *The Idea of Decadence in Art, Literature, Philosophy, and the Culture of the „Fin de Siècle“ in Europe*, Edited by T. Jefferson Kline and Naomi Schor. Baltimore: Johns Hopkins University Press.
- BOURGET, Paul. 1924. «Théorie de la décadence», în *Essais de psychologie contemporaine*, tome premier. Paris: Plon. (prima ediție: 1893)
- CARTER, A. E. 1968. *The Idea of Decadence in French Literature (1830-1900)*. Toronto: University of Toronto Press. 1958. Londra: Oxford University Press.
- CĂLINESCU, Matei. 2005. *Cinci fețe ale modernității*. București: Ed. Univers, 1997; ed. a II-a, revăzută și adăugită, Iași: Ed. Polirom.
- ENE, Mihai. 2011. *Vălurile Salomeei. Literatura română și decadentismul european*. Timișoara: Ed. Universității de Vest.
- HOUELLEBECQ, Michel. 2015. *Soumission*. Paris: Flammarion.
- HUYSMANS, J.-K. 1974. *În răspăr*, trad. de Raul Joil, prefață și tabel cronologic de Georgeta Horodincă. București: Editura Minerva, BPT.
- PALACIO, Jean de. 1994. *Figures et formes de la décadence*. Paris: Ed. Séguier.
- PAZ, Mario 1954. *The Romantic Agony*, translation from the italian by Angus Davidson, second edition, London – New York – Toronto, Oxford University Press.
- WEIR, David 1996. *Decadence and the Making of Modernism*. University of Massachusetts Press.
- WILDE, Oscar. 1967. *Portretul lui Dorian Gray*. Traducere de D. Mazilu, prefață de Dan Grigorescu. București: Ed. Minerva, BPT.

ION HELIADE RĂDULESCU. PRIMUL POET VIZIONAR ROMÂN

Cătălin GHIȚĂ

Dr Habil, Universitatea din Craiova
catghita@hotmail.com

Abstract

My paper focuses on Ion Heliade Radulescu's poetry, which I interpret in terms of visionary discourse. I hold that the two main types of visionary poetry which I described and analyzed in my 2005-book-length study (*The Worlds of Argus*), i.e. primary and secondary respectively, are both to be found in the convoluted poetic production of this early Romanian romantic. This is mainly due to the fact that, by 1850, lyrical and epic poetry had not yet found aesthetically autonomous models in Romanian literature. I also take into account Heliade Radulescu's keen and constant interest in occult philosophy and gnosis, as a hallmark of a complex romantic personality.

Key words: Ion Heliade Radulescu, romanticism, visionary poetry, occult philosophy, gnosis.

1. Preliminarii

În volumul meu de debut, *Lumile lui Argus. O morfotipologie a poeziei vizionare* (2005; la origine, teză de doctorat, susținută în 2003), am divizat instanțele poetice vizionare din spațiul autohton în patru mari clase, care, la rigoare, ar putea fi analizate ca diade antinomice.¹ Prima diadă este constituită de *vizionarismul primar*, în componența căruia se înscriu tipul *mitic* și cel *religios*. A doua diadă este reprezentată de *vizionarismul secundar*, în alcătuirea căruia intră tipul *barochizant* și cel *social* (Cum mai mulți critici, în special tineri, nu s-au priceput să distingă foarte bine ramificațiile micii mele teorii, opinând că o judecată cu apertură teoretică ar trebui să pornească de la general la particular, nu,

¹ În rândurile subsecvente, mă opresc din nou asupra problematicii din acest studiu teoretic, care mi se pare de interes curent.

cum este logic, de la particular la general, consider că este oportun să reiau aici, pe scurt, discuția).

Vizionarismul primar este subîntins de o poetică particulară, dublu ramificată. Prima direcție vizează crearea de lumi posibile, cu instrumente pur estetice, având la bază ideea artei ca supremă valoare și pornind de la o serie de mituri forjate de eul instaurator sau împrumutate din mitologii naturale. A doua direcție are în vedere aprehendarea completă a realului, conceput ca locus contemplationis al Divinității. Acest tip de vizionarism este, ontologic, autonom: ca modalitate de producere, el nu se raportează decât la sine. Fiindcă își generează propriul instrumentar poetic (în măsura în care acest fapt este posibil în sfera literaturii, nutrită în permanență de intertextualitate), vizionarismul primar este o construcție lirică de grad prim (de aici și eticheta sa).

Vizionarismul secundar se bazează, și el, pe o poetică specială, desfășurată pe două coordonate. Cea dintâi este circumscrisă ideilor de imitare, de parodiare sau chiar de pastişare a creării de lumi posibile, tot cu instrumente estetice, proclamând supremația artei, dar potențând incongruențele imagistice și adoptând o retorică a emfazei. Cea din urmă propune cunoașterea și, mai mult decât atât, corectarea realului printr-o implicare activă în social (chiar prin revoluție), vocabularul poetic intrând în gama mesianicului. Din punct de vedere ontologic, vizionarismul secundar nu se bucură de autonomie; el nu poate fi generat decât prin raportare la vizionarismul primar, ca imagine răsturnată și deformată a acestuia. Fiindcă împrumută instrumentarul poetic al vizionarismului primar, vizionarismul secundar este o construcție lirică de grad secund (de aici și eticheta sa).

Să detaliez, accentuând, de această dată, funcția explicită a eului creator. Pe coordonata vizionarismului primar, eul poate acționa în două sensuri:

1. modifică datele realului, propunând o grilă fenomenologică virtuală, fundamentată mitic (realul propriu-zis și realul construit nefiind în mod necesar izomorfe).

2. tinde spre înțelegerea totală (immanentă și transcendentă) a materiei mundane, animate de sacru.

Pe coordonata vizionarismului secundar, manifestarea eului poate îmbrăca, de asemenea, două aspecte:

1. este mimat sensul tare al creației de lumi alternative, evidențiindu-se o propensiune pentru forme exagerate și pentru paradox.

2. se intenționează comprehensiunea și chiar ameliorarea lumii fizice, singura care poate fi experimentată (senzorial și intelectual) și, în consecință, singura care poate fi creditată de un subiect cunoscător (*res*

cogitans) dominat de scepticism și bântuit irepresibil de marasmul unui eșec *hic et nunc*.

Opinez că există, în contextul vizionarismului românesc, o fază incipientă, de coagulare, reprezentată de Ion Heliade Rădulescu, în a cărei poezie coexistă, într-un mixaj *sui generis*, toate tipurile de vizionarism. Dincolo de acest insolit hibrid compozițional, îi situez pe Mihai Eminescu (tipul mitic) și pe Tudor Arghezi (tipul religios) sub specia vizionarismului primar. Figurile tutelare ale vizionarismului secundar, în concepția mea, sunt Alexandru Macedonski (tipul barochizant) și Octavian Goga (tipul social).

Este posibilă, în grila formulată de mine, chiar o filiație ideologică. Astfel, poezia eminesciană se revendică, cel puțin într-o primă fază, de la cea a lui Heliade Rădulescu. Eminescu, la rândul său, va genera două profiluri poetice diferite: Arghezi și Macedonski. În fine, creația lui Goga vine ca o continuare a „poeziei sociale” teoretizate de Macedonski.

De asemenea, întreaga mea interpretare trebuie pusă obligatoriu în relație cu *morfologia* vizionarismului, în particular cu binomul sub care se realizează viziunea ca produs: lumi fictive sau chiar posibile, generate și fundamentate estetic *versus* versiuni exhaustive ale realului. Vizionarismul mitic eminescian, relaționat cu vizionarismul barochizant macedonskian, se pliază pe primul mod de interpretare a viziunii. Vizionarismul religios arghezian, relaționat cu vizionarismul social al lui Goga, corespunde celui de-al doilea mod de interpretare.

În cele ce urmează, voi încerca să demonstrez caracterul eminemente eclectic al poeziei lui Ion Heliade Rădulescu, precum și faptul că vizionarismul acestuia este un punct nodal în dezvoltarea și în consolidarea unui tip cu totul special de lirică. Poetul pașoptist este cel dintâi vizionar autentic din spațiul autohton: acest fapt va influența în mod semnificativ evoluția romantismului, mai ales a celui eminescian, creând premisele unui vizionarism organic în poezia autohtonă. Deși inegale ca valoare, producțiile artistice heliadești demonstrează resursele imagistice ale limbii române literare într-un moment crucial.

2. Probleme teoretice

Vizionarismul este decelabil mai ales în cadrul unei poetici romantice explicite, devenite aproape programatică în literaturile europene din prima jumătate a secolului al XIX-lea. Convulsiile revoluționare, dublate de pulsuni ideologice, au scuturat puternic osatura mentalitară a lumii artistice autohtone. Primul poet care își asumă în mod deliberat statutul de vizionar este Ion Heliade Rădulescu. Deși scopul meu este o analiză

detaliată a instanțelor de discurs poetic pe care le recuperez din unghi vizionar, consider nu lipsit de importanță un preambul bazat pe concepțiile mai largi ale autorului cu privire la poet, la poezie și la funcțiile acesteia, precum și la alte aspecte relevante în contextul temei mele, așa cum sunt ele diseminate în operă. În pofida incongruențelor și rateurilor inerente unui „începător“ cultural, Heliade Rădulescu joacă un rol capital în dezvoltarea liricii autohtone, după cum punctează și Alexandru George: „Activitatea lui e lipsită cu totul de frâna unui control strict e, de aceea, inegală, prăpăstioasă și mereu vulnerabilă. E singurul temperament de mare scriitor dinainte de Eminescu, în legătură cu care poate sta, aruncând o punte peste o întreagă generație literară intermediară“ (1980: 228). Totuși, nu mă pot ralia concepției critice a Ioanei Em. Petrescu, potrivit căreia „poezia eminesciană reprezintă momentul în care viziunea se instaurează în locul vederii, încununând căutările romantismului românesc și definitivând reperele unui concept-etalon de «poeticitate»“ (1998: 25). Chiar autoarea admite, într-un rând, că experimentul heliadesc, subîntins de o serie de artificii lexicale, nu retorice, „este cea mai curajoasă soluție exersată înainte de Eminescu de un poet cu fibră vizionară [...]“ (1998: 49). Încă de la Heliade Rădulescu se poate vorbi, cred, despre o etapă importantă a vizionarismului, Eminescu glisând pe un tipar deja consacrat.

Pentru Heliade Rădulescu, poezia se învață ca orice *techne* (gr. *meșteșug, iscusință, artă, știință aplicată*), aceasta etalând, în plus, caracteristicile formale ale unui sistem lingvistic care trebuie aprehendat cu atenție. Iată ce declară autorul în lucrarea *Regulile sau gramatica poeziei*: „Poezia își are limba ei ca și toate celelalte științe și meșteșuguri, și, ca să o înțelegi, trebuie să o înveți precum se învață toate limbile [...]“ (*apud* Marino, 1968: 318). Această inedită simbioză poezie – cod lingvistic se caracterizează, după Paul Cornea, prin trei elemente: „intuiția orfică a unei realități spirituale disimulată îndărătul aparențelor; un vocabular puternic, în parte de invenție personală, conținând un mare număr de abstracțiuni (deci capabil să denumească un vast nomenclator conceptual); în fine, densificarea câmpului semantic printr-o rostire secționată, frustă, lăsată dinadins în nedeterminare, făcută complice cu tăcerea, transformată în mister“ (1980: 28). Astfel, în opinia teoreticianului român, toate acestea pot fi subsumate ideilor de *amânare* și chiar de *suspendare* a descrierii obiectului, economia de limbaj având ca scop circumscrierea unui număr indefinit de sensuri posibile. Mi se pare însă că discursul poetic al lui Heliade Rădulescu suferă tocmai de o verbalizare excesivă, funcția inefabilului nefiind exploatată, în literatura autohtonă, de niciun poet până la Eminescu. Dacă se obține efectul unei

taine, aceasta nu este nutrită decât de rocambolescul sentențios al frazelor supraaglomerate.

Heliade Rădulescu este obsedat, ca și Macedonski mai târziu (care va relua unele mituri panromantice într-un moment în care acestea deveniseră obsolescente, demersul poetului fiind de aceea unul barochizant), de sacralitatea liricii. Poetul însuși este investit cu prerogative divine. În acest sens, Adrian Marino notează: „marile sinteze de la începutul veacului (al XIX-lea, n. n.), istorice și sociologice, vor sublinia cu putere relația literatură-religie. [...] O puternică romantizare a creștinismului se constată și în literatura germană, italiană etc. Treptat, această feroare se convertește sau se „hibridizează cu estetismul“ (1992: 174).

Chiar și la nivelul operei intențional științifice (abundând însă în elucubrații alchimice) Heliade Rădulescu afișează o *persona* profetică. Reiterând un scenariu inițiat plasat *illo tempore*, scriitorul urmărește, în *Biblice* și chiar în *Suvenirele și impresiile unui proscris*, forjarea unui cod lingvistic suprem, a unui „idiom-simbol“.² Este vorba, în fond, despre o încercare iluzorie de reconstituire a unei „limbi adamice“, în acord cu ideologia „tare“ a unei epoci în prelungirea Iluminismului, care prescria ca fundament gnoseologic enunțarea exclusiv a adevărului. „Căci, se credea, dacă nu ar putea spune minciuni, dacă n-ar putea ignora voit sau nu adevărul, oamenii s-ar înțelege perfect între ei“ (1992: 92), afirmă, ironic, Andrei Cornea.

În tot ceea ce întreprinde, scriitorul pașoptist este animat de acest ideal mesianic; el nu poate concepe și descrie realul decât în termeni absoluți, indici ai unei grandori idealist-romantice. În consonanță cu ideile profesate de Goethe și de romanticii europeni (Novalis, Friedrich Schlegel), pentru care Biblia constituie arhetipul scriptural³ (după cum sugerează Adrian Marino, aceasta s-ar datora, în primul rând, pluralității hermeneutice a textelor sacre),⁴ Heliade Rădulescu își asumă statura unui energumen preocupat, vanitos, de lupta cu forțele Întinericului (nu atât material, cât, mai ales, spiritual). Contururile insolite ale figurii de exarh *sui generis* pendulează amețitor între orgoliul exaltat în mod pueril și autoironie, mergând, în unele cazuri,⁵ până la totala negare de sine. Fapt relativ rar însă, profetismul mundan se pliază perfect asupra tulburelui profetism transcendental.

² Umberto Eco a publicat un volum care explorează maniile și fanteziile legate de limbă ale gânditorilor. Printre acestea, se numără și cele despre „limbile din Paradis“. Pentru mai multe detalii, cf. Eco, 2002: 29-67.

³ Cf. Marino, 1992: 176.

⁴ Cf. Marino, 1987: 128-131, în special 130.

⁵ Astfel se întâmplă, de pildă, în *Domnul Sarsailă autorul*.

În pofida tuturor acestor aspecte sus-citate, explicitând termenul de *profet* (în a cărei arie semantică se plasează el însuși, transgresând-o în final), Heliade Rădulescu face apologia unui *Übermensch* din specia lui Nietzsche care, în deplină luciditate, devine figură exemplară. Iată cum se exprimă autorul în rândurile inflamate din lucrarea *Descrierea Europei dupe tractatul din Paris*: „Căci profet nu înseamnă un individ ce citește pe stele [...], cu atât mai puțin nu e un om în delir sau în convulsii, nu în stare de lunatic sau catalipsie ce scoate vorbe incoherente, fără șir, fără să știe nici însuși a-și da cuvânt de înțelesul lor. Ci din contră, un om deștept, în starea cea mai normală [...], în toată vigoarea facultăților sale fizice și intelectuali, în toată virtutea minții și judecății sale [...]“ (apud Zăciu, Papahagi, Sasu, II, 1998: 497). Prin aceasta, el se distanțează de opiniile anticilor în privința profetului creator (i.e. *poeta vates*). Democrit și chiar Platon susțin depersonalizarea completă a celui stăpânit de *enthousiasmos*, astfel încât responsabilitatea creației artistice îi incumbă zeului inspirator: geniul însuși devine un simplu accident al transcendenței. Cel ce va fi desemnat ulterior prin sintagmele *poeta artifex* sau *poeta faber* nici măcar nu intră în ecuație. Creatorul de versuri este doar un receptacol divin, căruia nu i se alocă o funcție reflexivă și nici măcar o conștiință elementară.

Poeții reprezintă, în concepția exprimată de Heliade Rădulescu în *Pentru poezie*, niște „patriarși ai înțelegerii“ (1968: 176), exemplare alese ale umanității care „mergea înaintea tuturor noroadelor lumii întregi cu lira în mână pe deosebite drumuri ce au umblat. Poeții singuri au dat pricină și au împins înainte spre sporire toate înțelegerile“ (1968: 176). Stihuiitorii capătă contururile hiperbolizate ale unor ființe alese, descinse dintr-un spațiu sacral (în fond, clișeu romantic). Heliade Rădulescu exprimă aceeași idee a lui Shelley (din *A Defence of Poetry*), potrivit căreia poeții sunt „legislatorii lumii“ (*legislators of the world*). Ideea va fi preluată (poate, inconștient) de Goga, apologetul mesianic al socialului. Calitatea ultimă a unui poet este conferită de statutul său ontologic: adevăratul creator rejectează artificiositatea forjării versurilor, fiind, mai degrabă, un ins stăpânit de *enthousiasmos* (gr. *faptul de a fi locuit sau posedat de o divinitate*).⁶ Această teză se opune celei pe care am citat-o anterior, referitoare la luciditatea poetului genial, subliniind caracterul contradictoriu al gândirii heliadești. Mai mult, în expresia lui Paul Cornea, poetului „îi plăcea să-și atribuie darul spontaneității, facultatea artistului genial, născut, iar nu făcut, la care cântecul țâșnește fără premeditare, ca trilul privighetorii“ (1980: 163-164) (un alt poncif al

⁶ Cf. Peters, 1993: 90.

epocii). Pe lângă acest caracter genial-spontan al stihuitorului, Grigore Țugui observă și o altă caracteristică a acestuia: astfel, artistul apare, simultan, „ca un om supus încercărilor dure ale existenței, ca o victimă a ignoranței și ingraturității” (1984: 148). În fapt, această teză o prefigurează pe cea care va face carieră în perioada romantico-simbolistă a lui Macedonski. Pe Heliade Rădulescu îl leagă de Macedonski și „poza” de bard abscons.

L-am plasat pe Heliade Rădulescu în faza de coagulare a vizionarismului autohton (o etapă pur experimentală, din perspectiva contemporană) dintr-un motiv bine întemeiat. Acest predecesor al lui Eminescu confundă, adesea, planul intramundan cu cel extramundan: poetul are o funcție estetică, dar și una socială, un rol descriptiv, dar și unul corectiv. Acestea se grupează și în jurul unei funcții religioase. Gândirea lui Heliade Rădulescu este un creuzet ideologic, în care se topesc laolaltă tendințe și concepții contradictorii. La ieșirea din athanor, gândurile se așază firesc în matca identitară care le-a fost destinată, însă, până atunci, în personalitatea politropică a lui Heliade Rădulescu există, simultan, miticul mag vizionar eminescian și figura mesianic-utopică din poezia lui Goga. De asemenea, există credinciosul care trăiește cu aprehensiunea pedepsei divine iminente, ca în poezia lui Arghezi. Se poate vorbi, la Heliade Rădulescu, și despre o coordonată barochizantă, întrucât măștile pe care le adoptă sunt contradictorii, astfel încât purtătorul lor, orbit de vanitate, pierde orice simț al congruenței și al măsurii. Macedonski, figura emblematică a acestui tip de vizionarism secundar, este sedus de o anume paradigmă romantică obsolescentă și, plasându-și formula poetică declarativ în opoziție cu cea eminesciană, ajunge s-o pastişeze. În mod evident, Heliade Rădulescu, scriitor de frontieră, este, și el, un om al contradicțiilor, însă acestea sunt cauzate în primul rând de particularitățile contextului social în care a fost plasat individul. După cum demonstrează și Eugen Negrici, „Heliade e mai tânăr și, prin asta, mai modern decât serii întregi de scriitori timorați de tradiție. Și cum să nu fie așa când în epoca sa, ca în spațiul edenic al primilor oameni, lipsește sentimentul ridicolului: tinerii fac jurăminte romanțioase în biserică pentru a schimba soarta țării, cred în utopii, lansează fantasmagorice proiecte. Heliade însuși se îmbracă în togă pentru a relatiniza limba și e gata să schimbe vorbele când nu poate modifica, cum vrea, realitatea” (1980: 205). Precum arătam anterior, poetul retrasează liniile generale ale unui mister inițiativ în sens antic, în aceeași măsură în care luptă cu elementele într-un sens aproape concret, cu lipsa de pudoare metafizică a pionierilor Vestului american. Oricum, profetismul diseminat în poezia heliadescă constituie o evidență, iar paradigma în care îl situez pe

Heliade Rădulescu este una blakeană, nu, așa cum s-a încercat până acum, miltoniană. Poetul român se lasă ispitit de aceeași geografie simbolico-mitologică a poetului englez, în care plasează emergența și dezvoltarea temporală a unor rituri exemplare. Construcția poetică este, așa cum am arătat, eteroclită, înglobând un filon mistic.

Filosofia lui Heliade Rădulescu susține edificiul poetic și îl completează. Al. Dima notează cu justete: „Lumea (la Heliade Rădulescu, n. n.) e văzută metafizic, dincolo de fenomenalitatea ei strictă, deci transcendent și aci se îneacă în misticism, uneori de aspect talmudic și cabalistic“ (1982: 36). Ioana Em. Petrescu observă că „structura operei lui Heliade-Rădulescu respectă structura deltei «istorice», al cărei arhetip rămâne Spiritul-Materia-Universul. Atunci când aspiră la valoarea de totalitate, opera se naște prin conjugarea a două limbaje (limbajul Spiritului și cel al Materiei), cu o rezultantă de tip «*Universul*»“ (Zaciu, Papahagi, Sasu, II, 1998: 499). Explicația este, în fond, aristotelică, Ioana Em. Petrescu nefăcând altceva decât s-o aplice mecanic pe schema unei opere. În *Metafizica* sa, Stagiritul nu conferă independență materiei; ea dobândește un statut ontologic doar atunci când atrage, prin simpatie, forma. Între materie și formă se instituie un raport de subordonare reciprocă, de tipul „a implică b“, b implică a“.⁷ Romanticul Heliade Rădulescu își fundamentează filosofia pe un principiu clasic, acela al armoniei platoniciene. Iată ce declară autorul în lucrarea *Echilibru între antiteze*: „binele, cu un cuvânt, stă în echilibrul antitezelor și răul – în ruperea echilibrului antitezelor“ (*apud* Tomoioagă, 1980: 231). Spiritualismul heliadesc, ca dualism, rejectează în mod evident orice concepție monistă. Dialectic însă, Heliade Rădulescu împarte cognoscibilul în delte, cea supremă fiind constituită de Dumnezeu-Tatăl (Spiritul), Dumnezeu-Fiul (care poate fi Materia sau Universul) și Duhul Sfânt (Spiritul Verității). Tot acest esoterism religios provine de la doi gânditori francezi obscuri, Pierre Leroux și Fabre d'Olivet. Mai există, la Heliade Rădulescu, și o componentă mecanicistă. Radu Tomoioagă conchide: „În liniile sale esențiale, concepția filosofică a lui Eliade trebuie, de aceea, să fie considerată ca o varietate a dialecticii idealiste“ (1980: 236-237), influențată puternic de filosofi utopizanți, precum Fourier sau Proudhon.

Voi analiza, în continuare, modul de realizare practică a vizionarismului heliadesc, așa cum transpare acesta din poezie (procedura exegetică este diacronică).

⁷ Cf. în acest sens Dumitriu, 1990: 58-73.

3. Exegeza poeziei

Textele heliadești circumscrise vizionarismului sunt relativ numeroase. Pentru a nu complica expunerea și pentru a imprima o anumită geometrie discursului critic interpretativ, voi trata textele poetice cronologic (această abordare diacronică permite observarea evoluției și a rafinării mijloacelor vizionare de expresie utilizate de eul instaurator).

Primul text liric de care mă voi ocupa, *Serafimul și heruvimul sau Mângâierea conștiinței și muștrarea cugetului* (1833), a fost relaționat de autor cu *Visul* (1836) (și în acesta din urmă apar cele două figuri desprinse din imaginarul sacru), poemele alcătuind, în expresia lui Al. Piru, „un diptic liric autobiografic, care a suscitat interpretări răuvoitoare [...]“ (1971: 65). Poemul trasează eboșele a două personaje divine desprinse parcă din imaginarul blakean,⁸ una grefată pe elemente ale blândeții și ale serenității, cealaltă – pe figuri ale puterii și ale pedepsei. Heliade Rădulescu însuși probează o apetență barocă atunci când se lasă sedus de simbolistica fecundă a contrariilor: „[...] Descriind Serafimul nu am făcut decât o aluzie sau asemănare de tot ce am văzut mai frumos în viața-mi [...]. Descriind Heruvimul [...] fac o adunare [...] de tot ce a putut să mă oprească de la rău [...]“ (*apud* Piru, 1971: 65-66). Alegoria din titlu este perfect transparentă: conștiința menajează, în vreme ce cugetul are caracter punitiv. Imaginile sunt plasate în antiteză și construite pe ideea tutelară de simț vizual: „Frumos serafim! Îmi place/ La tine a mă uita,/ În ochii tăi a căta[...]“. Văzul serafimului are funcție corectivă: el poate influența în mod substanțial viziunea eului. Aproape tot lexicul textului poetic este în consonanță cu lumina, element ce impresionează simțul vizual și implică, semantic, germinația și cunoașterea. Privirea serafimului devine garant ontologic, într-o eternizare a contemplării (gr. *theoria*) Frumosului, ca în tradiția platoniciană, văzul fiind, din nou, simțul privilegiat: „Frumoși îți sunt ochii! frumoasă ți-e fața!/ Frumos îți e zborul, o, înger ceresc!/ Și de-mi este dragă, de-mi place viața,/ E d-ăst sfânt nesațiu ca să te privesc.// Fie ca-n veci astfel să-am a ta ființă!/ Fața ta să-mi răză până la mormânt,/ Ochii-ți să-mi aprinză supusa-mi credință,/ Lumina-ți lucească la slabu-mi cuvânt!“. Ultimul vers traduce însă o idee poetică avansată și inversează raportul de forțe. Pentru prima dată, ni se „șoptește“ starea reală de fapt: eul producător, investit cu puteri demiurgice, poate acționa asupra figurii divine, în fond, materie lirică înzestrată cu calități proteice, aflată la

⁸ Ar fi vorba despre dubletul Rintrah-Palamabron, simbolizând Furia profetică și Mila divină.

dispoziția acestui *res cogitans*. În calitate de *cogitatum*, serafimul este pacient, nu agent, suferind toate modificările pe care inspirația sau imaginația i le dictează eului. În opoziție cu serafimul, heruvimul aparține stihialului. Heliade Rădulescu experimentează acea reacție pe care ființa creată o are în raport cu numinosul, perceput, în termenii lui Rudolf Otto, ca *tremendum*, un adjectiv care s-ar traduce prin „înfricoșător“ (am evitat apropierea serafimului de *fascinantul* lui Otto, întrucât acesta din urmă este pus în relație cu excesul dionisiac): „Heruvim! mă-nfioarează/ Înmulțita ta vedere/ Mulții tăi ochi priveghează/ Ca singura prevedere/ Eu te văz și mă sfîesc“. Multiplicarea argusiană a organelor de simț subordonate privirii înspăimântă; privirea unică este cea a liniștii contemplative, privirea multiplă este punitivă, are funcție represivă. În ultimă instanță, *verbum*-ul este transgresat, ochii devenind un *logos* mult mai solid fundamentat semantic, mediat de funcția purificatoare a focului, element primordial. Păcatul este relaționat de poet cu cel adamic, primordial, sintetic definit (cu o sintagmă a lui Rudolf Otto) drept „opusul valorii sacrului“ (1996 a: 171): „Tu-mi oprești raiul, mi-aduci aminte/ A mea greșală, și mă-ngrozesc!/ Limba ta tace, n-auz cuvinte,/ Dar îți ard ochii, ei imi vorbesc“. Nu trebuie neglijate nici imaginile de sublim apocaliptic din epifaniile și hierofaniile maiestuosului crud: „Când viforul se scoală, când cerul se mînie,/ Când negura se-ntinde, când norii se-mpletesc,/ Când focul șarpuiește d-a lungul în tărie/ Cu fulgerul, atuncea cu groază te privesc./ [...] Pe orice spăimântează și-amerință viața,/ În orice loc de groază, acolo te zăresc:/ Ca tunetul și-e glasul, ca fulgerul și-e fața!/ Fulger în mine trece când ochii-mi tentâlnesc!“. Versurile exaltate transcriu și categoria *colosalului*, legată de augmentarea elementului numinos, prin care se induce în *psyché* teama irațională de supranatural. Rudolf Otto notează: „Sensul lui de bază se referă la ceea ce este înfricoșător, *sinistru* în numinos. Dezvoltând aceste elemente, el ia apoi sensul de *dirus* și *tremendus*, de rău și impunător, de puternic și ciudat, de uimitor și admirabil, de înfrigorător și fascinant, de divin și demonic și «energic»“ (1996 b: 54). Apropierile pe care le-am făcut de Rudolf Otto nu sunt deloc fortuite. Poezia vizionară, de orice natură ar fi aceasta, apelează la un lexic special, puternic dominat de metafore ale Absolutului. Astfel se pot explica obositoarele explozii imagistice, cromatismul frust și retorica dialogului care se stabilește între planul imanent și cel transcendent. După cum se observă, în faza de coagulare a vizionarismului autohton, poezia este infuzată de elemente de natura ocultă, chiar mistică, elemente care vor fi, treptat, absorbite, în cazul lui Eminescu, în categoria romantică a miticului filosofic. Atâta vreme cât Frumosul constituie motorul emoțional-simbolic al întregului

poem, versurile blochează trecerea spre vizionarismul de tip religios, în care fiorul mistic difuz este substituit de experiența totală a religiosului (ca joc al polarităților credință/îndoială). La Arghezi, de pildă, filonul religios este constituit tocmai ca urmare a refuzului acestui *deus otiosus* de a se manifesta. Or, trebuie spus, literatura mistică se fundamentează tocmai pe prezența extazului, pe contactul direct, chiar la nivel senzorial, dintre Creator și creatură.

Poemul *Cutremurul* (1839) ar intra, la rigoare, sub specia vizionarismului social de tip Goga. Este vorba despre o viziune terestră, eshatologică, bazată pe multiple sugestii vizuale și auditive. Mișcările sunt trepidante, stihiiile dezlănțuite ating paroxismul, iar tensiunea lirică va crește în paralel. Dinamismul textului este probat și de un mare număr de verbe la indicativ prezent, care traduc o hierofanie. Judecata divină se înfăptuiește rapid, vinovații sunt destinați regiunilor infernale, în vreme ce recompensa inocenților este contemplarea eternă a Binelui suprem (și unii, și alții sunt identificați metonimic): „Uite, urlet s-aude! colcăie, sare pământul./ Tremură, zguduie, saltă, colcăie, crapă, plesnește./ Zguduie iar, răstoarnă; trosnet, țipăt s-aude./ Spontaneu lumea se-nchină. Domnul trece-n mânie.// Și crima se ascunde, păcatu-ncremenește;/ Tot păcătosu-așteaptă al lumii, -al său finit;/ Pământul îl înghite și cerul îl strivește./ Iar dreptul la cer cată, și Domnul s-a-mblânzit“. După acest moment extrem de dens, tensiunea lirică se edulcorează, retorica dobândind pronunțate accente sociale. Strofele se ordonează în direcția unui mesianism social, fundamentat pe un socialism utopic evident. Apar, din nou, heruvimii („cherubimii“) și serafimii, cu aceleași caracteristici ca în poemul discutat anterior. Dimensiunea etică a versurilor ucide substanța poetică; scriitura se transformă într-un penibil manifest. Este nevoie de infinite precauții auctoriale pentru ca întregul edificiu să nu se descompună sub presiunea carcanelor retorice atât de puternic ideologizate. De pildă, proletarii asupriți sunt conjurați patetic să adopte o atitudine pasivă (am spune astăzi, după experiența lui Gandhi, de *ahimsa*, de non-violență) în raport cu cei avuți (percepuți, natural, ca opresori), în așteptarea iminentei recompense divine, fiindcă ei vor fi moștenitorii împărăției eterne: „Veți fi d-a dreapta, popoli, când va domni Cuvântul./ Răbdare, că într-însul cei umili vor trăi./ Ș-a voastră moștenire va fi atunci pământul;/ Răbdați, n-ardicați brațul, că pacea va domni“.

Cu o retorică emfatică, prolix pe alocuri, fragmentul epic *Mihaida* (1859) nu mai convinge astăzi în ansamblu (exemplele mai interesante nu pot fi extrase decât din cântul întâi). Totuși, opinez că poemul, așa neterminat cum este, cuprinde suficiente elemente din recuzita vizionară.

Invocația către muză depășește convenționalul,⁹ eul producător invocând *mania* (gr. *nebunia*) sau starea cunoscută de *enthousiasmos*: „Tu dă semnalul, muză, la prima mea cântare./ În sânul meu revarsă mânia cea sacră;/ Aprinde-a mele versuri cu flacăra-ți divină [...]“. Pantocratorul își asumă statutul suprem și, utilizând o retorică declamativ-biblică, se proclamă omniscient și omnipotent, dorința sa singură fiind aptă de a pune lucrurile în mișcare. Cu toate acestea, constituindu-se în fundament ontologic al tuturor elementelor universului, creator al spațiului, timpului și cauzalității, Incarnarea *Logos*-ului nu uită să sublinieze liberul arbitru al conștiinței umane: „Sunt Alfa și Omega, principiul și finitul;/ Iar intervalul este al liberei voințe./ [...] / Statornicit-am locul, am zis să curgă timpul;/ În oricare ființă împus-am și natura-i,/ Oricare faptă zis-am să-și aibă consecința“. *Christos* își înfățișează, în continuare, incarnarea, utilizându-se un lexic blakean (de exemplu, fuziunile sacru-profan, religie-știință). Unii termeni sunt subliniați prin ortografierea cu majuscule: „Se împliniră secolii. Prin raza ceea vie/ Și deifăcătoare a SPIRTULUI ȘTIINȚEI,/ Din creatoare-AGAPE a ZEULUI-PĂRINTE,/ În sânul curăției, verginității sacre/ M-am conceput pe SINE, materie luat-am,/ M-am revestit cu dânsa ca-n ceruri cu lumina,/ Ș-am încarnat CUVÂNTUL, să deifac pe omul“. Ulterior, eul instaurator se confruntă cu o acută criză a limbajului, care, nespirtualizat, eșuează în încercarea de a evoca adevărata rostire divină. De aceea, chiar și limbajul poetic este o parafrază deformatoare, limitativă a cuvintelor sacre, pronunțate de Christ în Empireu, care, mai mult, au proprietatea de a transcende temporalitatea, fiind enunțate și aprehendate instantaneu de către destinatar. Eul creator atinge astfel o treaptă rilkeană a inițierii prin absența rostirii exterioare, cuvintele comunicându-și sensul esoteric într-un mod nemediat: „O, cât de lungă este, de tot materială/ Umana încercare d-a exprima cuvântul/ Cerescului PĂRINTE! E altă limbă-n ceruri,/ Cu totul spirituală, e clipă, ș-a zis toate;/ E limbă a luminei ce-abia imită ochii [...]“. Interesant este momentul înnobilării bărbatului ales de către inspirația divină, grație căreia individul se metamorfozează în profet (sugestiile biblice explicite sunt constituite de Enoh și de Ilie). Omul stăpânit de geniu își transcende condiția limitativă și accede la planul celest, fiind transformat în mod fundamental. Imaginile heliadești au, în aceste rânduri, o stranie consistență holderliniană: „Sublim este bărbatul când intră în el geniul/ Cereștilor voințe și inspirat îl mișcă!/ Materia frământă în neastâmpăr sacru/ Și-ncinde carne, minte! E alt Enoh ce svoală/ Pe aripa științei, răpit d-a sa credință./ E un profet în planuri, al

⁹ Să mai punctez aici și că Blake utilizează procedeul invocației către muză (de pildă, în poemul *Milton*).

doilea Elie/ Ce pe un car de flăcări s-avântă către ceruri/ Să-nveste majestatea c-o frunte radioasă!¹⁰. Întâlnirea dintre cele două ființe de excepție, Mihai și chiriarhul Eftimie, se consumă tot într-o atmosferă încărcată de mister, iar recunoașterea mistică are loc prin intermediul simțului privilegiat al văzului, agent și pacient (controlator și controlat): „Îl pune jos să șază și caută în ochii-i/ Și recunoaște-ntr-înșii aceeași exprimare/ Arcană și divină a visului de noaptea/ Ce-aprinsese-ntr-însul acea mânie sacră [...]”.

Poemul *În așteptarea lui 1848. Preziua. Psalm* (1847) aparține vizionarismului social, cu elemente religioase. Clamoarea eului creator, patetică până la impudoare, dobândește contururile unei invocații biblice; treptat, vocea auctorială se individualizează, iar tonul preia reflexele solemne și grave ale prorocilor veterotestamentari: „Strigarea-mi ajungă până la tine/ Și-exhauzi-mi, Doamne, ruga fierbinte!/ Amar mi-e plânsul; nu-ți întoarce fața,/ Auzi-mi chemarea în ziua durerii/ Ș-al înfrânței inimi astupat geamăt”. Precum Blake vizualizează, profetic, o nouă (și totuși atemporală) geometrie sacră pe coordonatele Britaniei, plasând noul Ierusalim chiar în inima imperiului, Heliade Rădulescu are intuiția poetică a unei Românie sionizate în sens spiritual, spațiu al dreptății divine și al egalității sociale absolute: „Tu, Doamne, singur, ființă supremă,/ Vei rentregi această Sion nouă”. Intricație de psalm arghezian și bocet în maniera lui Goga, poemul heliadesc se individualizează prin forța evocării artistice a Divinității, dar are de suferit estetic prin intruziuni ale socialului.

O viziune geometrică se evidențiază în *Sânta cetate* (1850-1851), poem care, după I. Negoșescu, „se realizează ca utopie a limbajului, ca textualitate utopică” (2002: 77). Arhitectură morusiană tipică, edificiul sacru este un al doilea templu al lui Solomon, glorie a Divinității pe pământ și mângâiere a pauperilor. În ea, Christ, ca judecător suprem, împarte dreptatea și pedepsește păcatul. Modelele utopiei par a fi, pe de o parte, augustiniana Cetate a lui Dumnezeu, pe de altă parte, nu mai puțin faimoasa Cetate a Soarelui a lui Tommaso Campanella. Imaginea nu este străină nici de cea propusă de tradiția ebraică a Ierusalimului, ca spațiu consacrat lui YHWH de către poporul ales.¹⁰ La rigoare, i se mai poate identifica un corespondent: Golgonooza, Orașul lui Los descris de Blake

¹⁰ În legătură cu caracterul acestui oraș sacru, conceput ca sediu al Divinității pe pământ, și de relația sa cu *ecclesia* creștină, Mircea Eliade notează: „Ierusalimul celest a fost creat de Dumnezeu în același timp cu Paradisul, deci *in aeternum*. Orașul Ierusalim nu era decât reproducerea aproximativă a modelului transcendent: putea fi pângărită de către om, dar modelul era incoruptibil, nefiind implicat în timp. [...] Pe de o parte, biserica este concepută ca imitare a Ierusalimului celest, și aceasta încă din antichitatea creștină; pe de altă parte, reproduce Paradisul sau lumea celestă” (1992: 59).

în poemele *Vala, or The Four Zoas*, *Milton si Jerusalem*, spațiu al artei și al manufacturii, conceput pe modelul anticei *Roma quadrata* sau, mai exact, pe modelul unei mandale tibetane (un pătrat înscris într-un cerc). Poemul este, totuși, doar partea intenționat finală a unei poeme sociogonice extinse. Stranie este propensiunea aproape barocă a lui Heliade Rădulescu (o vom întâlni, în forma ei artistică deplină, la Macedonski) pentru esențe rare, pietre prețioase și culori stridente, scăldate parcă într-o lumină vespérală: „Apocaliptica, sânta cetate/ A lumii nouă splende radioasă/ De speranță, d-amor, de libertate;/ Încinge muri nenvinși de adamante,/ Se coroaă de turre nestemate,/ Nalță coloane de porfir gigante,/ Pur ca cristalul aurul străluce,/ Rubin, safir, smerald, iacint, brillante/ Țin unghiuri [...]“¹¹. Precum Campanella, Heliade Rădulescu realizează o eboșă ispititoare a unui loc al echilibrului etern și al dreptății sociale. Văzul esențializat este, din nou, suveran, devenind martor al experienței numinoase. Nunta supremă se consumă în solemnitatea unui cult al maiestății, ca într-un scenariu catolic, simpla participare la act având efect apotropaic: „Văzut-am splendoarea-ți. Frânt e păcatul;/ În drept mirele vine cu testamentul./ Deschide-ți porțile: intră Împăratul“¹².

Ajung, în acest punct, la cel mai ambițios proiect heliadesc, epopeea *Anatolida sau Omul și forțele* (cele cinci cânturi au fost publicate, inițial, în 1870). I. Negoieșcu îi consacră câteva pagini importante, punctând mai ales influența exercitată de Milton asupra poetului român (*Paradise Lost* devine, în interpretarea criticului, un adevărat hipotext al *Anatolidei*).¹¹ Primul cânt, *Empireul și Tohu-Bohu*, se numea, într-o primă redactare, *Căderea dracilor* și descrie miltonian dezertarea morală a îngerilor apostatați, pe care furia divină îi condamnă la prăbușire și claustrare în Tohu-Bohu (haosul primordial este desemnat prin exotismul acestui termen ebraic). Ca și Blake, preocupat tot timpul de învățarea limbii ebraice, Heliade Rădulescu este sedus de termeni rari și prețioși, forjați printr-o etimologie fantezistă: „Cad rebelii-n spațiu și vâjâie căzând,/ Haos, abis mare-i așteaptă căscând./ Pică și se schimbă pe cât trec din cer:/ Capete de angeli, de demoni picioare,/ Aripă cerească una se mai vede,/ Alta infernală la vale-nnegrește,/ Monstru la alți capul în abis precede/ Talpele, lumină în cer mai lucește./ Neagră, fumegândă acum sunt volvoare,/ Nume, suvenire din ceruri le pier“¹². În *kathodos* (gr. *coborâre, cădere [a sufletului]*),¹² viitorii îngeri infernali suferă un straniu proces de metamorfoză, astfel încât, la un moment dat, ei nu

¹¹ Cf. Negoieșcu, 2002: 74-77.

¹² Cf. Peters, 1993: 145.

aparțin nici Cerului, nici Infernului, ci regiunilor mediane, adică Pământului. Cu capul într-un loc și cu picioarele în altul, diavoli îi substituie pe oamenii încă necreați. Ca și aceste creaturi infernale, Adam și Eva vor încălca legea divină, violând ideea de armonie sacră, și vor experimenta exilul din Paradisul terestru. Cântul al doilea, *Imnul Creațiunii*, reprezintă, probabil, partea cea mai rezistentă a liricii lui Heliade Rădulescu. În expresia lui Eugen Simion, „delirul îl obligă (pe poet, n. n.) să inventeze un limbaj nou acolo unde limba existentă nu este suficientă. Imaginația poetică își creează propriul limbaj“ (1980: 67). Eul contemplă extatic genezele succesive ale luminii, firmamentului, apelor, stelelor, peștilor, păsărilor și animalelor pământului, pentru a participa solemn la bucuria pură a Sabatului primordial, climax pasional al întregii bucați. Piesa lirică este compusă în maniera unui poem al lui Francesco d’Assisi, *Cântecul Soarelui*,¹³ care este, în fapt, un encomion al lui Dumnezeu: „Materie și minte, cântați lauda mare,/ Cântarea creațiunii, panhimniul ființei!/ Cântați ziua a șaptea, a Domnului zi sântă:/ Sânt, sânt, sânt este domnul, omnipotent eternul!/ Plin este timpul, locul, plin cerul și pământul/ De gloria-i divină!“. Cântul al treilea, *Viața sau Androgenul*, oferă o delicată descriere a Edenului și a vieții lejere a lui Adam și a Evei în această grădină a desfătărilor. Cromatismul puternic al paletei lirice are tonuri persane. Iubirea fizică în care se consumă nunta primordială face obiectul unui epitalam. În final, poetul îl invocă pe Milton ca martor al acestei căsătorii, el constituind o reiterare a unei potente figuri homerice, orbul vizionar: „În horul acestor angeli, o, bard al Albioniei,/ O, Milton, treci la rându-ți! De ai pierdut vederea,/ Ți-e inima-n lumină și geniul în ceruri;/ Cu arpa ta de aur celebră imeneul,/ Salută ca un vate amorul conjugal/ Cu care numai omul a fost dotat din ceruri“. În cântul al patrulea, *Arborul științei*, materia lirică se subțiază; un prozaism alarmant ia locul efluviilor poetice din cânturile precedente, iar retorica discursivă prejudiciază puternic unitatea și echilibrul versurilor. Se întâlnește aici o referință la „Vârsta de Aur“ a lui Hesiod.¹⁴ În relație cu aceasta, Paul Dugneanu notează: „Heliade considera, ca unii scientologi de azi, că așa-zisa «epocă de aur» este reminiscența, amintirea alegorică a unei înalte civilizații a omenirii, cu o cultură și o

¹³ În latină, titlul complet este *Canticum fratris Solis vel Laudes creaturarum*, însă poemul este compus în italiana veche. Pentru mai multe detalii, cf. *Scrierile Sfântului Francisc de Assisi*, 1994: 94-95.

¹⁴ În analiza structurală pe care i-o consacră lui Hesiod, Jean-Pierre Vernant notează: „Oamenii vârstei de aur apar, fără ambiguitate, ca niște ființe *regale* (subl. în text), *basilees*, care ignoră orice formă de activitate exterioară domeniului suveranității“ (1995: 38-39).

știință avansată, întruchipată de arborele cunoașterii [...]“ (1995: 107). Legătura cu scientologia este ilară, Heliade Rădulescu lăsându-se sedus, în cel mai pur spirit romantic, de ideea ascendenței spirituale a trecutului față de prezent: „S-a zis că pe atuncea locuitorii Terrei/ Era mai sus de oameni cu mintea, cu puterea,/ Când, domni pe elemente, răstrăbătea pământul/ Și aerul și marea, când spațiul și timpul/ Era al lor dominiu [...]“⁴. În fine, cântul al cincilea, *Moartea sau frații*, este consacrat cunoscutului episod biblic al uciderii păstorului Abel de către fratele său mai mare, lucrătorul pământului Cain. Întrucât, la nivel istoric, moartea păstorului marchează dizolvarea armoniei familiale primordiale, un detaliu spațial (stânca în care este înmormântat Abel) este convertit într-unul temporal, reprezentând elementul care delimitează o epocă de alta care îi succedă: „Acea stâncă și grotă ca monument rămase./ Ca punct de demarcație, hotar între doi secolii,/ Între edenianul, asprul ev de sudori, laboare“.

În concluzie, se poate afirma, fără prea mari riscuri teoretice, că Heliade Rădulescu oferă profilul unei personalități contradictorii, unice în literatura autohtonă de până la Eminescu. Poezia sa, incongruentă, inegală valoric și exagerată terminologic, este primul exemplu românesc de romantism în sens european. Treptat, aproape toate ideile poetice heliadești (inclusiv cele teoretice cu privire la literatură sau la funcțiile acesteia) își vor găsi o formă independentă și mai bine nuanțată la poeți mult mai bine receptați de cercetarea universitară, precum Eminescu, Macedonski, Arghezi sau Goga.

Bibliografie

- Cornea, Andrei. 2002. *Cuvintelnic fără frontiere sau Despre trădarea Anticilor de către Moderni de-a lungul, de-a latul și de-a dura vocabularului de bază*, Iași: Polirom.
- Cornea, Paul. 1980. [„Căutând «lâna de aur»“]. *I. Heliade Rădulescu*. Studiu, antologie, tabel cronologic și bibliografie de Paul Cornea. București: Eminescu; pp. 163-170.
- *** 1980. „I. Heliade Rădulescu în conștiința criticii românești“. *I. Heliade Rădulescu*. Studiu, antologie, tabel cronologic și bibliografie de Paul Cornea. București: Eminescu; pp. 5-62.
- Dima, Al. 1982. *Viziunea cosmică în poezia românească*. Iași: Junimea.
- Dugneanu, Paul. 1995. *I. Heliade Rădulescu, un Atlas al poeziei*. București: Minerva.
- Dumitriu, Anton. 1990. *Homo universalis. Încercare asupra naturii realității umane*. București: Eminescu.
- Eco, Umberto. 2002. *Serendipities: Language and Lunacy*. New York: Phoenix.
- Eliade, Mircea. 1992. *Sacral și profanul*. Trad.: Rodica Chira. București: Humanitas.
- George, Alexandru. 1980. „Poetul Heliade“. *I. Heliade Rădulescu*. Studiu, antologie, tabel cronologic și bibliografie de Paul Cornea. București: Eminescu; pp. 226-229.

- I. Heliade Rădulescu. 1968. *Scrieri alese*. Text stabilit, glosar și bibliografie de Vladimir Drimba, prefață și note finale de Constantin Măciucă. București: Tineretului.
- I. Heliade Rădulescu. 1980. Studiu, antologie, tabel cronologic și bibliografie de Paul Cornea. București: Eminescu.
- Marino, Adrian. 1992. *Biografia ideii de literatură*. Vol. al II-lea (*Secolul Luminilor, secolul 19*), Cluj-Napoca: Dacia.
- *** 1987. *Hermeneutica ideii de literatură*. Cluj-Napoca: Dacia.
- *** 1968. *Introducere în critica literară*. București: Tineretului.
- Negoșescu, I. 2002. *Istoria literaturii române (1800-1945)*. Cluj-Napoca: Dacia.
- Negrici, Eugen. 1980. „Fericitul Heliade“. *I. Heliade Rădulescu*. Studiu, antologie, tabel cronologic și bibliografie de Paul Cornea. București: Eminescu; pp. 204-208.
- Otto, Rudolf. 1996. *Despre numinos*. Trad.: Silvia Irimia și Ioan Milea. Cluj-Napoca: Dacia.
- *** 1996. *Sacrul. Despre elementul irațional din ideea divinului și despre relația lui cu raționalul*. Trad.: Ioan Milea. Cluj-Napoca: Dacia.
- Peters, Francis E. 1993. *Termenii filozofiei grecești*. Trad.: Dragan Stoianovici. București: Humanitas.
- Petrescu, Ioana Em. 1998. *Eminescu și mutațiile poeziei românești*. București: Viitorul Românesc.
- Piru, Al. 1971. *I. Eliade Rădulescu*. București: Minerva.
- Scrierile Sfântului Francisc de Assisi*. 1994. Trad.: Maria Raica. Colecția Revistei Arca.
- Simion, Eugen. 1980. *Dimineața poezilor*. București: Cartea Românească.
- Tomoioagă, Radu. 1980. [„Concepția filozofică a lui I. Heliade Rădulescu“]. *I. Heliade Rădulescu*. Studiu, antologie, tabel cronologic și bibliografie de Paul Cornea. București: Eminescu; pp. 230-240.
- Țugui, Grigore. 1984. *Ion Heliade Rădulescu îndrumătorul cultural și scriitorul*. București: Minerva.
- Vernant, Jean-Pierre. 1995. *Mit și gândire în Grecia antică. Studii de psihologie istorică*. Trad.: Zoe Petre și Andrei Niculescu, cuv. înainte de Zoe Petre. București: Meridiane.
- Zaciu, Mircea, Marian Papahagi, Aurel Sasu (coordonatori). 1998. *Dicționarul scriitorilor români*. Vol. al II-lea (D-L). București: Ed. Fundației Culturale Române.

PROBLEMA EMINESCO-CENTRISMULUI ÎN ISTORIOGRAFIA LITERARĂ ROMÂNEASCĂ¹

THE ISSUE OF EMINESCO-CENTRISM IN THE ROMANIAN LITERARY HISTORIOGRAPHY

Sorina SORESCU

Abstract:

By contrasting two works authored by Ioana Em. Petrescu, the article refers to two significant moments in the activity of the School of Eminescology in Cluj, two moments that are relatively close in time, but are divided by the historic barrier of the 1989 revolution. The contrast is rendered by the manner in which the studies see Eminescu's place in the Romanian literature: on the one hand, as an eternal model, on the other, as a political myth that has gone beyond the aesthetic and now tends to invade the autochthonous public conscience, producing falsifying effects.

Key words:

Eminesco-centrism, the literary canon issue, demythisation, interdisciplinarity

Punând alături două lucrări științifice semnate de Ioana Em. Petrescu, lucrarea prezintă două momente reprezentative din activitatea școlii de eminescologie de la Cluj, momente relativ apropiate în timp, dar despărțite de bariera istorică a revoluției din 1989. Contrastant este modul în care este înțeles locul lui Eminescu în literatura română: pe de o parte, un model etern, pe de altă parte, un mit politic care a depășit esteticul și tinde să invadeze falsificator conștiința publică autohtonă.

¹Acknowledgement of the paper:

This work was supported by the strategic grant POSDRU/159/1.5/S/133255, Project ID 133255 (2014), cofinanced by the European Social Fund within the Sectorial Operational Program Human Resources Development 2007-2013.

Ioana Em. Petrescu, *Eminescu și mutațiile poeziei românești* (1989)

Pe pagina web dedicată Ioanei Em. Petrescu de continuatorii săi (pagină găzduită de site-ul Bibliotecii Județene „Octavian Goga” din Cluj), se precizează că *Eminescu și mutațiile poeziei românești* are la origine un gest de „autocenzură” al cercetătoarei². Proiectase o monografie despre Nichita Stănescu, dar a fost sfătuită de editori să revină la subiectul care o consacrase, revenire cu atât mai așteptată la centenarul morții marelui poet. Descrisă și de Ioana Em. Petrescu, neoficial, într-o dedicație către un prieten, drept o „carte indirectă sau despre cum se poate travesti un Nichita Stănescu”, lucrarea ar prezenta, în opinia autorului (sau autoarei) comentariului de pe site, „istoria despărțirii dialogice de Eminescu a poeziei moderniste românești”³.

Este o practică mai veche a școlii de eminescologie de la Cluj să actualizeze continuu semnificația și chiar intenționalitatea scrierilor predecesorilor. La fel a procedat însăși Ioana Em. Petrescu la publicarea postumă, în 1968, a monografiei despre Eminescu a lui D. Popovici, încercând să-i demonstreze orientarea structuralistă. Dar a o plasa, acum, pe Ioana Em. Petrescu în categoria demitizatorilor lui Eminescu depășește cu mult marja de acceptabilitate a exagerărilor care se fac, de obicei, în acest scop. În carte nu e vorba despre nicio „despărțire”⁴, ba dimpotrivă.

Dacă intenția cercetătoarei a fost să scrie o monografie despre Nichita Stănescu, atunci cu siguranță una din temele sau unul din capitolele acesteia ar fi fost modernismul (sau postmodernismul; la sfârșitul anilor optzeci încă nu intrase în uz termenul de neomodernism) înțeles ca *remake*. „Rescrierea” și alte cuvinte derivate cu prefixul „re” susțin o interpretare predominant palimpsestică a poeziei lui Stănescu:

„Insertia citatului din *Oda în metru antic* reactivează întreg traseul ființei ca înstrăinare de sine și învățare a morții din poemul eminescian, așa cum precosmicul «el» din *Elegia întâia* reactiva imaginea increatului din *Scrisoarea I*. Dacă «literatura se naște din confruntarea noilor alienări cu vechile alienări, exprimate până la mit», ciclul elegiilor trebuie citit prin «confruntare» cu cele două mari poeme eminesciene, inserând aventura ființei umane în spațiul lăsat liber între viziunea cosmogonică din *Scrisoarea I* și rugăciunea de reîntregire a

² <http://www.bjc.ro/new/index.php?ioana-em-petrescu/>

³ Ibid.

⁴ Termenul de „despărțire” de Eminescu are o sursă mai degrabă publicistică, amintind de un pamflet care a inaugurat seria demitizărilor din anii nouăzeci. v. *Despărțirea de eminescianism* de Virgil Nemoianu.

ființei prin moarte din *Odă*. Aceasta e definiția ființei umane (ca și în cazul bătrânului dascăl din *Scrisoarea I* sau în cazul lui Hyperion) acela de martor martirizat, mărturisind lumea la care participă prin propria-i suferință. Aceasta e definiția omului, reluată în două poeme din *Necuvintele*“ (Petrescu, 1998: 263).

Identificabil, cu oarecare frecvență, în textul concret, citatul poetic⁵ pare să fie compact la nivelul eteric al viziunii poetice. De aceea, scenariul „confruntării“ dintre generații (termenul de confruntare revine, într-adevăr, frecvent în *Eminescu și mutațiile poeziei românești*) nu prinde niciodată temele negării sau depășirii radicale. Cu tot dramatismul implicat, este o manifestare mai mult a reverenței decât a vreunui program de ruptură.

Eminescianismul, ca raportare obsesivă la un centru al literaturii române, fundament valoric și punct de origine a semnificației. Probabil fără să-l fi citit și, în orice caz, fără coerența teoretizării care să o facă la fel de convingătoare, Ioana Em. Petrescu se apropie de formula interpretativă a lui Harold Bloom din *Anxietatea influenței și Canonul occidental* (Harold Bloom centra întreaga literatură occidentală pe opera lui Shakespeare).

Prin extrapolarea cheii de lectură, palimpsestul eminescian se regăsește și în profunzimea operelor altor mari poeți români din secolul al XX-lea, mai puțin exersați în tehnica citării decât Nichita Stănescu (Blaa, Arghezi). Uneori, cercetătoarea este atât de convinsă de prevalența influenței asupra originalității, încât e tentată să le conteste moderniștilor – sau unor dintre ei – gloria de a fi reprezentat un moment de înnoire. În termeni mai expliciți, lui Arghezi îi pune sub semnul întrebării îndreptățirea de a fi comparat cu Eminescu, ca semnificație a „depășirii“.

„Comentariile timpurii pe marginea poeziei lui Arghezi au identificat într-însa coexistența unor componente baudelairiene și eminesciene, descifrabilă, aceasta din urmă, în special în erotica elegiacă din *Cuvinte potrivite*. «Odată însă cu impunerea masivă a unui univers complex – și complet –, Arghezi a încetat să fie apreciat ca un poet în descendență eminesciană și a început să fie considerat replica de secol XX a «miracolului eminescian», adică poetul care a produs o înnoire a poeziei

⁵ Analiza de intertext urma să creeze rapid descendență în cadrul școlii de eminescologie de la Cluj. Ioana Bot își va scrie cartea de debut pe același exercițiu din *Eminescu și mutațiile poeziei românești*, poate doar mai înclinată înspre formulările tehnice decât profesoara ei (Ioana Bot, *Eminescu și lirica românească de azi*, Ed. Dacia, Cluj, 1990).

comparabilă doar cu cea săvârșită de Eminescu». «Înnoirea» pe care critica o proclamă aproape la unison înseamnă o revoluționare a limbajului poetic și a temelor poetice – nu însă o revoluționare a poeziciei înseși, care continuă să fie, în aprecierea criticii una de natură romantică./.../ Cu un limbaj substanțial înnoit (ceea ce înseamnă în primul rând cu un *lexic* înnoit, eliberat de prejudecata criteriului «poeticității» în selecția lexicală), cu un univers deschis viziunilor infernale sau grotescului, dominanta poeziei argheziene rămâne, totuși, metaforismul vizionar, identificat chiar în «carnavalescul» portretisticii./.../. Ceea ce înseamnă că Arghezi reprezintă marea replică dată eminescianismului din chiar interiorul lui – și nu o modificare structurală a relației eu-lume-text, care să atragă (așa cum se va petrece în cazul lui Barbu) o modificare a tipurilor de poetică“ (Petrescu, 1998: 136-138).

Fără nicio intenție de a diminua, la rândul meu, în replică, importanța inovațiilor poeziciei barbiene (inovația în literatură nu e niciodată unic direcționată, ci e determinată de explorări originale, în mai multe planuri și pe mai multe criterii; de aceea, nu putem stabili un singur „campion“), aș atrage atenția că subcapitolul consacrat autorului *Jocului secund* este singurul din carte în care cercetătoarea chiar realizează un studiu de poetică, coroborând elemente de artă poetică și de analiză compozițională, ajutată de autoreferențialitatea operei, dar și de cele câteva studii critice care s-au scris mai înainte în aceeași linie. În capitolul dedicat lui Arghezi, metoda folosită este cea a analizei stilistice, blocată la nivelul sintagmei și enunțului, plus câteva observații referitoare la versificație (de aceea i se pare că forma se desface de conținut și nu reușesc să dea, împreună, un sens mai profund al inovației). Prin chiar mijloacele ei descriptiv-lingvistice, stilistica accentuează efectul de tradiționalism al poeziei comentate. Ioana Em. Petrescu nu-i judecă, așadar, pe cei doi mari poeți cu aceeași măsură.

Dar nici poezica, mai receptivă pentru inovații, și nici mai conservatoarea stilistică nu constituie, totuși, metoda cu care pornise la drum cercetătoarea. Recitind primele capitole, cartea își dezvăluie structura compozită. Secvențele dedicate, la început, lui Eminescu reiau, într-un registru mai relaxat, aproape narativ, formula (de succes) din *Eminescu. Modele cosmologice și viziune poetică*. O numise acolo „semantică ontologică“. Ioana Em. Petrescu propune acum o nouă disjuncție, aceea dintre *vedere* și *viziune*. Dacă la pașoptiști și în poezia de tinerețe eminesciană, predomina vederea, în poezia de maturitate a lui Eminescu „ochiu-nchis afară înăuntru se deschide“, inaugurând o nouă paradigmă, care se va prelungi pe tot parcursul secolului al XX-lea (nu e clar dacă îl include și pe „infrarealistul“ Ion Barbu).

Deși idei exegetice sunt mai greu de găsit, rămâne interesantă organizarea sumarului, cu titluri eseistice de capitole și subcapitole precum: *Orbirea lui Orfeu*, *Opoziția subiect-obiect sau despre vinovăția privirii*, *Captivul din oglindă* etc.

Ioana Bot „Mihai Eminescu, poet național român“. *Istoria și anatomia unui mit cultural* (2001)

În *Argumentul* volumului colectiv pe care l-a coordonat și în care și-a publicat lucrarea, Ioana Bot pornește de la ideea că „poetul național Eminescu»“ (primul rând de ghilimele este al autoarei) „este un fenomen ce depășește cu mult marginile literarului“, investigarea lui devenind posibilă numai interdisciplinar, după cum urmează:

„studierea lui adecvată trebuie să depășească, la rândul său, perspectiva istoriei literare, pentru a-și asocia metode și demersuri provenind din istoria mentalităților, din antropologie și din istoria ideilor, din critica de text și din stilistica clișeului, în sfârșit – din teritoriul «studiilor culturale»⁶“

Intuiția cercetătoarei este corectă. Prin infiltrațiile în multiple planuri ale mentalului colectiv, care au modelat de mai bine de un secol percepțiile și asumările identității naționale, semnificația numelui lui Eminescu a depășit cu mult domeniul istoriei literaturii. Pentru a le cataloga, este într-adevăr nevoie de studii interdisciplinare. Numai că interdisciplinaritatea nu se realizează spontan, prin simplă declarație de intenție. Impresia, la lectura paragrafului mai sus citat, este că autoarea contează mai mult pe efectul retoric de însumare infinită a calificărilor vizate, fără să fie foarte atentă nici la ordinea termenilor enumerați, nici la proprietatea lor. Luați la rând, fiecare prilejuiește obiecții.

Câteva dintre disciplinele invocate țin de competențele general filologice ale istoricului literar și numai o cunoaștere, în vârf de ac, a ce aduce fiecare extrem de specializat ar justifica pretenția de interdisciplinaritate. „Stilistica clișeului“ nu este chiar o știință de sine stătătoare sau, dacă aspiră la autonomizare, înseamnă cu totul altceva decât se poate

⁶Ioana Bot, *Argument*, în Ioana Bot (coordonator), „Mihai Eminescu, poet național român“. *Istoria și armonia unui mit cultural*, Editura Dacia, Cluj-Napoca, 2001, p. 5. Coordonatoarea volumului reia *copy-paste* enumerarea la pagina 18, în preliminarele propriului articol, *Istoria și anatomia unui mit cultural*.

deduce din context că vrea să zică Ioana Bot (pledoarii pentru restrângerea stilisticii la investigarea nuanțelor afective clișeizate din expresiile de uz comun găsim la adepții radicali ai stilisticii lingvistice, precum Iorgu Iordan, aflați în controversă cu susținătorii stilisticii estetice, aplicate textelor literare intens individualizate, originale).

„Critica de text“ (sau analiza de text) cu atât mai puțin, nu depășește aria de interes și de *savoir faire* a istoriei literaturii, ci, dimpotrivă, a fost de mult asimilată ca unul dintre instrumentele cele mai uzuale ale ei. Numai o discuție foarte restrictivă despre diferitele curente și școli care au marcat evoluția procedurilor analitice ar putea surprinde discontinuitățile dintre anumite moduri, învechite, de a practica istoria literară (*distant reading*) și principiile înnoitoare asociate, de-a lungul secolului al XX-lea, analizei de text (analiza stilistică, *close reading* în accepțiunea de la New Critics, neoretorica și pragmatica textului teoretizate de diferitele valuri de structuralism etc.).

Alte discipline incluse de Ioana Bot pe lista științelor din perspectiva cărora trebuie studiat Eminescu sunt atât de îndepărtate de calificarea noastră („de bază“), încât prinderea lor în enumerare pare o simplă greșală de tipar. „Antropologia“ e un conglomerat de domenii și direcții de cercetare, care își propun să studieze evoluția speciei umane din toate perspectivele (de la anatomie, la organizare socială și la forme de comunicare). Invocarea antropologiei în legătură cu studiul lui Eminescu, încercând să spună, dintr-o dată, *totul*, nu spune, de fapt, nimic anume. Eventual, putem recurge la unele metode ale *antropologiei culturale*, dar, și în acest caz, relevanța rămâne foarte discutabilă.

Iar „studiile culturale“, care, în viziunea cercetătoarei, ar trebui să le cuprindă pe toate, au sensul foarte strict, foarte limitat, de studiu al subculturilor grupurilor defavorizate social, precum și al teoriilor și programelor asociate acestora (să zicem, filosofia postmodernă a alterității, articulată pe istoria mișcărilor feministe, sau studiile de etnologie identitară susținute prin programele de discriminare pozitivă a unor minorități).

Ce legătură au toate aceste discipline cu Eminescu? Cât de adecvate sunt metodele lor pentru studiul lui Eminescu și cât de adecvat, ca obiect de studiu, este Eminescu, raportat la specificul ariei lor de cercetare?

Abordarea interdisciplinară nu se validează prin vastitatea priveliștii, ci prin capacitatea de a stabili corelații, fie și parțiale, între operatori și planuri de referință neomogene. O necesară prudență metodologică ne-ar obliga să pornim chiar de la verificarea convergenței (sau divergenței) semantice a terminologiei pe care diferitele discipline de studiu par să o aibă în comun.

Conceptul avansat de Ioana Bot în subtitlul volumului, *Istoria și armonia unui mit cultural*, este lăsat de cercetătoare în voia înțelegerii

comune, fără decantarea conținuturilor tehnice pe care le poate dobândi pe terenul fiecăreia dintre științele pe care vrea să le sintetizeze. Pentru antropologia culturală, „miturile culturale“ probabil că înseamnă altceva decât pentru studiile culturale. Noțiunea este (sau poate deveni) funcțională, și dintr-o perspectivă, și din cealaltă, dar în alt fel, cu altă istorie a elaborării sensurilor operatorii și cu altă selecție a câmpurilor de investigare.

Intuitiv, miturile nici nu pot fi altfel decât... culturale (spre deosebire de alte planuri ale existenței, precum biologicul sau mineralul). La cel mai elementar nivel de definiție, conceptul de *mit cultural* rămâne blocat în pleonasm. Dar există multiple accepțiuni specializate ale termenului de „cultură“, cu unghiuri alternative de abordare, date de o pluralitate de discipline de studiu, fiecare dintre ele impunând coloratura specifică definiției mitului.

Interdisciplinaritatea implică sau ar trebui să implice pluriperspectivismul. În studiul său, Ioana Bot fixează o singură perspectivă, reducând toată eminescologia la un prefabricat propagandistic compact. La fel, și autorii celorlalte articole cuprinse în volum (chiar dacă mai puțin vehemenți, chiar dacă mai puțin exhaustivi).

Este evident că un mit politic, ideologic, parazită cultului lui Eminescu, a existat, încă mai există, și nu poate fi decât binevenită încercarea de a reconstitui istoric modul în care diferitele doctrine naționaliste l-au activat în momente de criză a societății. Folosirea unui concept atât de larg, precum cel de „mit cultural“, generează însă confuzii, aducând în același plan și judecând cu aceeași măsură *toate* mecanismele de consacrare a lui Eminescu. Or, critica literară nu poate fi redusă la demagogie.

Cum se întâmplă de obicei cu studiile care își asumă o miză interdisciplinară, articolul Ioanei Bot își câștigă credibilitatea în comunitatea literară exact prin ce are mai puțin specializat: metodologia preluată din disciplinele conexe. În acest sens, se citesc cu plăcere intelectuală (ca expresie a unei gândiri structurate diferit) conspectele de definiții și clasificări realizate de cercetătoare, pornind de la o bibliografie teoretică probabil consacrată despre mit sau rit secular. Care e aria lor de aplicabilitate, e însă mai greu să ne dăm seama.

Cele mai multe dintre disciplinele desemnate de cercetătoare ca noi răspunzătoare de elucidarea locului lui Eminescu în conștiința publică românească (antropologia și celelalte), sunt, în îndatoririle lor științifice obișnuite, discipline descriptive, fără prea mult loc de exprimare a unei atitudini în legătură cu propriul obiect de studiu (controverse sunt admise doar între cercetători, nu și între cercetători și ceea ce au ei de cercetat; ar fi ca și cum un geolog ar polemiza cu pietrele, un botanist, cu ghiociei ș.a.m.d.).

Or, studiul despre „poetul național” semnat de Ioana Bot este pronunțat coroziv și militant, cu interpelări directe în chiar câmpul propus spre investigație. Eventual, studiile culturale și istoria gândirii politice pot dezvolta asemenea accente, dar nu în zonele lor cele mai frecventabile științifice. Fiind constituită pe o dublă tradiție, a explicării filologice de opere exemplare, dar și a întâmpinării intersubiective în cadrul unei comunități scriitoricești dinamice, active, vii, numai critica literară reușește, uneori, să facă știință (în sensul slab, specific domeniului), luând literatura comentată deopotrivă ca obiect de descris și ca adresă a unei reacții, a unui verdict, a unui angajament, a unei luări de poziție.

Există, în plus, și o neconcordanță între citatele din teoreticienii neliterari, pe de o parte, și, pe de alta, instrumentele analitice pe care cercetătoarea le folosește de fapt, ca să nu mai vorbesc despre țintele ei polemice, toate, de extracție literară. Definițiile și clasificările cu ajutorul cărora Ioana Bot își justifică metoda nu fac, în regimul lor firesc, referire la literatură. Bănuiala mea este, de aceea, că alegerea argumentelor demitizării, la fel ca și alegerea obiectului de demitizat, este influențată de o direcție internă a literaturii înseși. Mai precis, a literaturii române.

Aplicațiile par să urmeze firul conducător (mai cu fidelitate asimilat decât citat) al studiilor de critică literară demitizatoare scrise de Eugen Negrici. Negrici nu și-ar face niciodată profesiune de credință din pledoria pentru interdisciplinaritate și ea aproape complet neinteresat, când depășește marginile literaturii estetice, de bibliografiile specifice ale imagologiei, criticii ideologiilor, pragmaticii etc., care ar putea să-i asigure apanajul studiului „științific”. În ultimele decenii, până mai de curând, a practicat o critică *de atitudine* (pe cont propriu, răspicată până la vehemență, inevitabil excesivă). Dar are șanse reale de a le livra domeniilor științifice învecinate unele intuiții descriptive și taxonomice, tocmai pentru că sunt susținute de o solidă pregătire și de o experiență îndelungată în materie de stilistică și poetică (științele ghid ale exegezei literare).

Mă refer la *Poezia unei religii politice*, studiu despre poezia realist-socialistă, apărut în 1995, la care se pot adăuga și altele, înrudite tematic și risipite de autor, în primii ani de după revoluție, în volume colective sau reviste literare (*Iluziile literaturii române* a apărut după „*Mihai Eminescu, poet național român*”). În *Poezia unei religii politice*, găsim cele mai acaparatoare analize (până la imposibilitatea de a mai comenta și altfel) ale discursului propagandistic românesc din anii cincizeci, în termeni de: stil liturgic, ipostazieri religioase ale protagoniștilor, „mit al patriei primejduite”, tactici de identificare/ asimilare/ solidarizare cu eroul-martir-profet). Sunt exact termenii pe care îi folosește și Ioana Bot

în demitizarea atât a lui Eminescu, cât și a unor critici care au jucat un rol major în canonizarea lui literară (Titu Maiorescu, G. Călinescu). Să fie doar o coincidență?

Studiile demitizatoare ale lui Negrici au avut o puternică influență asupra generației de critici afirmate imediat după revoluție, impunând coordonatele, destul de uniformizatoare, din păcate, a ceea ce a fost atunci considerat curaj critic. În direcția trasată de profesorul Eugen Negrici, secvențele analitice cele mai convingătoare ale studiului Ioanei Bot sunt cele care iau în discuție constructul ideologic de „poet național“, identificabil în propaganda comunistă și, proiectând înapoi în timp sensibilitatea pentru clișee, în propaganda de extremă dreaptă din anii treizeci-patruzeci, cu extrapolări evidente ale criteriului interpretativ dinspre postbelic către interbelic (cercetătoarea reține mai multe elemente comune în ce privește strategia retorică, decât diferențe de conținut).

Pe această linie, Ioana Bot aduce contribuții importante în materie de extindere a ariei de documentare și descoperire de mostre greu de uitat. Reiau două exemple – de un ridicol desăvârșit – găsite de cercetătoarea de la Cluj: „Al nostru ești, tovarășe Mihai!“ – vers din literatura propagandistică a anilor cincizeci (Bot, 2001: 73). Sau atribuirea, într-o fabrică de confecții din anii optzeci, de denumiri comerciale ale unor produse vestimentare inspirate din onomastica ficțională eminesciană (pufoaicele „Sarmis“, pentru bărbați, și „Tomiris“, pentru femei) (Ibid.,: 58).

Studiul de mituri și/sau de rituri politice asociate figurii lui Eminescu se justifică prin astfel de descoperiri, articolul Ioanei Bot meritând să fie recitat pentru latura lui informativă. Justificarea încetează însă din momentul în care cercetătoarea de la Cluj încorporează în masa amorfă a discursului mitologizant studii majore de critică și de istorie literară, precum cele scrise de G. Călinescu. Este, totuși, o diferență de rang și de legitimitate între exegeza specializată și promoționalele vestimentare, pe care nicio abordare interdisciplinară nu ar trebui să o ignore...

Încercând să mențină iluzia acestui obiect de studiu *Eminescu* nediferențiat, deopotrivă al imagologiei, studiilor culturale etc, ca și al exegezei, Ioana Bot întoarce critica literară autohtonă, ca disciplină de studiu și comunitate de interpreți, împotriva a ceea ce a constituit unul dintre principalii ei vectori de evoluție și o forțează, chiar și retrospectiv, să-și ia drept scop demitizarea lui Eminescu.

În capitolul *De ce Eminescu?*, cercetătoarea schițează un istoric al percepțiilor exegeților în legătură cu mitologizarea marelui poet. Primele observații în acest sens, de altfel, foarte echilibrate, au fost formulate, la sfârșitul anilor șaptezeci, de Mihai Zamfir: „mitul «tânărului Geniu»“ a

fost impus de Eminescu însuși, ca una dintre principalele sale teme de meditație, dar a fost și este încă susținut de valoarea reală a operei (ibid.,: 31-33). Ioana Bot selectează doar ideea constructului cultural hagiografic și, cu o dialectică foarte subiectivă a acordului și dezacordului științific, încearcă să creeze o polaritate între criticii care i-au sesizat potențialul toxic și cei care au contribuit la amplificarea lui.

Un pol demitizator în eminescologie, la drept vorbind, nu prea a existat. Cel mult, câteva izbucniri publicistice: *Despărțirea de eminescianism* de Virgil Nemoianu, apoi dosarul *Dilema 265* (pe care cercetătoarea nu-l citează). Deși gândul probabil că nu i-a fost cu totul străin, nici chiar Eugen Negrici nu a impus, în demitizările lui (devenite de la o vreme sistematice), vreun titlu sau vreo frază memorabile în sensul antieminescianismului. Cu atât mai puțin, un studiu de referință. Ioana Bot vrea să confere gestului negator mai multă consistență (științifică) și convoacă, pe frontul demitizării poetului național, numele unor importanți eminescologi postbelici, care, întâmplător sau nu, vin mai ales din Ardeal.

În realitate, lucrurile nu au cum să stea așa: Ardealul a susținut mitul Eminescu la fel ca și celelalte provincii românești (nu luăm în discuție detractorii). Chiar și – sau, poate, mai ales – după al doilea război mondial, când discursul critic a ajuns la maturitate și dincolo de munți. Ion Negoitescu să nu fi recurs la o retorică a magnificării în idealizarea postumelor (și, implicit, idealizarea lui Eminescu, cel care ar fi putut deveni)? Ioana Em. Petrescu să nu-l fi plasat pe Eminescu în centrul literaturii române? Atunci despre ce e vorba în *Eminescu și mutațiile poeziei românești*? Foarte dificil să formuleze cineva argumente pentru situarea lor de partea criticii lucide, ironice, relativizante.

La limita anulării propriilor premise de ideologie critică, cercetătoarea se străduiește să facă o astfel de demonstrație în legătură cu creatorul școlii clujene de eminescologie. Dimitrie Popovici este evocat ca „primul istoric literar și eminescolog [cu meritul de] a-l fi judecat ca atare“ pe Eminescu, prezentându-l ca pe o „problemă (evidențiată de recursul la clișee)“, „propunând o viziune asupra operei eminesciene ca un «punct de criză»“. În continuare, reproduce un paragraf din introducerea la *Eminescu în critica și istoria literară română*, care pare să susțină perspectiva demitizantă (ibid.,: 39-40).

Este doar un efect de *misreading*. În paragraful citat, Popovici își rezuma prima parte a studiului de istorie a eminescologiei, din care nu s-au păstrat decât câteva notițe de curs, în care trata critica moralizatoare și critica ideologică, asociată de el detractorilor lui Eminescu. „Problema“ nu era, din punctul lui Popovici de vedere, generată de mitizarea lui

Eminescu, ci de ineptiile câtorva denigratori. În partea cea mai consistentă a studiului (singura publicată integral), dedicată istoriei receptării estetice și stilistice, Popovici nu numai că nu dă niciun motiv să fie considerat un adept al demitizării, dar, la polul opus, se impune ca un apărător dur, fără nuanță, al idealității imaginii lui Eminescu, chiar și împotriva unui G. Călinescu, bănuț de lipsă de pietate față de marele poet⁷.

Călinescu și, înaintea lui, Maiorescu (dar despre care cercetătoarea vorbește, acum, foarte puțin⁸) i se par, în schimb, Ioanei Bot creatori ai discursului mitologizant în sens ideologic. Aplicată la text, demonstrația nu poate să meargă mai departe de determinarea, pur stilistică, a unei coloraturi sacralizante în prezentarea omului Eminescu. Cercetătoarea insistă să convertească observațiile din planul formei, în cel al fondului, cu argumente pentru politizarea discursului, după metoda lecturii suspicioase, cu ajutorul căreia orice enunț poate fi răstălmăcit până la a se ajunge la sensul contrar intențiilor emițătorului. Exemple:

În opinia Ioanei Bot, studiile călinesciene joacă, în cultura română, rolul de „*major narrative*» despre zeul – erou – poet național“ (Bot, 2001: 91). Confundând prestigiul literar al criticului cu puterea politică, Ioana Bot aplică prezumția de vinovăție chiar și laturii intențional demitizante a studiilor călinesciene. Replica polemică din deschiderea *Vieții lui Eminescu*, pe care ne amintim că le-o dădea Călinescu celor care încercaseră să îi inventeze poetului o genealogie legendară, îi apare cercetătoarei ca „disimulare“ a proiectului hagiografic propriu. Autoarea ignoră toate nuanțele de portretistică frustă, terestră, din capitolele de prezentare a etapelor existențiale și se oprește la capitolul final, *Masca lui Eminescu*. Supus unei analize strict formale, ultimul capitol din biografie îi apare ca o pledoarie naționalistă, în... conținut (este adevărat că ajută mult acestui scop identificarea concesiilor de vocabular făcute de Călinescu cenzurii comuniste la reeditarea din 1964).

⁷Dacă citim mai în adâncime studiile lui D. Popovici din primii ani de după război, ajungem la studiile interbelice ale lui D. Caracostea, profesorul și modelul său bucureștean, care au o pronunțată componentă de știință... metafizică despre împlinirea destinului național prin personalitatea lui Eminescu și prin expresia genială a tipului formal românesc, recognoscibilă doar în creația sa.

⁸Mai explicită în legătură cu ceea ce înțelege prin mitul politic creat de Maiorescu a fost Ioana Bot într-o versiune anterioară a studiului, *Aspecte ale instituirii mitului eminescian*, în *Studia Universitatis Babeș-Bolyai, Philologia*, nr. 4/1992, republicat în volumul *Trădarea cuvintelor*, ed. Didactică și Pedagogică, București, 1997, pp. 104-114. În replică, tot din perspectiva imagologiei, v. Iulian Costache, *Eminescu. Negocierea unei imagini*, București, Cartea Românească, 2008, pp. 153-156, precum și articolul din prezentul dicționar.

Bibliografie

- Bot, Ioana, coord. 2001. „*Mihai Eminescu – poet național român*“. *Istoria și armonia unui mit cultural*. Cluj-Napoca: Dacia.
- Bot, Ioana. 1990. *Eminescu și lirica românească de azi*. Cluj: Dacia.
- Costache, Iulian. 2008. *Eminescu. Negocierea unei imagini*. București: Cartea Românească.
- Negrici, Eugen. 2008. *Iluziile literaturii române*. București: Cartea românească.
- Petrescu, Ioana Em. 1998. *Eminescu și mutațiile poeziei românești*. București: Viitorul românesc.

REPREZENTĂRILE ȘI PROBLEMATICA PRIMULUI RĂZBOI MONDIAL ÎN ROMANUL LUI CAMIL PETRESCU

Corina CRÎNGUȘ

Școala Doctorală a Facultății de Litere a Universității din București
corina.popa111@gmail.com

Abstract

Înscriindu-se într-o temă mai amplă despre problematica Primului Război Mondial în romanul interbelic, prin acest articol încercăm să arătăm viziunea lui Camil Petrescu despre război. Subliniem dimensiunile războiului în romanul *Ultima noapte de dragoste, întâia noapte de război*, prin raportare la literatura universală.

Pentru a înțelege originalitatea romancierului am adus în discuție și viziunea eseistului din *Teze și antiteze*.

Cuvinte cheie: Primul Război Mondial, autoanaliză, demitizarea frontului, fraternizare, adevăr artistic

1. Introducere

Citind din literatura antică greacă și latină despre război, din literatura engleză, franceză, germană, rusă, americană și, nu în ultimul rând, din cea română, despre războaie, aflăm cum au fost declanșate conflagrațiile, din ordinul unor șefi de state împotriva altor state

Nimic nu este mai prețios ca viața. Omul este om cât trăiește, după ce a murit, nimic nu mai este, după cum cugeta Mihai Eminescu: „Căci morți sunt cei muriți”. („Împărat și proletar”)

Declanșarea unui război presupune o imensă răutate, îngustime sufletească, îngâmfare și hidoșenie din partea autorului sau autorilor.

Războiul este similar, prin efectele sale, cu alunecările masive de terenuri, cu vulcanii cu inundațiile, cu viiturile și similar cutremurelor.

Subliniez în lucrarea de față cum contribuie literatura la o lume mai bună, conciliantă și dreaptă, cum se încearcă, prin literatură, educația omului pentru nerecurgerea la forță. Am înțeles că în timpurile noastre

niște minți bolnave gândesc la distrugerea prin alimentație (produse alimentare cu E-uri).

Infernul Primului Război a fost descris de poetul englez, Siegfried Sassoon, participant la război, revoltat de nedreptatea acestuia. Din poeme răzbate umanismul, sensibilitatea, amărăciunea împotriva ororilor. Panorama este vastă: bombe, arme, noroi, speranță, frică, lopeți, unelte, rezervoare, sârmă ghimpată, șobolani, frig, ploaie, fețe slăbite, dar mai ales cadavre: „Vă amintiți brancardele care se strecurau în spatele liniilor?/ Și ochii muribunzilor cu capetele atârând/ Și acele măști cenușii pe chipurile unor băieți care erau cândva veseli și buni./ Ați uitat deja? Ridicați privirea și jurați pe verdele primăverii că nu veți uita niciodată” (Siegfried Sassoon - „Consecință”).

II. Primul Război Mondial

Elementul fondator al lumii (Lucian Boia)

Raportul omului cu istoria este tema generală, esențială a oricărei opere literare, modul în care omul luptă, felul în care acesta iese sau nu învingător. După Paul Ricoeur, istoria e tot o ficțiune, și proza și istoria sunt la fel de fictive. Sunt atâtea adevăruri câți istorici sunt, există istoria celor care declanșează evenimentul și istoria celor care se apără. Polonezul Jan Block (născut în Imperiul Rus) a prevăzut că războiul dintre Franța și Germania va fi Războiul tranșeelor.

Cert este că Primul Război a ținut patru ani și a schimbat radical istoria lumii, pacea de după Război a fost doar o iluzie, pentru că, în scurt timp, avea să izbucnească cel de-Al Doilea Război Mondial. S-au destrămat patru imperii: cel austro-ungar, țarist, otoman și german. Războiul a cuprins toată lumea (Europa și țări de pe celelalte continente) și a dus la numeroase interpretări istorice și la tot atât de multe opere culturale.

Suntem de acord cu ideea formulată de gânditorul Lucian Boia că „interpretările istorice rămân deschise” (Lucian Boia 2014,18). Fiecare țară își are istoria ei, fiecare națiune pune accent pe valorile neamului său..

Pornind de la întrebarea dacă istoria ar fi putut evita războiul, istoricul răspunde că „ar fi fost o istorie”, „alta”, „nu identică în raport cu evoluțiile pe care le cunoaștem noi astăzi” (*ibidem*, 11).

În vara lui 1914, acum o sută unu ani, s-a sfârșit o lume, căci asasinarea arhiducelui Austro-Ungariei a pus în mișcare un întreg angrenaj de tratate și orgolii. A izbucnit un război ce se credea a fi ca toate celelalte, se așteptau soldații acasă până la căderea frunzelor de toamnă. Dar nu a fost așa, ba dimpotrivă. A fost primul război total, care a necesitat mobilizarea tuturor forțelor, pe frontul național și cel de luptă,

un război lung care a schimbat dramatic lumea - de la contururile granițelor pe hartă până la tehnologii și perspective asupra relațiilor internaționale.

După crimele de la Sarajevo, Austro-Ungaria declară război Serbiei (ne aflăm cu Transilvania în Imperiul austriaco-ungar). Urmează un lanț de izbucniri. Lucian Boia arată că „formula imperială multinațională era depășită și condamnată de istorie” (*ibidem*, 32). Dacă Rusia era cel mai întins imperiu al Europei,” Germania era cea mai puternică din Europa” (*ibidem*, 35). Economia acestei țări ocupa primul loc în lume, cele mai faimoase universități erau cele germane, cei mai remarcabili savanți.

Fiecare țară avea o nemulțumire, noi ne doream teritoriile luate de Rusia țaristă sau de Ungaria, aflată în Imperiul Austro-Ungar. Un timp n-am știut alături de cine să luptăm. Existau aspirații majore: înlăturarea stăpânirii străine și unitatea teritorială. După doi ani de neutralitate, România a intrat în război alături de Antanta, împotriva Puterilor Centrale, armata a încercat eliberarea Ardealului.

„Primul Război Mondial rămâne, prin problematica morală, prin amploarea fenomenului și prin consecințele dezastruoase, materializate nemijlocit în cea de-a doua conflagrație mondială, una dintre cele mai zguduitoare drame din istoria modernă. Sistemul de la Versailles rămâne actul de naștere al Europei din zilele noastre.” (*ibidem*, 87)

„Dacă istoria e interesată de marile bătălii care antrenează mari armate, romanul reflectă mai curând aspectele neglijate și neglijabile ale războiului: frigul, durerile de stomac, întâmplările comice și absurde. Locașul individual al unui soldat ori un picior amputat contează mai mult pentru un romancier, sunt adică mai autentice, decât planul complet al bătăliei.”(Manolescu 2002,348).

III Viziunea războiului

Războiul a fost sursă de inspirație pentru multe opere literare, încă din Antichitate. Reprezentarea omului care aspiră la bine, frumos, dreptate, adevăr, care apără viața, omenescul este vizibilă în toate timpurile.

„Ultima noapte de dragoste, întâia noapte de război”, romanul lui Camil Petrescu, apărut în anul 1930, reflectă reala sincronizare a literaturii noastre cu literatura Europei, întoarcerea spre analiză, spre introspecție, cunoașterea și trăirea ființei umane.

În articolul „Modernism modern”, Camil afirmă că „mișcarea modernistă reprezintă tot ce e mai frumos, mai loial și mai generos în viața literară.” (Camil Petrescu 1971,142). Romancierul observă că modernismul este sursa progresului și are „un neprețuit sens moral”.

G. Călinescu avea să numească romanul „o proză superioară” (Călinescu, 1982, 745), lunga confesiune a eroului este atât de încrâncenată, atât de lucidă, războiul este prezentat ca fiind plin de orori, nu are nimic eroic în el, moartea pândește la tot pasul.

IV. Reprezentările și problematica primului război mondial în romanul lui Camil Petrescu

După 1920 în literatura universală apar tot mai multe creații epice, având ca temă Primul Război Mondial (chiar mai înainte, în 1916 Henri Barbusse publicase romanul *Focul*). Problematika morală, experiența războiului este întâlnită în opera scriitorilor: Liviu Rebreanu, Hortensia Papadat-Bengescu, Erich Maria Remarque, Ernest Hemingway.

Camil Petrescu optează pentru o estetică a autenticității în eseurile „De ce nu avem roman?”, 1927; Noua structură și opera lui Marcel Proust, 1935 și în cele două romane ale sale (apărute în 1930 și 1933.)

În „Noua structură și opera lui Marcel Proust” din volumul „Teze și antiteze”, „studiu eseistic substanțial”, Camil Petrescu susține „sincronismul literaturii cu știința și filozofia vremii (Aurel Petrescu 1978, XII). Prin urmare se cerea necesitatea de conformare a literaturii la spiritul epocii.

Prezentul ar trebui să fie singurul timp real în stare să readucă la viață timpul trăit, prin memorie involuntară. „Dizolvarea noțiunilor solide, instalarea ipoteticului mobil, reorientarea atenției asupra actului originar, promovarea fluidului, a devenirii sufletești în locul staticului, a calității în locul cantității și mai ales descoperirea acelei impresionante solidarități a momentelor sufletești încât se ajunge la ideea de organicitate psihică și deci unicitate, arată că Noua structură în psihologie se înfățișează sub semnul covârșitor al subiectivității în locul obiectivității.” (Camil Petrescu 1971,18).

Astfel reprezentarea epică neutră a unor evenimente exterioare (în romanul tradițional) este înlocuită cu reprezentarea unei proiecții subiective în planul conștiinței naratorului (în romanul psihologic).

Această teză susținută de Camil Petrescu, pusă în discuție de mai toți criticii literari ne conduce către un prim sistem de referință: reprezentarea războiului ca dramă personală. În poemele din „Ciclul morții”, poetul redă frământarea omului” participant la un dezastru, în care el reprezintă un simplu element de figurație într-un spectacol inexplicabil.” (Marian Popa, 1965:XVIII).

De asemenea, intuiția bergsoniană, fenomenologia husserliană, relativul și instabilul unor zone ale conștiinței, toate conduc la necesitatea unei noi structuri, orientate spre devenire sufletească. Prozatorul filtrează

prin conștiința unui singur personaj experiența războiului și a iubirii, analizează viciile societății, relațiile sociale, politicianismul, relațiile familiale decăzute, indiferența, boala, moartea, moștenirea, absurditatea. Intelectualul lucid se analizează, utilizând noi categorii estetice, cum ar fi substanțialitatea, autenticitatea și relativismul.

Romanul este, pe de o parte destăinuirea trăirilor sufletești ale unui personaj, care, deși e consternat de ceea ce descoperă la femeia iubită, încearcă din răspuțeri să-și mențină iluzia absolutului în iubire, pe de altă parte, romanul prezintă jurnalul de front al lui Gheorghidiu, de fapt, etapa tragică a experienței trăite de autor, în timpul Primului Război Mondial. Monografia iubirii este redată prin rememorare, în timp ce experiența războiului este consemnată imediat într-un jurnal al combatantului. „De la 16 martie (1917), până în luna iulie, Camil Petrescu se află pe front. Aceste zile pline de încordare, când tânărul și firavul sublocotenent ia contact cu mizeria frontului, cu disperarea și cu moartea, se întipăresc adânc în conștiința sa, filtrându-se apoi într-o suită de imagini vibrante, de un realism crud, care vor intra în versurile din Ciclul morții și în jurnalul de front al lui Ștefan Gheorghidiu... (Zaharia-Filipaș, 1978: VII).

Lunga confesiune a eroului e încrâncenată și lucidă. Trăirile eului și observațiile asupra celor din jur, descrierea amănunțită, admirativă, apoi critică asupra Elei, remarcile cu privire la tot ceea ce se întâmplă pe front constituie substanța romanului.

În „Fals tratat pentru uzul romancierilor” din „Arca lui Noe”, criticul Nicolae Manolescu subliniază ideea semnificativă a romanului, aceea de iubire-pasiune, faptul că Gheorghidiu nu încetează în toată această carte a iubirii, să ne spună direct sau indirect cât de mult o iubește pe Ela. Chiar și pe front, când ceilalți se gândesc la victorii și supraviețuire, Ștefan își pune întrebări referitoare la nevasta lui, reînvie în amintire, momente frumoase sau filozofează pe tema infidelității acesteia. Criticul Nicolae Manolescu observă că avem aici o „deteatralizare” a romanului, evenimente cum ar fi războiul, devin foarte obișnuite.

Pe lângă această autoanaliză permanentă a trăirilor, romanul înfățișează cu ironie, modul rudimentar de apărare (chiar din primul capitol). Demitizarea frontului este trăsătura care persistă în tot romanul. Tot ce ține de război, de sistemul defensiv este realizat cu superficialitate. Dușmanii care ar fi călcat în așa zisele tranșee, săpate de militari, (comparate cu gropile pe care le fac porcii cu răturile), ar fi putut „să se împungă în țepi, fie în talpă, fie în spate.” Iar dacă vreun nefericit s-ar fi rătăcit pe aici, „ar fi fost arestat și executat ca un spion”(Camil Petrescu 1965, p. 3). Gropile de lup le fac și copiii, jucându-se în nisip, asalturile de la instrucție sunt jocuri de copii din Obor.

Frontul însemnă mizerie, învălmășeală, dezordine. Iată ce gândește Gheorghidiu (capitolul „Întâia noapte de război”) în momentul când Corabu, devenit maior anunță: „Domnilor e război!”, „De patruzeci de ani n-a mai fost război, cărțile de citire s-au oprit la pagina 77 și acum eu deschid focul.” (ibidem, 195).

Iar apoi când Floroiu îl îndeamnă să-și facă bagajele: „Bagajele ? Mai am eu nevoie de bagaje? Dar după primele cinci minute de luptă, voi mai fi oare în viață?”

În momentul în care copiii Ioanei îi strigă: „Să trăiți, domnule!”, acesta gândește: Cum o să trăim diseară prin focuri de infanterie, prin lupte de baionetă, prin sute de explozii de obuze?”

Operațiunile militare încep cu atacarea postului vamal maghiar. Peisajul devine fantastic: „Ținuturile Branului întreg, înconjurat de munți, apare astfel, cu drumurile, cu grupuri de copaci care nu pot fugi de îmbrățișarea focului.” (ibidem, 203)

Războiul nu e glorificat, accentul cade pe dimensiunea umană. Perspectiva se schimbă, gândurile nu se îndreaptă spre femeia iubită, ci către lume și oameni. Solidaritatea, sensurile filozofice ale vieții și ale morții, idei evidente și la Remarque reprezintă alte paradigme ale războiului: „Singura apărare în noapte îmi sunt tovarășii, suntem ca niște călători atacați de lup și trebuie să ne apărăm spate în spate căci oriunde de jur, împrejur, e moarte de fier și gloanțe.” (ibidem, 200)

Deși cuceresc măgura, trec Oltul și se îndreaptă spre Sibiu, războiul apare ca un eșec: „Și văd pe cei porniți înaintea noastră, adăpostiți după sfărâmături de stânci, trăgând mereu focuri, fără să ochească și fără să înțeleg acum în cine trag.” (ibidem, 212).

Nu lipsesc situațiile care stârnesc râsul: „În plină culme un ofițer îmi sare de gât, îmi pune mâna în guler: _Prizonier, prizonier! Când lucrurile se lămuresc, ne pufnește pe toți un râs ca de morți.”

Puterea de plasticizare a lui Camil Petrescu este uimitoare. Scenele de luptă, de spaimă, de nesiguranță alternează cu descrierile: „În fund, spre țara românească, Bucegii cu Omul și Ialomicioara, la dreapta, domul gotic de stânci, înalt de 2.400 de metri. Cotele mari, izolate, libere...Ca înălțime absolută, suntem de câteva ori mai sus ca în turnul Eiffel.” (ibidem, 200).

Se gândește că va muri, apoi reînvie amintirea Elei: „Am regretul că nu m-am istovit într-o frenezie sexuală neîntreruptă, că mor, încă în stare să mai iubesc, la douăzeci și trei de ani. (ibidem, 218).

Prietenii falși, familia interesată de bani, aspecte evidente în prima parte sunt în opoziție cu imaginea oamenilor de pe front:” camarazii mei

sunt singurul spirit acum pe lume, pentru mine, și orice gest al lor mă înduioșează ca gesturile unui copil drag. (ibidem, 243).

Solidaritatea, umanizarea luptătorului e totală, războiul aduce o deschidere a conștiinței spre lumea din afară: „Aș devasta un muzeu, aș jefui o biserică pentru cei pe care-i văd, cu ochii lor frumoși și credincioși de câini osândiți lângă mine.” (ibidem, 245).

Un alt sistem de referință ar fi acela ce ține de organizarea militară. E foarte greu de luptat cu românii, pentru că nu au tactică militară. Gheorghidiu este tentat să judece greșelile statului –major, sacrificiile pe care le crede inutile.

Războiul reprezintă pentru el o înlănțuire de evenimente dezastruoase, la care ia parte alături de ceilalți combatanți. O femeie e crezută spioană, este gata să fie condamnată, apoi este decorată cu „Virtutea militară” pentru că le arătase soldaților români locul de trecere spre inamic, trecând Oltul înot, în fruntea combatanților.

În recompunerea războiului, evenimentele sunt filtrate prin starea de spirit a lui Ștefan Gheorghidiu. Povestirea este alertă, din cauza numărului mare de întâmplări de pe front. Frica creează superstiții. Gheorghidiu își pune mânuși înaintea fiecărei mari primejdii.

În Ardealul necunoscut combatanților apar figuri de țigani, sași, de unguri, de țărani români. Gheorghidiu, ca și ceilalți camarazi, așteaptă marea bătălie în care ei să devină eroi, așa cum știau din cărțile despre război.

V. Concluzii

Drama războiului este violentă. Gheorghidiu este silit de situațiile trăite să vadă durerea celorlalți, să suporte înfrângerea, să fie neputincios față de politicianismul și afacerismul celor îmbogățiți din război, trimițând la moarte sigură o armată echipată necorespunzător și prost instruită.

Bibliografie

OPERA LUI CAMIL PETRESCU

Petrescu, Camil. 1974. Note zilnice, 1927-1940. București: Cartea Românească.

Petrescu, Camil. 1963. Patul lui Procust. București: Editura Pentru Literatură.

Petrescu, Camil. 1971. Teze și Antiteze, Eseuri alese. Ediție îngrijită, prefață și tabel cronologic de Aurel Petrescu. București: Minerva, B. P. T.

Petrescu, Camil. 1965. Ultima noapte de dragoste, întâia noapte de război. București: Albatros.

Petrescu, Camil. 1957. Versuri. București: EPL.

Boia, Lucian. 2014. Primul Război Mondial. Controverse, paradoxuri, reinterpretări.

- București: Humanitas.
- Călin, Liviu. 1976. Camil Petrescu în oglinzi paralele. București: Editura Eminescu.
- Călinescu, George. 1982. Istoria literaturii române de la origini până în prezent. București: Minerva.
- Constantinescu, Pompiliu. 1981. Studii și cronici literare. Biblioteca pentru toți, Editura Minerva, București.
- Crohmălniceanu, S., Ov., Literatura „autenticității și „expresivității. Camil Petrescu, în Literatura română între cele două războaie mondiale, vol. I, București, Editura Minerva.
- Dogeanu, Liviu-Florian, 2013 Istoria neamului românesc, Editura ROOSA, Moscova.
- Ghidirmic, Ovidiu, 1975, Camil Petrescu sau patosul lucidității, ed. Scrisul Românesc, Craiova.
- Lovinescu, Eugen, 1981, Istoria literaturii române contemporane, Editura Minerva, București.
- Manolescu, Nicolae, 2001, Arca lui Noe, ed. 100+1 GRAMAR, București.;
- Perpessicius, 1974, Patru clasici, ed. Eminescu, București.
- Petrescu, Aurel, 1972, Opera lui Camil Petrescu, Ed. Didactică și Pedagogică, București.
- Popa, Marian, 1972, Camil Petrescu, Ed. Albatros, București.
- Protopopescu, Alexandru, 1976, Romanul Psihologic Românesc, Editura Eminescu, București.
- Sebastian, Mihail, 1972, Eseuri. Cronici. Memorial, Editura Minerva, București.
- Streinu, Vladimir, 1968, Pagini de critică literară, E.P.L., București.
- Tomuș, Mircea, 1999, 2000, Romanul Romanului Românesc, (În căutarea personajului, vol. 1; Despre identitatea unui gen fără identitate: romanul ca personaj al propriului său roman, vol. 2), Ed. 100+1 Gramar, București.
- Vianu, Tudor, 1988, Arta prozatorilor români, Ed. Minerva, București.
- Articole, studii în volum
- Constantinescu, Pompiliu, 1984, Capitolul nou al romanului psihologic în „Camil Petrescu interpretat de...”, Ed. Eminescu, București.
- Lăzărescu, Gheorghe, 1984, Luciditatea analizei și tentația autenticității, în „Camil Petrescu interpretat de...”, Ed. Eminescu, București.
- Lovinescu, Eugen, 1916 – 1922, Memorii, II, în „Camil Petrescu interpretat de...”, 1984, Editura Eminescu, București.
- Popa, Marian, 1965, Conștiința umană și artistică modernă în Camil Petrescu, „Ultima noapte de dragoste, întâia noapte de război”, 1965, Editura Albatros, București.
- Zaharia Filipaș, Elena - 1978, Tabel cronologic, prefață și note la Jocul ielilor de Camil Petrescu, Editura Albatros, București.

APPLICATIONS OF SYSTEMIC FUNCTIONAL GRAMMAR

Reader Mădălina CERBAN, Ph.D.

University of Craiova
mcerban15@gmail.com

Abstract

In this article we are going to discuss the applications the Systemic Functional framework can have. We are especially interested in the ways a non-linguist would be able to use it. The question we will try to answer to is: What use has the theory to the non-linguist who may nevertheless have an interest in language and the use of language: the teacher, the writer, the politician, the translator, the literary critic, and so on? Due to the fact that the applications are numerous, we listed in this article only the most widespread applications, letting aside the rest of them. The paper is structured in two parts: in the first one we discuss the basic features of systemic functional framework, and in the second one we analyze the most used applications: analyses of scientific and technological texts, language as discourse, language development, stylistic analysis.

Keywords: applications, Systemic Functional framework, discourse analysis

I. General considerations

Halliday (1995: xxix) described a theory as 'a means of action', meaning that we should be able to use a theory, and build the hypotheses related to it, as the basis for a very wide range of tasks, not only our aim of understanding the nature and functions of language, but also more practical tasks like helping people to learn foreign languages, improving our writing skills, or training interpreters.

Halliday's main purpose was to provide a general grammar for purposes of text interpretation and text analysis. Therefore, systemic functional grammar is a grammar which provides a basic tool for text analysis working in a wide range of different contexts.

Systemic Functional grammar is much richer semantically rather either formal or traditional grammar. This makes the analyses more

complex when interpreting a text. It presents the difference between variations as a choice about what is functional in a particular context, without judging if these variations are correct or incorrect. In this sense, functional grammar is a grammar that respects the speakers' rights to decide what they want to say. At the same time, it makes speakers explicitly aware of the possible choices, so they can make an informed decision about what the options can choose.

II. Applications of systemic Functional Linguistics

Halliday listed 21 applications of this framework in throughout his works, but in this paper we are going to discuss the most important ones:

II.1. Analyses of scientific and technological texts

One area of interest for applied linguistics is the way in which scientific and technical ideas are expressed in English. Many people, both native speakers and non-native speakers, find scientific language extremely difficult to understand, and there are teachers who believe that this language represents a barrier for young children to become interested in science. There are also many adults, with no training or technical background, working for example in journalism or in arts, who have needed in the recent years to learn how to use a computer and have found the instruction manuals difficult to understand. Such problems of learning and translating scientific texts have led to an analysis of this type of texts.

Halliday and Martin discuss the problem from two points of view: the identification of the particular characteristics of scientific texts and the influence this type of language has on children in order to make them use and understand the language in specific contexts.

One important specific grammatical features of scientific writing discussed by Halliday and Martin is grammatical metaphor and in particular the nominalization of processes. Grammatical metaphor resembles traditional metaphor (mainly lexical) in that it involves a choice between a more or less straightforward realization of meaning. But the choice of using it has to take into account firstly the correct grammatical options and only then the lexical options. "As there is no suggestion that literal expression is intrinsically better or worse than metaphorical expression, there is no suggestion that congruent forms are better or worse than grammatically metaphorical ones" (Bloor and Bloor 2004: 127).

Different contexts may demand different alternatives. Situational and textual factors have a great influence on the options in a particular

sentence. Although congruent and grammatically metaphorically alternatives seem to be simple variant ways of saying the same thing we can notice that any difference in expression means a difference in meaning.

Nominalization allows a process, more obviously realized as a verb, to be realized as a noun and as a result to become a participant in a further process. If we use a verb to express a process in a declarative clause, it is necessary to give the verb a Subject and, in the case of some verbs, like *describe* for example, also a Complement. This entails expressing the participants in the process. However, if we nominalize the process, we can exclude the participants relating to the process, as we can see from the following examples:

e.g. *The teacher explained the theory of Einstein.*
The explanation was incomplete.

With the use of the verb in the first example, it is necessary to include a reference to the person who described the theory (the teacher in this case) and also a reference to *what* he described (theory of Einstein). In the second example we do not need to include any of the participants due to the nominalization of the verb.

The tendency to use nominal groups has a number of major effects on scientific text. First, it is a means to present the scientific information in an objective way, letting aside the people's opinions that describe it. Secondly, the writer has to possibility to choose from a wide choice of elements for Theme position in the clause (generally the Subject position). In this way a process can easily become the starting point in the clause and the agents (or even other processes) are left to the end of the clause (in Rheme position). Thirdly, the process can become the Head of a nominal group or a classifier of a nominal group.

Nominalization and other grammatical characteristics of scientific texts are discussed by Martin who demonstrates in details how important they are for understanding scientific texts especially at an early age. Martin observes that people sometimes complain that science uses too much technical language which makes science difficult to understand. The problem is scientists cannot do his or her job without technical discourse. "Not only it is compact and therefore efficient, but most importantly it codes a different perspective on reality, a perspective accumulated over centuries of scientific enquiry. It constructs the world in a different way. Science could not be science without deploying technical discourse as a fundamental tool. It is thus very worrying when syllabus documents discourage teachers from using technical language with students, especially in early years" (Halliday & Martin 1993: 172).

We have tried to make a survey on different people: students, friends and so on regarding the accessibility of technical manuals. We were interested in finding out about the different attitudes of expert and non-expert readers to specialist texts. The conclusion was that people for whom these scientific texts were written had no problem in understanding them.

School textbooks are considered to be a type of popularization of scientific knowledge, but efficient textbooks should introduce gradually the important technical language in order to explain scientific concepts and functions such as classifications, definitions, explanation, analysis so that the student is oriented into scientific discourse.

A scientific text can be analyzed from a functional perspective using the tools of thematic analysis and the description of processes, mood and modality. Before starting analyzing a text a distinction between the two ways the structure of a clause should be drawn: Given-New structure and Theme-Rheme structure. Theme is one of two systems that organize the information presented in the clause, the other being of Information. And, although our concern in this analysis is with Theme it will be useful to distinguish it from that of Information. While Theme uses position within the clause to organize information into an initial orientation followed by the Rheme, the system of information uses intonation to highlight what is particularly newsworthy in the message. The new element in the clause is being stressed as we speak, containing a tonic syllable. The fact we have both Thematic structure and Information structure in the languages makes it possible for a writer or speaker to choose to put New information in Thematic position and Given information in Rheme position. As we mentioned before, in spoken English we can use special emphasis and intonation to indicate that we are presenting New information in Theme position instead of the Rheme position which would be more normal. We can make a contrast, for example, between *The kettle's **boiling*** which has the New element at the end of the clause, and *The **kettle's** boiling* (not the milk) which has the New element in initial position of the clause. However, in written English, it is more difficult to vary the relationship of Theme and Rheme to Given and New, respectively. In the vast majority of English written sentences, Theme is realized by the same constituents as Given, while the Rheme and the New information are realized by the rest of the clause.

II.2. Language as discourse

The question of how to speak or write more effectively has interested educators and critics for hundreds of years. And there are a lot

of communication books about how to write as convincingly as possible. Most recent educational approaches have focused on matters such as preparation and planning and how to approach the topic without over discussion of language, but lexicogrammar is largely neglected, except for pointing out common stylistic 'errors'.

Most people would agree that language users differ in their ability to communicate effectively. There is an intuitive concept of 'valued text', which is to say instances of speaking or writing that are considered 'better' in some ways than others. However, we cannot always explain precisely why one speaker or writer seems better than another. Vague terms such as 'clearer', 'more interesting', 'easier to understand' are used by critics, but beginners often find that advice given in such terms is not of much practical use.

In recent research in applied linguistics, some of the techniques of functional grammar are being used to discover the precise features of valued texts, and there is clearly a lot of scope for further work in this area, not only for educational purposes but also for business, journalism, politics and other fields where effective communication is important. Recently, for example, interest has been expressed in the discourse of public administration and calls have been made for application of strong analytic methods to this area.

Methods of linguistic analysis give us the tools for investigating the characteristics of valued text, and a number of research studies have identified measurable characteristics of such texts. Berry (1989) uses the analysis of Theme to investigate children's ability to write appropriately in the specific genre of a guidebook for tourists. The task of writing a town guide was set as a writing competition for schoolchildren. Some children clearly captured the adult style for a tourist guide (e.g. *Windsor is situated in the north of London*), especially in their selection of third person topical Themes, whereas others used a less appropriate style with first and second person pronoun Themes, e.g. *I think Windsor is a nice place to visit*. Berry concludes that more successful writers were able to control their thematic choices more consistently than the less successful writers.

McCarthy and Carter (1994) show how an advertisement for holidays utilizes contrastive thematic structure within the same text. The persuasive section of the text is written in an interactional, informal style, with the use of personal pronouns (*we* and *you*) in Theme position:

e.g. *You could be enjoying a five star holiday.*

McCarthy and Carter claim that the latter type of writing can 'distance the reader from the text' and discourage 'any sustained reading

of this section', which may be to the advantage of the advertiser. Such work is, of course, of interest to copywriters, but studies like these also provide a strong argument for raising the linguistic awareness of consumers, since readers who are aware of linguistic tricks are better equipped to evaluate texts.

Tyler (1994) studied the same statement on pieces of spoken English, concentrating on the effect of hypotactic and paratactic structures on the comprehensibility of lectures. Previous research had shown that native speakers of English used more hypotactic structures than paratactic structures in planned spoken discourse. Tyler found that there the statement according to which less complex structures are easier to understand cannot be entirely be proved. A text with numerous hypotactic structures and embedded relatives is easier to understand than another with simpler structures.

Thompson (2004) agrees with Tyler that a quantitative analysis (such as counting sentence length, lexical density, or number of clauses per sentence) is only part of the story. Due to the fact that hypotaxis can signal the speaker's intentions, this can help understand the text. To discover why complex structures are sometimes easier to understand, we need to consider functions within the text, or possibly within whole context of use.

It is clear that there are significant grammatical features of valued texts that can be learned by speakers or writers who wish to improve their communication skills. For evaluating the communicative text we need a rich linguistic system, such as provided by functional lexicogrammar in order to identify what is successful within its own communicative context.

II.3. Language development

Children's acquisition of language and their early language development are of interest to educators, psychologists, the medical profession and parents. SFL has been used as an analytic tool in both of these applications following Halliday's (1975) original study of a child's acquisition of English as a mother tongue using a functional model. Another linguist who studied this matter is Painter, who, in 1999, has recorded and analyzed the way a pre-school child uses language as a learning tool and the ways in which the child constructs meaning. She noticed that when a child begins to talk about abstract entities and starts develop stories, using the grammar needed to express hypothetical situations, possible actions, and so on.

Martin (1989) considers factual writing by both children and adults within a systemic functional framework and draws comparisons between

them. The book is revealing about the state of language education at the time and Martin made a strong case for the importance of a sound approach to the teaching of writing by linguistically informed teachers. It was also ground-breaking in its focus on the importance of lexical and grammatical metaphor as a means of establishing 'objectivity' in expository writing and of the need for children to be exposed to such stylistic devices. In an application of grammatical analysis, Martin (in Halliday and Martin 1993: 211-13) uses Theme analysis to show the differences between the writing of young writer and the more complicated writing style of an older writer on the same topic. The older writer used much lengthier themes than the younger writer, who uses Themes such as *I, you* and *there*.

Applied linguists such as Carter and McCarthy, argue that teachers not only need to pass on language skills to their students, they also need to understand the processes of language development that their students undergo and the uses (and varieties) of language in the society. Working within a systemic functional framework, focusing on discourse, they consider that children should grow up with a better understanding of how language is. These different applications within an educational context are illustrated in works such as McCarthy and Carter (1994) and Carter and McRae (1996).

Further evidence of the importance of systemic functional framework can have for language education can be seen in the work of Butt et al. (2000), an introductory course on systemic linguistics, which also includes advice for teachers. Like Carter (1997), they consider that a text-based approach to language education should be firmly based in the context of language use. However, they differ from Carter in recommending the teaching of a standard meta-language for talking about language both for teachers and students in school.

Lock (1996), in his introductory book on functional English grammar for teachers, supports the view that there is a place in school for 'grammar as a source for making and exchanging meanings in context'. He argues that a systemic functional approach can be used facilitate communication in all its modes.

Halliday himself has been personally involved in applying his insights to teaching ever since the early days of Systemic Functional Linguistics when he was a co-author with McIntosh and Strevens of the influential work *The linguistic Sciences and Language Teaching*, first published in 1964. This work provided guidance for a whole generation of teachers, textbook writers and teacher trainers on the phonology and intonation of English, syllabus design and language for specific purposes.

Over the years, probably the most widespread Hallidayan influence on language teaching has been the work on cohesion. Nowadays work on cohesion often related to specific genres, but from the date of the publication (1976) *Cohesion in English* by Halliday and Hasan, it attracted the attention of teachers of English as a foreign language, who realized that here was aspect of English that had been seriously neglected. The textbooks written before that time did not explain the most cohesive devices in a systematic way, as well as certain aspects of the grammar, particularly the nature of ellipsis and substitution in English. Nowadays, all general course books and most reading and writing courses incorporate work designed to help learners grasp the cohesive devices of written English.

It is only recently, however, that teachers and course designers have become aware of the aspects of textual coherence, such as thematic patterns.

In one study, Bloor and Bloor (1992) identified three types of stylistic problems in written academic texts caused by unusual use of the Theme-Rheme and Given-New dimension of the grammar. They found that inexperienced writers do not always have sufficient command of the grammatical devices that can be used to control the position of Given and New information in the clause. Since there can be no recourse to intonation and stress in written English, they suggest that more attention needs to be given in teaching to this aspect of the grammar. A sophisticated writer in an academic context needs a good control of the grammar of thematic equatives, predicated theme, and the various exponents of textual theme as well as an understanding of the distribution of Given and New information. This control is, of course, often intuitive, but there is no doubt that some writers, particularly those working in a foreign language, can be helped to improve their style by teachers who can raise their awareness of such issues.

In other respects, functional grammar has been particularly useful in the development of course design in English for Specific Purposes (ESP) and English for Academic Purposes. Munby's work (1978) on the design of communicative syllabuses, which calls for close attention to appropriate language use in course design for adult learners, is based on the assumption that 'language varies as its function varies.

1.3.4. Stylistic Analysis

The discussion of valued texts leads, almost inevitably, to the thought of great works of literature since these are the texts most highly valued in literate societies. In non-literate societies, spoken rhetoric and

story-telling are equally highly valued and speakers are praised for their contributions. We have to mention that other types of discourse are not less important than literature.

The language of literature has become of much interest in the last few decades, and this led to what came to be known as stylistics, which used linguistic techniques to support the investigation of literary texts.

Of important book which analyzed literary discourse is Leech's *A Linguistic Guide to English Poetry*, which was published in 1969, but, by the 1970s, some of Quirk's work referred to 'the new stylistics' which was firmly grounded in systemic Functional Grammar. Overall, the work in stylistics varies in the attention given to the role of different metafunctions in literary text as well as to the degree in which analysis is quantitative or qualitative. Some analysis focuses more on the ideational, some on the interpersonal and some on the textual.

Halliday's key work of 1971, which looked in some detail at Golding's novel *The Inheritors*, compares the language at different stages of the novel, largely in the variable use of linguistic patterns. Each of the three sections of the novel is written in a different style, the author preferring a different set of grammatical patterns, such as nominal group modification and transitivity structures. The language is shown to reflect the behaviour and social interaction of the characters and communities represented. Thus, in the first part of the novel, the author uses very few human Actors, Humans more often appear as 'affected' participants in mental processes. In addition, in this section of the book, Golding uses an 'excessive' number of circumstantial elements, mostly concerning objects in the natural environment ('in the bushes', 'under water', etc.). Consequently, there is no cause-effect relationship expressed in this part of the book. Halliday contrasts this style with those used in the other two sections, pointing out that the frequency of linguistic forms establishes a 'norm' within a particular text, or part of a text, which may differ from the rest of the literary work and may not represent the linguistic norms of the language as a whole.

II.4. The influence of language

Since language is a human social phenomenon, it develops and changes as people use it for social purposes. We understand much of the reality, namely our models of the world and the way in which we represent the world with the help of language. Usually we take this for granted and imagine that we can talk and write about the world in a completely objective way, using language as a tool that is separate from our experience, but, if we think it over, and look at the language that we

use or the language that is used around us, we can see how the words and grammar influence in certain ways the world around us. Halliday (1990) illustrates this with the way in which modern societies use the word *grow* with favorable connotations even when writing about activities that may not be good for the planet in any real long-term ways. Starting from the association of *growth* with such ideas as the growing child or the growth of food and plants, we now talk about economic growth, industrial growth, growth in air transport, and so on, and, regardless of reality, the idea that 'growth expresses a good phenomenon. The example of *growth* is a good example of how a particular ideology can become set into the form of the language (in this case the lexical item 'grow').

We can also use linguistic approaches to analyze political issues and the power and success in the academic world. Although our experiences are largely influenced by the discourses of the societies in which we grow up, we can use our consciousness to re-interpret our experience:

“Language can help us to become aware of the unconscious pressures that operate on the ways we think and behave. These pressures are not all related to deep and distant experiences lost in our infancies, but also to immediate social expectations that we should act out certain roles, behave and talk in certain ways. We can become more aware of these pressures and so make ourselves less liable to be influenced by them”. (Anderson 1988: 123)

Fairclough (1989) comments on the range of linguistic features that he has noted in his investigations into the exercise of power relations in discourse, and adds that he hopes his less educated readers in discourse analysis will value the way a close analysis of texts can help us understand relations and processes in a discourse. He explains that his aim is to show 'how a systematic and detailed textual analysis can add to a variety of current approaches to discourse analysis'.

In the earlier work, while emphasizing that description is only one stage in critical discourse analysis (the others are interpretation and explanation), Fairclough specifies the type of linguistic analysis that is appropriate for critical investigations into language use and suggests ten questions concerning vocabulary, grammar and textual features that we can ask about the features of a text.

Conclusions

In this article we have tried to demonstrate that a systemic functional approach on language can be used in several domains related to discourse analysis. These practical applications can be carried out not only by linguists, but also by philosophers, teachers, doctors, writers, translators

and so on. We have discussed the most important practical applications, namely analyses of scientific and technological texts, language as discourse, language development, stylistic analysis.

References

- Andersen, R. 1988. *The power and the word*, London: Paladin Grafton Books.
- Berry, M. 1989. Thematic options and success in writing. In Butler, Cardwell and Channell (eds.), *Language and literature: theory and practice*. Nottingham Linguistic Circular Special Issue: University of Nottingham.
- Bloor, Thomas, Bloor, Meriel. 1992. Cultural expectations and socio-pragmatic failure in academic writing. In Adams, Heaton, Howarth (eds.), *Sociocultural issues in English for academic purposes*, London: Modern English Publications.
- Bloor, Thomas, Bloor, Meriel. 2004. *The Functional Analysis of English. A Hallidayan Approach*, second edition, London, Arnold.
- Carter, R.A., McRae, J., (eds.). 1996. *Language, literature, and the learner: creative classroom practice*, London: Longman.
- Fairclough, N. 1989. *Language and power*, London and New York: Longman.
- Halliday, M.A.K. 1971. Linguistic function and literary style: an enquiry into the language of William Golding? *The Inheritors*. In Halliday, *Explorations in the functions of language*, London: Arnold.
- Halliday, M.A.K. 1975. *Learning how to mean*, London: Arnold.
- Halliday, M.A.K., Martin, J.R. 1993. *Writing science: literacy and discursive power*. London: The Falmer Press.
- Halliday, M.A.K. 1990. *New ways of meaning: a challenge to applied linguistics*, presented at the Ninth World Congress of Applied Linguistics, Thessaloniki, Greece.
- Leech's G. 1973. *A Linguistic Guide to English Poetry*, Routledge.
- Martin, J.R. 1989. *Factual writing: exploring and challenging social reality*, Oxford: Oxford University Press
- McCarthy, M., Carter, R.A. 1994. *Language as discourse: perspectives for language teaching*, London: Longman.
- Quirk, R., Greenbaum, S., Leech, G., Svartvik, J. 1985. *A Comprehensive Grammar of the English Language*, London: Longman.
- Thompson, G. 2004. *Introducing functional grammar* (second eds.), London: Arnold.
- Tyler, A. 1994. The Role of syntactic structure in discourse structure: signaling logical and prominence relations, *Applied Linguistics* no. 15, p. 243-362.

TIMP ȘI TEMPORALITATE ÎN CREAȚIA LUI GRIGORE VIERU

Adela NOVAC

Conferențiar universitar, Universitatea de Stat „Alec Russo” din Bălți,
adelanovac11@gmail.com

Abstract

Time plays a decisive role in the organization and cohesion of a text. Any literary text opens temporal perspectives by expanding the scope of semantic tenses, by converting grammar temporal meanings in artistic temporal meanings. Thus, the grammar duration becomes a poetic category, including the narrative time (of characters and events); *enunciation time* (the narrator's time, which may be prospective, retrospective, synchronous); *reception duration* (this belongs to the reader, and it can be synchronized with the other two, or it can remain detached). In the works of Gr. Vieru, the temporal coordination, the mandatory coordination of the deictic framework, is grammatically coded in any sentence, and it can be realised through morphological, syntactic or lexical means.

Keywords: literary text, poetic category, narrative time, enunciation time, reception time.

Categoria gramaticală a timpului plasează temporal acțiunea, stabilește cronologia evenimentelor și durata acestora. Timpul joacă un rol determinant în structurarea unui text. În interiorul aceleiași fraze, aceluiași text, putem atesta schimbarea axei temporale de la prezent la trecut sau schimbarea timpului verbal în interiorul aceleiași axe temporale (trecerea de la perfectul simplu la imperfect) etc. Astfel, în interiorul sistemului gramatical al limbii, poetul alege timpul la care raportează comunicarea. Resursele de expresivitate artistică a modurilor, specifice verbului, sunt actualizate prin marcarea modului în care emițătorul se raportează la obiectul enunțării, felul în care le percepe și ipostaza lui față de evenimentele, situațiile sau stările comunicate. În această ordine de idei, se impune afirmația lingvistului D. Irimia care

susține că, în creația literară, „timpul gramatical se constituie într-o categorie poetică, implicând *timpul narațiunii* (al personajelor și evenimentelor); *timpul enunțării* (al naratorului, care poate fi prospectiv, retrospectiv, sincron); *timpul receptării* (al cititorului, care se poate sincroniza cu celelalte două sau poate rămâne detașat de ele)” (cf. Irimia 1986).

Astfel, desfășurarea timpului diferă de la un autor la altul, în funcție de perspectiva comunicării estetice: obiectivarea narațiunii, implicarea cititorului etc., este determinată de convertirea sensurilor temporale gramaticale în sensuri temporale artistice. Esența acestui proces constă în deschiderea unor *perspective temporale* (concept pus în circulație de T. Vianu, în studiul *Structura timpului și flexiunea verbală*) prin expansiunea sferei semantice a timpurilor verbale; acestea, lăsându-se într-un mai înalt grad modelate de categoria aspectului, își dizolvă individualitatea lineară, implicând succesivitate în sugestia unui flux temporal continuu, refuzând fragmentarea în favoarea simultaneității, în care se află implicați deopotrivă scriitor, evenimente și cititor (cf. Irimia 1986).

Trebuie să spunem că sistemul timpurilor poate fi un factor de caracterizare a unui text poetic. Astfel, valorile expresive ale indicativului sunt diferențiate în funcție de forma temporală a verbului, fiecare dintre timpurile indicativului având propriile valențe stilistice. În acest sens, e de notat faptul că în creația viereană atestăm verbe la indicativ (prezent, trecut, imperfect, perfectul compus, mai mult ca perfectul și viitor), indici ai unor acțiuni trecute și reale, dar și viitoare. Trecutului real i se opune certitudinea prezentului.

Coordonata temporală, coordonată obligatorie a cadrului deictic, e codificată gramatical în orice enunț și se realizează prin mijloace morfologice, sintactice și lexicale.

În acest sens, am menționa că mijlocul morfologic de redare a timpului este verbul la unul dintre timpurile și modurile personale ale lui. În creația viereană, atestăm verbe la modul indicativ, timpul prezent, trecut și viitor, precum și la modurile conjunctiv și imperativ.

E știut faptul că timpul *prezent* actualizează evenimentele și conferă textului impresia de realism, dinamism, dramatism și are ca rezultat proiecția imaginară a stărilor emoționale, exteriorizarea eului liric. Prezentul, în viziunea lui D. Irimia, este timpul gramatical în sfera căruia se interferează, până la suprapunere cele trei temporalități ale timpului artistic (a enunțării, a textului și a receptării). Prin prezent, scriitorul și cititorul pătrund în timpul narațiunii, își dizolvă în sfera lui propriile timpuri (cf. Irimia 1986).

Astfel, strict morfologic, în poezia lui Gr. Vieru, se înregistrează o serie compactă de verbe **la indicativ prezent**: *Mama doarme cu capul pe tremurul frunzei de poamă* (40); *Prima dată în viață/ își vede mâinile*

ea (41); *îmi cade brațul slab* (100); *Precum de ochii mamei/ eu fruntea îmi lipesc* (68); *Seara bărbatului cuprind căldarea/ cu palmele înfierbântate* (33); *Nu-mi lua cercei și salbe,/ că de-acum am plete albe* (43); *clovnul acelu care poartă-n urechel...un cercel auriu* (57); *cine ridică mormântul/ spre gura uscată a ta?* (70); *plugarii se stropesc cu apă pe față/ și trupul lor se luminează* (33) etc.

Imperfectul susține ideea de acțiune ce nu se mai sfârșește, subliniază tensiunea acțiunii, continuitatea, durata. În acest sens, imperfectul este un timp foarte frecvent la Gr. Vieru și, deși gradul de narativitate al textelor la imperfect e destul de redus, în lucrări se creează totuși o tensiune de tip narativ. Astfel, chiar când este exclusiv descriptiv, imperfectul construiește o potențialitate narativă; imperfectul redă și accentuează stările durabile și solicită o anumită implicare din partea cititorului, ca și cum acțiunea s-ar desfășura în prezent. Imperfectul, prin semantica sa aspectuală, de timp al nedeterminării este un timp al perspectivelor, deschise spre trecut, care anulează, ca și prezentul, hotarul dintre timpul narațiunii (textului), timpul narării (enunțării) și timpul receptării. „Prin imperfect, cu o temporalitate anterioară prezentului comunicării în amândouă fazele sale (emitere-creație și receptare-recreație prin lectură), scriitorul și cititorul sunt scoși din propriul timp și aduși în contemporaneitatea evenimentelor pe care le contemplă în desfășurarea lor“ (ibidem). De exemplu: *O trăgeau la pământ/ sărutările/ rămase pe umăr* (58); *copil, de ochii mamei/ eu fruntea îmi lipeam* (68); *tu mereu țineai capul/ Spre umărul meu, aplecat* (82); *Și părul tău lung, vălurat/ Curgea negru-ntre noi* (82); *Printre genele femeii/ răsărea pe cer și luna* (113); *Dormeam cu toții adânc/ Cu fața în jos* (129); *Ei apucau sfârcul trompetei cu gura/ Ca pe țâța la care au supt* (193); *Ei mutau mereu ziua dintr-un loc în altul* (193) etc.

Perfectul compus exprimă cu certitudine un fapt ce s-a realizat până la momentul vorbirii, având, în același timp, un caracter perfectiv și servind ca element de coeziune narativă: *Ea mai spre apă fața-și duse* (61); *Și nici marea, nici lumina/ C-ai atins-o tu cu mâna* (63); *Când mam născut, pe frunte eu/ Aveam coroană-mpărătească* (69); *s-au întâlnit la mine-n plete* (69); *a-mbătrânit la mine-n creștet* (69); *Când el veni cu buze arse,/ oglinda apei ea o sparse* (61); *Și adormii cu tâmpla/ Albă ca de sare* (96); *A bubuit o inimă! Și inima aceea/ A bubuit la mine în piept* (147); *M-am despărțit de trupul meu* (147); *Și din gură și din cartel/ Cum mințitu-m-a mereu* (170); *Pentru că a văzut,/ Ochiul meu a murit* (184); *De n-ai purtat întâi pe frunte/ Cunună de sudoare* (172) etc.

Mai mult ca perfectul indică o acțiune trecută ce s-a realizat înaintea altei acțiuni tot trecute care „rupe temporalitatea desfășurării eveni-

mentelor narate de prezentul narării și al receptării, situând universul narațiunii într-un timp propriu, îndepărtat de trecut, în care cititorul, reținut în propriu-i timp, nu poate pătrunde decât ca ascultător“ (ibidem, 169). De exemplu: *Zburase mai sus chiar/ de aburii trupului ei fierbinte* (58); *Dar coborâse repede pe umărul bărbatului* (58); *De sub capu-mi brațul/ Ea, topit, și-l scoase* (96); *Tu brațele-mi legaseși/ Cu-al mamei păr de-argint* (100) etc.

Viitorul exprimă o acțiune ce se va realiza după momentul vorbirii și este utilizat în textul poetic ca mijloc de redare a posibilității acțiunii, a ipoteticului: *Că mama te-a legăna pe obraji, pe geana sa* (51); *Pleca-vor și buzele tale?! Pleoapele?! (78); Sărut mâinile tale/ Din care ierbi vor răsare* (135); *În altă lume se va deschide/ Ochiul meu* (84); *De ce să nu privești în ochii noștri/ Până când ne veți înțelege?* (191) etc.

Imperativul redă acțiuni ce se propun spre realizare persoanei a doua, fie că ea e concretă, fie că e generalizată. În același timp, imperativul este concurat de conjunctivul cu valoare imperativă. Valoarea stilistică a imperativului rezidă în capacitatea de exprimare a unor atitudini și trăiri subiective. Imperativul realizat prin conjunctiv pune în lumină discreția sentimentelor, delicatețea dorințelor, dar, în același timp, și nesiguranța, ipoteticul, sporind senzația de ireal, de vis și sugerând dorința. Menționăm, în această ordine de idei, și prezența verbelor la modul imperativ: *Bucură-i sânii cu lapte/ Și adu-i copilul ce-l vrea* (88); *Fă să-i răsară pe față/ Maternele pete frumos* (88); *Spre mine mâinile-ți întinde:/ Spre cel/ Care cu dor te-așteaptă* (130); *Apropie-mă liniștii ce ești/ Acum și-ntotdeauna* (130); *Taci, când trebuie, cu gura* (173); *Aruncă-ți inima în ceruri/ și-nvește glia* (174); *Trăiește, fiule, o viață/ Și cu a morții două* (174); *Trăiește-ți clipa în picioare/ Cum bradul și-o trăiește* (172); *Ascultă-mă! Întregul piept mi-e plin cu/ Jăratecul durerii* (179) etc. Verbele la modul imperativ sunt concurate de conjunctivul prezent cu valoare imperativă: *Ci să nu închideți cartea/ Ca pe recile-mi pleoape* (30); *Iar tu să vii din ploaie/ cu părul lung și ud/ și eu din plete stropii/ cum pică să-i aud* (34); *Iar ochii mamei/ să-i vezi oricând* (68); *Înainte de somn/ Să le închizi ochii/ Să le săruți fruntea* (143) etc.

Pe lângă mijloacele morfologice de redare a timpului, mai atestăm și mijloace sintactice și lexicale. Un rol deosebit îl au *îmbinările sintactice*, cu valoare temporală, prezente în creația viereană: *viața-ntreagă*, 358; *miez de noapte*, 30; *răsărit de soare*, 30; *ceas de taină*, 37; *în amiază*, 40; *ani de-a rândul*, 48; *în amurg*, 32; *prima dată-n viață*, 41; *azi dimineață*, 49; *duminică dimineață*, 60; *peste ani*, 84; *în noapte*, 100; *la ora de mister*, 100; *până-n zori*, 71; *pe la zori de zi*, 117; *începutul zilei*, 207; *apus de soare*, 219; *în vremuri de demult*, 323 etc.

Eu viața întreagă, frate al meu./ Îmi caut măicuța (Oglinda de gheață, 358); *Azi dimineată/ Am sfârâmat oceanul* (Oceanul, 49); *Duminică dimineata/ Copiii noștri amândoi/ Se urcă în pat/ Între noi* (Joc de familie, 60); *În glasul tău/ De peste ani/ Aud străvechile porunci* (Această ramură, 84); *Ci maica lui/ De ani prea lungi de-a rândul/ Tot vine la izvoare* (Cămășile, 48); *Știu: cândva la miez de noapte./ Ori la răsărit de Soare* (Legământ; 30); *Mai ales, în amurg./ când soarele/ după dealuri se lasă./ mă doare* (Transplantare, 32); *Aduni până-n zori./ În pârg./ Spice de nehodină* (Noptile mamei, 71); *Astfel pe la zori de zi/ Floarea soarelui cânta* (Astfel, 117); *Curat este începutul zilei/ În zorii în care/ Deschidem ochii* (Treizeci de arginți, 207); *Chiar ceilalți: doi frați ai mei/ S-ar putea/ Să nu mai vadă apusul de soare* (Glasul, 219); *În vremuri de demult./ Așa ne învățau/ ceilalți strămoși-latinii* (Găsindute, 323); *Umbra păsării-n amiază/ palma mamei bandajează* (Când sunt eu lângă mama, 40) etc.

Îmbinările analizate comportă o vădită valoare afectivă și au rolul de a concretiza timpul exprimat. În același timp, din exemplele de mai sus, observăm că unitatea sintactică nu întotdeauna coincide cu cea metrică și, în rezultat, are loc desfacerea unităților sintactice prin pauza metrică, ceea ce duce, în consecință, la izolarea componentelor structurii sintactice, care sub aspect semantic, comportă ideea poetică: *Ce l-ai tăiat în noapte/ La ora de mister* (Alt cântec, 100); *Doamne, prima dată în viață/ își vede mâinile ea* (Mâinile mamei, 41); *Omul/ viața întreagă/ își caută propriul mormânt* (Tudor Arghezi, 35); *La ceas de taină/ Ei vor veni* (Brîncuși, 37) etc.

Coordonata temporală se mai realizează la nivelul sintactic și prin segmente sintactice mai mari, *propozițiile circumstanțiale temporale*. Propozițiile temporale sunt plasate, în cea mai mare parte, înaintea propozițiilor regente, devenind astfel mai semnificative: *Mai ales, când arde pământul./ însetat de ploaie./ Mai ales, când nu se întoarce/ tata de la războaie./ Mai ales, când plec prin/ străini/ și nu scriu cu lunile acasă* (Transplantare, 32); *Când nu era oglinda încă./ ea-n apa limpede și-adâncă/ văzutu-s-a întâiași dată* (Joc de ape, 61); *Când el veni cu buze arse./ oglinda apei ea o sparse* (Joc de ape, 61); *Când m-am născut, pe frunte eu/ Aveam coroană-mpărătească* (Mâinile mamei, 69); *Când eram mic/ Cineva îmi dădu un ocean* (Oceanul, 49) etc.

Comparând relația dintre pauza metrică și cea sintactică, constatăm că pauza metrică desface unitatea segmentului sintactic, astfel încât rima reține chiar și elementul relațional: *Copii am. Dar și-acuma când/ Vin zorii noaptea s-o destrame* (Mâinile mamei, 69); *Măream fărâma de azimă.../ Până când/ Puteam să rup din ea* (Oceanul, 49); *Așa ai mers*

până când,/ *Până când, mamă, ai ajuns/ În fața acestui soare asfințit* (Așa ai mers, mamă, 128); *Vremuri*,/ *Când/ Nici apele Prutului/ Nu mai știm/ De vor ajunge la mare* (Vremuri, 292) etc. Mai mult chiar: pauza metrică reorganizează structura sintactică și îi atribuie un sens sugestiv: *Există lumea cealaltă/ Cât timp/ Există pământul acest* (Litanii pentru orgă, 139); *Atunci când/ Bărbatul cu femeia se iubesc*,/ *Aureolele lor/ În una singură se unesc* (Aureola, 322) etc.

Coordonata temporală se realizează și la nivel lexical prin mijloace lexicale, cu ajutorul cărora se precizează localizarea în timp a acțiunii verbului, se determină caracterul desfășurării ei, se fixează intervalele de timp. Unul din mijloacele lexicale atestate în creația lui Grigore Vieru sunt *adverbele de timp*. Acestea sunt strâns legate de verb, deoarece realizând ideea de timp, ele, ca și timpurile verbului, au valori semantice asemănătoare. Ca și verbele, adverbele exprimă trecutul, prezentul și viitorul, precum anterioritatea și posterioritatea. După conținutul lor semantic, adverbele de timp, ce-și dau concursul în creația viereană, se clasifică în:

- adverbe ce exprimă un raport de simultaneitate față de momentul vorbirii: *acum, acuma, azi, astăzi, imediat, îndată* etc.: *Acuma/ așezându-și-le/ pe-a mesei albă față*,/ *între fecior și noră stea* (Măinile mamei, 41); *Acum pot foarte ușor să fug de-acasă* (Baladă, 52); *A fost război. Ecoul lui/ Și-acum mai este viu* (Cămășile, 48); *Azi dimineață/ Am sfărâmat ocheanul* (Ocheanul, 49); *Nu-mi lua cercei și salbe*,/ *Că de-acum am plete albe* (Cântecul mamei, 43); *Degrabă ieși-va combina/ La măcelul de spice* (Mai stai, 90) etc.;

- adverbe ce exprimă un raport de posteritate față de momentul vorbirii: *măine, poimăine, deseară, după masă, pe urmă, apoi* etc.: *Căci mâine fac băieții horă-n sat*,/ *Și fete multe-s*,/ *Câte-n flori albine* (Cămășile, 48); *Să știi că mâinel/ Va curge sânge-adevărat pe jos* (Poate numai atunci, 189); *Măine-poimăine-am să scap* (Viața, 225) etc.;

- adverbe ce exprimă un raport de anterioritate față de momentul vorbirii: *ieri, alaltăieri, aseară, deunăzi, odinioară, atunci, altădată, odată, în ajun, înainte, alaltăseară, adineaori, anțarț* etc.: *Nu știu cum și de unde/ Băiatul meu/ A scos ieri/ Acea jucărie veche* (Ocheanul, 49); *Am s-ajung atunci, poate/ La mijlocul ei aproape* (Legământ, 30); *Să-ți trag radio și lumină/ Ți-am fâgăduit cândva* (Casa mea, 38); *Dar Dumnezeu/ aripi nu-i dete/ Atunci bărbatul veni* (Femeia, 58); *Aflând că frate-mi ești, odată/ Scăpai o lacrimă-n priviri* (Scrisoare din Basarabia, 162); *Cu liniștea palmelor tale/ Neînvățate să smulgă vreodată/ Parul din gard* (Ilașcu, 340) etc.;

- adverbe ce determină acțiuni durative: *mereu, întruna, întotdeauna, niciodată, oricând, dintotdeauna, neîncetat, neconținut* etc.: *Și eu țin atât*

la mama,/ Că **nicicând** nu îndrăznesc/ Dumnezeu din privire/ Să mă vâr să-l mâzgălesc (Autobiografică, 39); **Mereu**/ am în plus un cuvânt:/ punctul (Punctul, 55); Sărută-mă **mereu, mereu**,/ Să nu văd fața mării eu (Cântec de femeie, 59); **Milă de tine mi-i/ Că n-ai avut niciodată** mamă,/ Că n-ai avut niciodată copii (Litaniile pentru orgă, 137); **Apropie-mă liniștii ce ești/ Acum și-ntotdeauna** (Chipul tău, mamă, 130); **Doamne, la noi**,/ Nu mai dispăre ciuda./ **Ea veșnic** ne va petrece (Glonte, 349); **Ori de câte ori**/ Vedea un pom înflorit/ Ostașul acela/ se închina cucernic (Vreme de război, 270); **Dar pururi** umblă îmbrăcat/ În slava Domnului (Calea sângelui, 273) etc.;

- adverbe ce determină acțiuni iterative, repetate: *seara, noaptea, dimineața, ziua, primăvara, toamna, vara, iarna, uneori, adeseori, rareori, câteodată, zilnic, din când în când, lunar* etc.: *Există un cuib/ care umblă noaptea/ pe marginea crengii și-a frunzei* (Poem, 108); *Îl văd zilnic/ pe aceeași stradă* (Mutul, 146); **Zilnic** viața noastră.../ *Viața noastră se varsă* (Un semn, 290); *Se urcă iarna fumul/ Deasupra casei noastre* (Fumul, ninsoarea, 246); *Te vizitau uneori/ Poeții/ Și Mântuitorul, poate* (Râul, ramul, 366); *Trebuie să-i strigi/ Seara acasă* (Lăsați morții, 143) etc.

La exprimarea sensurilor temporale, în creația viereană, își dau concursul și *substantivele* ce exprimă:

- semnificația generală de timp: *vreme, timp, epocă, destin, veșnicie, eternitate, soroc* etc.: *Vreme-crâncenată.../ Și plecăm de-acasă* (Război, 118); *Vine vreme, peste vreme* (Cântec basarabean, 365); *Te-ai scufundat/ În veșnicie* (Litaniile pentru orgă, 138); *Ne-am născut în veșnicie/ Ea ne vede și ne știe* (Ne-am născut într-o colindă, 347); *Nu s-au târguit nicicând/ Flori cu-albine pe pământ/ Și nici timpul – cu Iisus/ Se iubesc și e de-ajuns* (Ne-am născut într-o colindă, 347) etc.;

- intervale de timp de diferite lungimi: *secol, deceniu, an, lună, săptămână, zi, noapte, oră, minut, secundă, clipă, veac* etc.: *Veni-va o zi când/ Nu dreptatea noastră/ Ci șarpele va umbla/ Cu capul spart* (Veni-va o zi, 206); *M-am amestecat cu viața/ Ca noaptea cu dimineața* (Cu viața, cu dorul, 121); *Lipsești din blânda seară*,/ Dar nu lipsești din țară (Litaniile pentru orgă, 138); *O fi mama pe-acolo în seri* (Mai mică decât iarba, 140); *Acum, când glasul iernii/ Îl aud din toamne* (Logosul și muzica, 214); *Și noi de veacuri, în pământ*,/ Ne ducem crucea pe pământ (Așa Hristos să ne adune, 346); *Găzduiți de ea: de clipa iubirii.../ Biruim mizeria vieții* (Aureola, 322); *Curge Prutul fără noi/ Neavând noapte și zi* (Podul, 259); *Cineva/ Din cuibul fiecărui minut/ Zburătăcește secunde* (Aureola, 231); *Iar ceasul lor era toba/ Care miezul nopții*

bătea (El, 193); *Era primăvară* (Răniții, 338); *Cu cine oare s-a jucat Dumnezeu/ În copilăria sa?! (Într-un cântec, 289) etc.*

Adjectivele cu sens temporal sunt mai puțin numeroase în creația viereană și sunt corelative cu substantivele ce exprimă sensuri temporale. În acest sens, atestăm adjective care exprimă:

- o calitate referitoare la intervale de timp de diferite lungimi: *anual, săptămânal, cotidian, zilnic, momentan, lunar etc.*: *Un câinel/ nu lipsește nicicând/ de la rugăciunile zilnice* (Câinele japonez Canon, 339); *Suntem fericiți că/ În văratică seri/ Urcă din țară spre tine/ Sufletul ierbii* (Atâta iarbă, Doamne, 276) etc.

Temporalitatea este exprimată și în titlurile poeziilor: *Toamnă era*, 249; *Clipa în care pot muri fericit*, 302; *Primăvara*, 305; *Vara*, 305; *Toamna*, 305; *Când sunt eu lângă mama*, 40; *Seara pe deal*, 78; *Când...*, 95; *Sunt vremuri*, 185; *Poate numai atunci*, 216; *Veni-va o zi*, 206; *Numai atunci*, 216; *Vreme de război*, 270; *În ziua de paști*, 278; *Vremuri*, 291; *Clipa*, 315 etc.

În titlurile date se exprimă ideea de timp fie printr-un *cuvânt* constituit dintr-un substantiv: *Vremuri, Clipa, Primăvara, Vara, Toamna*; fie printr-un *grup nominal*: *Vreme de război, În ziua de Paști, Numai atunci, Seara pe deal, Poate numai atunci*; fie printr-un *enunț-propoziție*: *Toamnă era, Sunt vremuri, Veni-va o zi*; fie printr-un *segment de frază incompletă*: *Clipa în care pot muri fericit, Când sunt eu lângă mama*.

În concluzie, menționăm că perspectiva temporală a creației viereane este o deviere poetică ce implică o schimbare de sens a structurilor gramaticale temporale, mai exact, o trecere de la sensul lor denotativ la cel conotativ, adică afectiv.

Bibliografie

- Irimia, Dumitru. 1986. *Structura stilistică a limbii române contemporane*. București: Editura Științifică și Enciclopedică.
- Vianu, Tudor. 1968. „Structura timpului și flexiunea verbală“ în *Studii de stilistică*. București: Editura Didactică și Pedagogică.
- Vieru, Grigore. 2008. *Taina care mă apără*. Opera poetică (ediție realizată de Grigore Vieru și Daniel Corbu). Iași: Editura Princeps.

ON AMOUNT RELATIVE CLAUSES IN ROMANIAN

Alina REȘCEANU

University of Craiova, Romania

aresceanu@gmail.com

Abstract

Amount Relative clauses (ARs) in Romanian represent a subclass of restrictive relative clauses (RRCs) and free relatives (FRCs), namely they are RRCs and FRCs where the relative term contains a variable of amount. They are introduced by *cât* ‘how much/many’ (and its inflected forms), which acts as a degree operator that binds the variable of amount, by *ce* ‘what’, mainly used in FRCs with quantitative meaning, and by *care* ‘which’, used in contexts with a degree (amount and cardinalities) reading. We are particularly interested in analysing their properties that arise due to the presence of the overt degree operator *cât/câți*. In particular, our study demonstrates that there is a strong correlation between the presence of *cât* and the amount/cardinality reading in this type of RCs.

Keywords: relative clauses, amount interpretation, degree operator

1. Introduction

In this article, we investigate amount relative clauses (AR) in Romanian. More specifically, we focus on the types of relative clause (RC) constructions that have an ‘amount/cardinality’ reading. The overall aim is to identify core characteristics of ARs in Romanian and to provide empirical evidence in support of analysing these RCs as a distinct class (from the traditionally recognized classes of restrictive vs. non-restrictive RCs).

Amount relatives in Romanian are headed or headless (free) relative clauses that have an ‘amount’ reading and denote properties of amounts/cardinalities. They are mainly introduced by the specific relative determiner *cât* (and the inflected forms for number and gender *câtă* ‘how much_{Fsg}’, *câți* ‘how much_{Mpl}’, *câte* ‘how much_{Fpl}’) which is semantically interpreted as a maximalizing operator on a set of degrees. It has no counterpart in English relative clauses and it secures the amount reading in

all the contexts in which it is used: the DP which is modified by the RC headed by *cât* is interpreted as denoting amounts/cardinalities, not individual entities, in spite of the fact that relativization is based on the idea that a noun phrase is shared between the main clause and the relative clause.

The expectation is that the presence of this overt marker of the amount interpretation will relax the constraints on ARs that were discussed for English (see the diagnostic tests proposed in Carlson 1977 to distinguish between restrictive and non-restrictive). Thus, the formal and semantic characteristics offered by Carlson (1977) to serve as means for identifying ARs in English do not operate in Romanian or operate only in ARs which are not introduced by *cât*. In English, these constraints follow from the absence of specific relative degree determiners. From a comparative perspective, Romanian behaves like other languages that have overt degree operators, such as *ile* in Polish (Tomaszewicz 2013), *kolko* in Bulgarian (Pancheva 2012)¹ or *kolku* in Macedonian (Rett 2006; Grosu 2009b).

2. Amount relatives in Romanian

We illustrate Romanian AR in the example below:

- (1) a. Au luat cu mine atâtea cărți *câte* erau pe masă.
 Have taken with me that-many books how-many were on table
 ‘I took me as many books as there were on the table’.

By examining the example under (1), we notice that the use of *câte* confers an amount interpretation to the relative CP, denoting the maximal number of books that I took with me and that were on the table. The interpretation is based on the fact that the two sets are equated: the number of books I took with me is equal to the number of books that there were on the table (representing also the total number of books). This equivalence is reflected in the correlative-like structure of this construction due to the presence of the correlative terms *atâtea...câte*.

Let us compare the AR in (1) with the RC in (2), in which *câte* ‘how many_{FemPl}’ was replaced with *care* ‘which’.

- (2) Au luat cu mine atâtea cărți *care* erau pe masă.
 Have taken with me that-many books which were on table
 ‘I took me so many books that were on the table’.

¹ These degree operators are mainly used in comparative and superlative constructions (see Pancheva 2012 and Tomaszewicz 2013) or in free relatives.

The interpretation of (2) is different, in the sense that the RC introduced by *care* might be considered ambiguous between two readings: restrictive (*I took with me the many books that were on the table*) and amount (*I took with me as many books as there were on the table*). We claim, however, that this ambiguity is not present and that the relative clause in (2) is a RR.

Moreover, alongside ARs with *cât*, there are also RCs with *care* and *ce* that have only a maximal amount interpretation, and this interpretation is obtained due to additional mechanisms external to the RC (such as the use of the universal *tot* in (3) or of a definite quantitative nominal head, i.e. *vinul* in (4)). If we take, for example, the relative clause in (4), we consider it a genuine AR since it could only refer to the same quantity of wine (identity of quantity), excluding the nonsensical interpretation of drinking the same wine (identity of substance). These ARs are similar to English ARs and are subject to the same constraints.

(3) a. La petrecere o să beau tot *ce* mi se dă.
At party will drink all what me_{DAT} SE give
'At the party, I will drink what I am given'.

(4). Mi-ar trebui o lună să beau *vinul pe care-l* bei tu într-o oră.
Me would take a month to drink wine-the PE which/what CL_{III sg}
drink you in an hour
'It would take me a month to drink the wine that you drink in an hour'.

The same amount/cardinality interpretation can also be obtained in free relatives. Free relatives are always definite and as such they behave just like English FRs (are inherently maximal). In combination with degree words like *cât/câți* 'how much/many' and *ce* 'what' or *oricât/oricâți* 'no matter how much/many' and *orice* 'whatever' these FRs have a quantitative reading. There are many examples of FRs introduced by *cât/oricât* 'how-much/no matter how much'.

We illustrate them in (5a-e).

(5) a. *Câți* îl văd, de el se plâng. (Vasile Alecsandri, apud. GLR I, 1966:167)
how-many him_{CL} see of him SE complain
'Anybody who sees him, complains about him'.

b. Am dat pe pere *ce* am luat pe mere.

Have_{1sg} given for pears what have_{1sg} taken for apples

‘They paid for the pears what they got for the apples’.

c. Poți să-mi ceri *câte/oricâte* cărți dorești.

Can to-me_{CL} ask how many/no matter how many books want

‘You can ask me for no matter how many books you want’.

d. Ți dau *cât/oricât* îmi ceri.

You_{CLGen} give how-much/no matter how much ME_{CL} ask

‘I can give you as much as you ask’.

e. *Câte* odăi erau în casă nu ajungeau pentru mulțumirea musafirilor.

How many rooms were in house not enough for satisfaction guests

‘The rooms that there were in the house were not enough to satisfy the guests’.

(Cornilescu, 1980/1996: 250)

In the RCs exemplified above, we note that the formal property that helps recognize ARs in which abstraction over a degree variable has operated is the presence of the relative determiner *cât*. *Cât* relatives always have an amount reading, and that is the only reading available for them, as opposed to *care* relatives, which have a restrictive reading (example (2) above).

The facts discussed above suggest that in order to discuss the ARs in Romanian, we should start from the observation that the data in Romanian is specifically structured to accommodate this amount interpretation, mainly because of this specific relative pronoun *cât* (*câtă*, *câți*, *câte*) that Romanian possesses. Consequently, in the next section of this article we will present the properties that characterize this type of RC in Romanian, focusing on the degree word *cât* and on its distribution.

We base our discussion on the approaches w.r.t. amount relatives in Romanian that were proposed in Grosu 2000, 2009a,b, 2013, Herdan 2008 and Kotek 2009.

2. Characteristics of amount relative clauses (AR) in Romanian

In this section we examine the syntactic and semantic properties of ARs in Romanian, briefly discussing new empirical data and focusing on the structural differences between English and Romanian.

We start from Carlson’s idea that there is a series of diagnostic tests that distinguish between ARs and RRs in English. More specifically, Carlson (1977) discusses three such tests and refers to: 1. the restriction on the relativizers (English ARs only allow *that* or \emptyset and disallow *wh*-forms, whereas RRs allow a variety of relativizers *who, which, that, \emptyset*) 2. The restriction on the external determiners (ARs in English allow definite and universal determiners, RRs have no such restrictions) and 3. stacking or *iteration* (unlike RRs, ARs may not stack).

A closer examination of the data reveals that Romanian is less constrained by these restrictions. In English, these constraints follow from the absence of specific degree relative determiners. In this article, we will discuss only the restriction on the relativizers (i.e. the relative determiners that introduce the RCs with an amount interpretation).

2.1 Restriction on relativizers (internal determiners)

In this section, we examine the restriction on the internal determiners. One of the most striking facts associated with the analysis of English ARs is that *wh*-forms, such as appear in RRs, are wholly banned. ARs in English only allow *that* and \emptyset .

2.2.1 ‘*Atât cât*’ and ‘*atât care*’ structures

In Romanian, this lexical restriction does not apply, firstly because all relative determiners introducing ARs in Romanian are overt *wh*-forms inflected for number and gender, and secondly because Romanian does not allow relatives introduced by \emptyset relativizer². Moreover, as we noted in the introductory section, all Romanian *wh*-forms may introduce RC with an amount/degree reading, with *cât* having only degree reading.

Let us examine the example under (6) and (7):

- (6) Ion a mâncat atâtea prăjituri câte erau pe masă.
John has eaten that-many cookies how-many were on table
‘John has eaten as many cookies as there were on the table’.

² Relative clauses cannot be introduced by a \emptyset relativizer in Romanian. Although M. Gheorghe (2003) claims that there is one context that seems to allow a \emptyset relativizer (i), we consider that this is a case in which *să* is an operator that raises to C⁰:

(i) Voi fi prima \emptyset să-l felicit.
Will be first-the to-him_{CL} congratulate.
I will be the first to congratulate him.

- (7) Ion a mâncat atâtea prăjituri care erau pe masă.
 John has eaten that-many cookies which were on table
 ‘John has eaten many cookies that were on the table’.

The RC in (6) refers to the quantity/number of cookies on the table and, thus, it gets the amount interpretation of ‘as many cookies as there were on the table’. On the one hand, the use of the degree relative determiner *câte* ‘how many_{FEMPI}’ indicates that the set defined by the AR is the maximal set of cookies on the table and that this should be identical to the set denoted by the indefinite DP *atâtea prăjituri*. We point out that the use of *atâtea... câte* indicates a correlation in which the two correlates condition each other. Thus, the RC gets this maximal quantity/amount interpretation of the two equivalent sets due to the presence of the maximalizing operator *cât* used in correlation with *atâtea*.

The RC in (7) gets a different interpretation. Firstly, the use of *atâtea... care* does not form a correlation and the two terms are independent of each other. Secondly, the term *atâtea* has a different interpretation than in (6) above: *atâtea* means *multe* ‘many’ (a more detailed description of *atât/atâtea/atâtea* ‘that much/many’ is given in the next section). Hence, the RC has a restrictive reading (i.e. John has eaten the many cookies that were on the table), not an amount one (John has eaten as many cookies as there were on the table). The amount interpretation becomes more obvious once we resort to additional mechanisms, such as the use of *exact* ‘exactly’ as in (8) below:

- (8) Ion a mâncat exact atâtea prăjituri care erau pe masă.
 John has eaten exactly that-many cookies which were on table
 ‘John has eaten exactly as many cookies as there were on the table’.

2.2.2 No ambiguity in Romanian ARs

Now, let us discuss another case of RCs in Romanian in which the interpretation is sensitive to the use of the relativizer. These ARs are the Romanian counterparts of the English examples extensively analysed in Carlson (1977), Heim (1987), Grosu&Landman (1998, 2013) and Herdan (2008). In English, the context in (9) is ambiguous, being interpreted either as a RR or as an AR (a case of identity of substance vs identity of quantity, cf. Carlson, 1977; Heim, 1987 a.o).

- (9) It would take us all year to paint the portraits that John burned in a fit of paranoia.

- a. painting the actual burned canvas (identity of substance → restrictive reading)
- b. paint the amount of portraits (identity of quantity → amount reading)

If we look at similar examples in Romanian, for example (10 and (11) below, we notice that the interpretation is more obvious:

(10) a. Ne-ar lua un an întreg să pictăm portretele *câte* a ars Ion într-un moment de nebunie.

CL_{IPL} would take a year whole to paint portraits-the how-many has burnt John in a fit of paranoia

- a. *painting the actual burned canvas (identity of substance → restrictive reading)
- b. paint the total amount of portraits (identity of quantity → amount reading).

(11) a. Ne-ar lua un an întreg să pictăm portretele *pe care* le-a ars Ion într-un moment de nebunie.

CL_{IPL} would take a year whole to paint portraits-the PE which has burnt John in a fit of paranoia

- a. painting the actual burned canvas (identity of substance → restrictive reading)
- b. paint the total amount of portraits (identity of quantity → amount reading is not available).

If we compare the examples under (10) and (11), we observe that this ambiguity is not found in *cât* RCs, since the use of *cât* disambiguates the reading towards an AR interpretation and signals abstraction over degrees (amount or cardinalities).

Therefore the RC with *cât* is always interpreted as denoting amount, whereas the RC with *care* is restrictive.

2.2 Amount relatives with ‘*care*’

There are also the cases briefly discussed in the introduction in which the RCs introduced by the relativizer *care* have only an amount reading, not a restrictive one. If we take a closer look at these RCs in (12a-b) and (13), we see that they could only refer to the same quantity of wine (identity of quantity), not to the same wine (identity of substance) in both *care* and *cât* constructions.

(12) a. *Îmi ia o lună să beau vinul pe care-l bei tu într-o oră.*
To me takes a month to drink wine-the PE which/what CL_{III} sg drink
you in an hour

‘It takes me a month to drink the wine that you drink in an hour’.

b. *Îmi ia o lună să beau atâta vin cât bei tu într-o oră.*
To me takes a month to drink wine how-much drink you in an hour
‘It takes me a month to drink the wine that you drink in an hour’.

(13). *La Paște o să beau și eu vinul pe care-l bea toată lumea.*

‘At Easter I will drink the wine that everybody drinks’.

a. ??? the same wine: At Easter, I will drink the same wine that everybody drinks. (*restrictive reading, identity of substance)

b. the same amount of wine: At Easter, I will drink the same amount of wine as the amount of wine that everybody drinks. (√ amount reading, identity of quantity)

An identity of substance reading (i.e. drinking the very same wine) in *care* ‘which’ RC as in (12a) and (13a) would be nonsensical.

2.3 Free relatives with an amount interpretation

Let us turn to free relatives now. In Romanian, amount free relative clauses are either introduced by (ori)*cât* (‘(no matter) how much’ and its variants) or by (ori)*ce* ‘(what)ever’ and are interpreted as having a quantitative reading:

(16) a. *Îți dau cât îmi ceri.*
You_{CLGen} give how-much ME_{ECL} ask
‘I can give you as much as you ask’

b. *Poți să-mi ceri oricâte cărți dorești.*
Can ask-me as many books you want
‘You can ask me for as many books as you want’.

c. *Cu ce bani ai dat pe mașină îți luai un apartament.*
With what money have paid for car you take an apartment
‘With the money you paid for the car you could have bought an apartment’.

d. Ce a luat pe mere a dat pe pere.

What has taken for apples has given for pears

‘He lost on the swings what he gained on the roundabouts’.

We mention that the constraints on the relativizer that we discussed in this article are not meant to be relevant for free relatives (in English, the diagnostic tests proposed in Carlson 1977 cannot tell amount free relatives from other free relatives).

Carlson’s (1977) diagnostic test referring to the relativizer restriction, more specifically to the ban on *wh*-forms in ARs, does not lead to the same results as in English. In Romanian, all the relativizers are *wh*-forms and, from the data analysed in this section, we have seen that all may be used to introduce ARs. Moreover, there is a specialized relativizer that introduces only degree/amount relatives, namely the degree word *cât/câți*. In the case of the other *wh*-forms *care* and *ce*, we need additional mechanisms external to RC to obtain the amount/cardinality reading (i.e. the presence of a maximalizing marker outside the RC).

3. Crosslinguistic data on the use of degree words

Romanian is not unique in using a specialized degree operator that secures an amount interpretation in the RC it introduces. Degree operators are also used in Polish (cf. Szczegielniak 2005; Herdan 2008; Tomaszewicz 2013), which has a specific relativizer for modifying amounts, *ile* (how-much)³, in Bulgarian, which has *kolko* ‘how much’ (used in free relatives and interrogatives, cf. Pancheva, 2012) or in Macedonian, which has *kolku* ‘how much’ with the same distribution as its equivalent in Bulgarian (cf. Rett, 2006; Grosu, 2009b).

For example, the RCs in Polish, mostly those used in comparative constructions, contain a certain relativizer for modifying amounts, *ile*, by which we know that those are ‘degree relative clauses’. This type of RCs can also participate in correlative structures. Correlativization shows that *ile*-relative clauses modify degrees - in the matrix clause the degree variable it abstracts over is picked up by a degree demonstrative *tyle* (‘that much/many’), (17a), and not by a regular demonstrative referring to individuals, (17b) vs. (17c).

(17) a. Jan kupił tyle pomidorow. (+ a pointing gesture) (Tomaszewicz, 2013)

³ This degree operator is mainly used in comparative and superlative constructions (see Pancheva, 2012).

Jan bought that-many_{DEM} tomatoes

‘Jan bought that many tomatoes.’

b. Jan kupił Marii tyle pomidorow, ile/*ktore *pro* mógł kupić.

Jan bought for-Maria that-many_{DEM} tomatoes how-many/which could buy

‘Jan bought Maria as many tomatoes as he could buy.’

c. Jan kupił Marii te pomidory, ktore *pro* mógł kupić.

Jan bought for-Maria that-many_{DEM} tomatoes which could buy

‘Jan bought Maria those tomatoes that he could buy.’

For the amount reading in Polish, both the quantity demonstrative *tyle* and the relativizer *ile* have to be used, similar to *atât...cât* ‘that-much... how-much’ constructions in Romanian:

(18) Jan wypił tyle szampana, ile wylano na podłogę tego wieczoru.

Jan drank that-much_{DEM} champagne how-much spilled._{Imprs} on floor that evening.

‘Jan drank as much champagne as they spilled on the floor that evening.’

The Romanian *cât* is also similar to the Bulgarian *kolko* (Cf. *Dictionarul limbii romane*, Tomul I, Partea II, 1940:192) or to the Macedonian *kolku* used in free relatives:

(19) a. *otide kolko otide* (Bulgarian)

merse cât merse (Romanian)

walked how-much walked

‘He walked and walked’

b. Mojot багаž тежи kolku što тежи (i) tvojoj. (Macedonian; Grosu, 2009b)

my+the luggage weighs how-much that weighs (and) yours+the

‘My luggage weighs as much as yours does’.

The crosslinguistic data discussed above illustrate amount/degree clauses introduced by degree operators. An in-depth analysis of the distribution of overtly expressed degree operators in degree clauses could lead to a parametrized typology of the languages analysed here, allowing us to group them in English-type languages (with no overt degree

operators) and Romanian-type languages (with overt degree operators). We leave this investigation for further research.

4. Conclusions

The concluding remarks of this article about the amount relative clauses (ARs) in Romanian are the following:

1. ARs in Romanian represent a subclass of RRCs and FRCs, namely they are RRCs and FRCs where the relative term contains a variable of amount.

2. Romanian ARs are mainly introduced by *cât* which acts as a degree operator binding the variable of amount, with no counterpart in English. In fact, all the relative constructions with *cât* are analysed as amount relative clauses (both in dependent and independent RCs).

3. Besides *cât* ARs, there are also *care* and *ce* ARs. The use of *care/ce* is limited to certain contexts in which maximality applies outside of the RC due to the presence of (maximal) external determiners, such as the universal in *toți (studenții) care...* ‘all the students which...’, *tot ce* ‘all what’ or to the nature of the nominal head (definite mass nouns, i.e. *vinul pe care...* ‘the wine which’). These RCs can only be interpreted as predicates of amounts.

4. The relative determiners *ce* ‘what’/*care* ‘which’ are also used in FRCs with quantitative meaning. FRs are definite and are always maximal, and just like in English maximality applies outside.

5. With respect to the constraints that were proposed by Carlson (1977) as means of identifying ARs in English, we concluded that these do not operate in Romanian. More specifically, ARs in Romanian are not sensitive to the relativizer used (all relative determiners in Romanian are wh-words; in English, wh-forms are ruled out). This arises due to the presence of the overt degree operator *cât/câți*. Although the relative *cât* (or its derivatives) has no counterpart in English, it behaves like other overt relative degree operators e.g. *ile* in Polish comparative/degree constructions or *kolko* in Bulgarian free relatives. However, this similarity is left for further research. Such an approach could be the basis for proposing a parametrized typology resulting in English-type languages (no overt degree operator) and Romanian-type languages (with overt degree operator).

Bibliography

- Carlson, Gregory. 1977. Amount Relatives. In *Language*, 53:520-542.
Cornilescu, Alexandra. 1980/1996. *Montague Grammar and The Analysis of Relative Clauses*, Editura Universității din București.

- David, Lorena. 2012. *Free Relative clauses in English and Romanian*. PhD dissertation. University of Bucharest.
- Dictionarul limbii române*, Tomul I, Partea II, 1940.
- GA 1963 – *Gramatica limbii române*. 1963 (edited by Alexandru Graur), București, Editura Academiei.
- GALR 2005/2008 – Valeria Guțu Romalo (ed.). 2005. *Gramatica limbii române* (new & revised edition: 2008), București, Editura Academiei Române.
- GBLR 2010 – Gabriela Pană Dindelegan (ed.), 2010, *Gramatica de bază a limbii române*, București, Editura Univers Enciclopedic Gold.
- Gheorghe, M. 2004. *Propozitia relativa*. Bucuresti, Editura Paralela 45.
- Grosu, A. 2000. Type resolution in relative constructions. Feature marking and dependency encoding. In Alexiadou & Wilder eds., *The syntax of relative clauses*, John Benjamins.
- Grosu, A. 2002. Strange relatives at the interface of two millennia. State-of-the-Article, *GLoT International* 6,6, 145-167.
- Grosu, A. 2004. The syntax-semantics of modal existential wh constructions. In *Balkan syntax and semantics*, ed. Olga Mišeska Tomić, 405–438. Amsterdam: John Benjamins.
- Grosu, A. 2005. Unbounded dependencies (ms). In *The Essential Grammar of the Romanian Language*. <http://www.linguist.univ-paris-diderot.fr/~essromgram/>
- Grosu, A. 2005. Unbounded dependencies (ms). In *The Essential Grammar of the Romanian Language*. <http://www.linguist.univ-paris-diderot.fr/~essromgram/>
- Grosu, A. 2009a. Two kinds of degree-denoting relatives: Hebrew versus Romanian. *Brill's Annual of Afroasiatic Languages and Linguistics*, vol. 1.
- Grosu, A. 2009b. Romanian 'unexpected' relatives, in *Revue Roumaine de Linguistique*, vol. LIV, No 1, January-March 2009.
- Grosu, A. F. Landman. 1998. Strange Relatives of the Third Kind. *Natural Language Semantics*.
- Grosu, A. F. Landman. 2013. Amount relatives. To appear as Chapter 7 of *The Blackwell Companion to Syntax II* (SynCom II).
- Heim, Irene. 1987. Where does the definiteness restriction apply? Evidence from the definiteness of variables. In *The representation of (in)definiteness*, eds. E. Reuland and A. ter Meulen, 21-42. Cambridge, MA: MIT Press.
- Herdan, S. 2008. *Degree and amounts in Relative Clauses*. PhD thesis, University of Connecticut, ProQuest LLC.
- Kotek, Hadas. 2009. Degree Relatives, Definiteness and shifted Reference. In: *Proceedings of the North Eastern Linguistic Society (NELS) 40*. MIT, 13 November 2009.
- Pancheva, and B. Tomaszewicz. 2012. "Cross-Linguistic Differences in Superlative Movement out of Nominal Phrases" *WCCFL* 30.
- Rett, Jessica. 2006. How many maximizes in the Balkan Sprachbund. In M. Gibson and J. Howell (eds.), *Proceedings of SALT XVI*, 190-207. Ithaca, NY: CLC Publications.
- Szczegielniac, Adam. 2005. Relativization that you did... In *MIT Occasional Papers in Linguistics*, 24. (PhD thesis defended at Harvard in 2004 under the title *Relativization and Ellipsis*) http://www.people.fas.harvard.edu/~szczeg/papers/dissertation_web.pdf
- Tomaszewicz, Barbara. 2013. "Degree relative clauses and superlatives in Polish", FASL 22 - Formal Approaches to Slavic Linguistics, McMaster University, Hamilton, Ontario, Canada. [Handout]

PREPOZIȚIA ÎN ARGOU ROMÂNESC

Ionela Matilda BREAZU

Doctorand, Facultatea de Litere, Universitatea din Craiova
mady_breazu@yahoo.com

Abstract

The present paper is based on a short list of the most frequent prepositional occurrences within the slang of the Romanian language.

The research focuses on the role of the preposition within these types of lexical groups, taking into account both the topic of the preposition as part of that group (the preposition may be in initial, medial or final position within the Romanian slang) and the meaning of the whole structure, starting from the changes given by the prepositional component. Thus, we can notice that in many cases the preposition is responsible for the meaning of the lexical group it belongs to: on one hand, the presence or the absence of the preposition changes the meaning of certain lexical groups (the most representative example is that of the prepositional verbs with different meaning compared to the situation when they occur without a preposition) and, on the other hand, the substitution of a preposition by another preposition causes semantic changes in the case of those slang structures.

Although the occurrence of the preposition within the slang is a briefly discussed subject in the literature on this topic, the present article seeks to highlight the important role performed by the preposition within this linguistic domain, both structurally and semantically, by the diversity of occurrences, by the variety of word order and by the semantical extensions or deviations it causes.

Key Words: preposition, slang, Romanian language

I. Preliminarii

Lucrarea de față are ca scop stabilirea rolului pe care prepoziția îl îndeplinește în calitate de component al unor construcții argotice românești, aspect mai puțin abordat în literatura de specialitate. Cercetarea se bazează pe realizarea și analiza unui inventar de structuri argotice utilizate în limba română, având ca surse principale următoarele dicționare: *Dicționar de*

argou al limbii române (DALR), *Dicționar de argou și expresii familiare ale limbii române* (DAEF) și www.123urban.ro.

Vom avea în vedere următoarele repere: topica prepoziției în construcțiile argotice, numărul de ocurențe prepoziționale din cadrul îmbinărilor respective, varietatea de posibilități combinatorii, modificările ori devierile semantice date de prezența sau absența prepoziției, precum și de substituția prepozițiilor în anumite structuri. Menționăm că, în unele situații, exemplele reprezentative pentru categoria din care fac parte vor fi însoțite de câteva contexte lingvistice în care apar, cu scopul de a reliefa prezența lor în uzul limbii române și sensul cu care sunt întrebuințate.

II. Precizări teoretice

Prepoziția este o clasă lexico-gramaticală, recunoscută în special pentru rolul de conector îndeplinit la nivel intrapropozițional, unde stabilește raporturi de dependență între un termen subordonat și regentul său. În cazul prepoziției, accentul cade mai ales pe aspectele de ordin sintactic sau formal, cele semantice fiind mai dificil de prezentat. Cu toate că prepozițiile sunt considerate cu sens vag sau lipsite de semnificație proprie, există situații în care sensul unitar al unor grupări lexicale se modifică în funcție de prezența sau de absența componentului prepozițional ori în funcție de înlocuirea cu o altă prepoziție.

Argoul se identifică, în opinia Adrianei Stoichițoiu-Ichim, „fie cu limbajul popular, fie cu cel familiar, fie cu amândouă“ (Stoichițoiu-Ichim 2001: 121) în situația în care se optează pentru accepțiunea largă a termenului, caz care include și jargonul. Această idee e preluată din *Stilistica limbii române*, lucrare în care Iorgu Iordan subliniază imposibilitatea disocierii între „cuvintele propriu-zis argotice și cele familiare sau populare“ (Iordan 1975: 311). În definierea argoului, Iorgu Iordan include „1) limbajul răufăcătorilor, cerșetorilor și al altor categorii similare de oameni [...]; 2) ceea ce se mai cheamă și jargon, adică vorbirea specială a unor grupuri sociale determinate, precum soldați, lucrători, studenți, artiști, școlari; 3) tot ce intră în limba cultă din graiul popular și se caracterizează prin naturalețe, grosolanie, vulgaritate etc.“ (Stoichițoiu-Ichim 2001: 121). Menționăm că în cercetarea de față, vom aborda argoul în sens larg, după modelul întâlnit în lucrările amintite.

III. Aspecte de ordin formal privind ocurențele prepoziționale din argoul românesc

III. 1. În funcție de **numărul de prepoziții** care fac parte din alcătuirea îmbinărilor lexicale argotice putem identifica:

- structuri argotice care conțin o prepoziție: *a da buzunări la burți* „*expr. (intl.) a lovi cu cuțitul în burtă*“; *a vorbi la asuceală, la caterincă, la ciorănie, la derută, la mișto, la șme, la șmecherie, la ușcheală* „*expr. (intl.) a lua peste picior; a vorbi argotic*“; *la derută* „*în mod neserios, în mod voit confuz*“, *pe bune* „*serios, fără glumă*“ (www.123urban.ro), *pe neve* „*expr. 1. pe nevăzute, discret. 2. în mod ilegal/ ilicit/ necinstit*“ (DALR) ș.a.
- structuri argotice cu două componente prepoziționale: *a lăsa cu burta la gură* „*expr. (d. bărbați) a lăsa (o femeie) gravidă*“, *din lac în puț* „*din rău în mai rău*“, *a fi pe mână cu (cineva)* „*a fi în legătură cu cineva*“ (DALR) etc.

O categorie specială este reprezentată de construcțiile argotice cu structură complexă, bazată pe repetarea aceleiași prepoziții: *doi la metru, trei la chil* „*persoană scundă și slabă*“; *fără cap și fără coadă; fără cap, fără picioare* „*fără noimă*“; *jargoane de popă de țară* „*povestiri sau întâmplări știute*“; *pe sub mână, pe sub teighea* „*pe ascuns*“ (DALR) etc.

Repetarea unei prepoziții se întâlnește în argoul românesc și în structuri rimate de tipul *de chichi, de michi, de trei lei ridichi; de chichi, de-un leu ridichi, de-un leu bomboane și de restul mentosane* „*de-aia, pentru că așa vreau eu*“ (DALR) ș.a.

III. 2. Analizând structurile lexicale din argoul limbii române după criteriul formal, observăm existența a numeroase posibilități combinatorii. Ca element al unor grupări lexicale argotice, prepoziția se încadrează în diferite tipare sintactice, având **topică variată**:

- în poziție inițială în alcătuirea unor sintagme sau expresii:
- prepoziția *cu*: *cu autopingeaua* „*pe jos, folosind propriile picioare ca mijloc de locomoție*“, *cu schepsis* „*a da curs unui lucru bine gândit în prealabil*“ (www.123urban.ro) ș.a.
- prepoziția *de*: *de comă* „*extraordinar, nemaipomenit*“ (DEX), *de comitet* „*cumsecade, de treabă, pe care te poți bizui*“, *de corazon* „*de dragoste*“, *de gașcă* „*sociabil, de treabă*“ (DALR), *de toată praștia* „*de proastă calitate, penibil, jenant, ordinar, de cacao, fără efect, fără valoare*“ (www.123urban.ro) etc.
- prepoziția *din*: *din dragoste* „*dubă care transportă deținuții între instanțele de judecată și penitenciar*“ (www.123urban.ro) ș.a.
- prepoziția *după*: *după ochiometru/ ochioscop* „*aproximativ*“ (DALR) ș.a.
- prepoziția *fără*: *fără mișto* „*de-adevăratelea, serios, sincer*“, *fără o doagă* „*nebun, smintit, anormal*“ (DALR), *fără șto* „*serios, fără glumă, pe bune*“ (www.123urban.ro) etc.

- prepoziția *în*: *în bani* „cu o situație financiară bună, în posesia unei sume de bani“, *în urzici* „nicăieri, aiurea“ (DALR) ș.a.

- prepoziția *la*: *la mișto* „ironic“ (DALR), *la mustață* „la limită, pe lângă, în imediata apropiere, despre îndeplinirea/ ratarea/ posibilitatea întâmplării unei acțiuni la un interval minimal“ (www.123urban.ro) etc.

- prepoziția *pe*: *pe bune* „serios, fără glumă“, *pe invers* „homosexual“ (www.123urban.ro), *pe neve* „1. pe nevăzute, discret; 2. în mod ilegal/ ilicit/ necinstit“ (DALR) ș.a.

- prepoziția *sub*: *sub aripa cuiva* „sub protecția cuiva“, *sub papuc* „(iron. – d. bărbați) condus (de o femeie), care ascultă (de o femeie)“ (DALR) ș.a.

- în poziție mediană în anumite tipuri de construcții argotice:

- locuțiuni și expresii verbale: *a avea la mână (pe cineva)* „a deține informații compromițătoare despre cineva“, *a nu avea la stomac (pe cineva)* „a nu simpatiza pe cineva“ (DALR), pentru care putem adăuga varianta *a nu avea la inimă (pe cineva)*, structură argotică folosită cu același sens; *a lăsa cu burta la gură* „expr. (d. bărbați) a lăsa (o femeie) gravidă“ (DALR) ș.a.

- sintagme nominale: *Epoca de Aur* „(iron.) anii 1980-1989 ai dictaturii comuniste în România, marcați de cea mai drastică scădere a nivelului de trai“ (DALR), *gabor fără buletin* „polițist sub acoperire“ (www.123urban.ro), *lapte de cuc* „raritate, lucru foarte greu de obținut“, *șmecher cu legitimație* „infractor recunoscut“, *Venus din Milosu* „femeie de moravuri ușoare“ (DALR) etc.

- sintagme tautologice: *bani de bani*, *ban pe ban*, *băiat de băiat*, *boss de boss*, *chef de chef*, *marfă de marfă* ș.a.

- în poziție finală în cazul anumitor tipuri de structuri argotice:

1. Verbe prepoziționale

Un exemplu reprezentativ este *a i se acri cu/ de* (ceva/ cineva) „a se plictisi, a se sătura de (ceva/ cineva)“. Utilizând motorul de căutare *Google*, am constatat că verbul menționat apare în uz cu o frecvență foarte mare însoțit de prepoziția *de*, cu toate că în dicționare este menționată și varianta *cu*.

Am observat, de asemenea, că foarte multe verbe argotice se grupează cu un pronume personal și cu un pronume reflexiv sau cu un clitic pronominal cu valoare neutră. Un alt exemplu frecvent în uz este *a (nu) le avea cu/ la* „a (nu) se pricepe la ceva“. La fel ca în situația precedentă verbul își manifestă preferința pentru una dintre cele două prepoziții, forma cea mai utilizată fiind *a (nu) le avea cu*.

2. Locuțiuni și expresii verbale prepoziționale: *a avea boală pe (ceva/ cineva)* „1. a invidia (pe cineva), a pizmui (pe cineva). 2. a avea resentimente (față de cineva)”. (Volceanov 2007, 30); *a (nu) avea față de ceva* „a (nu) fi competent într-un anumit domeniu” și *a (nu) avea față de cineva* „a (nu) fi partenerul potrivit pentru cineva”, *a face mișto de (cineva)* (DALR) etc.

III. 3. Tipare structurale ale construcțiilor argotice cu prepoziții

- prepoziție + substantiv la numărul singular: *de comă* „formidabil, extraordinar”, *de comitet* „cumsecade, de treabă, pe care te poți bizui”, *de corazon* „de dragoste”, *sub papuc* „(iron. – d. bărbați) condus (de o femeie), care ascultă (de o femeie)” (DALR) etc.
- prepoziție + substantiv la numărul plural: *în bani* „cu o situație financiară bună, în posesia unei sume de bani”, *în urzici* „nicăieri, aiurea” (DALR) etc.
- substantiv + prepoziție + substantiv: *mumie cu coviltir* „persoană care poartă pălărie”, *pardesiu/ palton de scânduri* „sicriu”, *pasăre de noapte* „prostituată” (DAEF) etc.
- prepoziție + substantiv + prepoziție + substantiv: *cu burta la gură* „însărcinată” (DALR) etc.
- substantiv + prepoziție + substantiv + prepoziție + substantiv: *jar-goane de popă de țară* „povestiri sau întâmplări știute” (DALR) etc.
- verb + prepoziție + substantiv: *a da la gioale* „(în fotbal) a faulta, a lovi picioarele adversarului” (DALR), *a umple de borș* „a bate” (DAEF) etc.
- verb + substantiv + prepoziție + substantiv: *a face nod de cravată* „a bate” (DAEF) etc.
- verb + prepoziție + substantiv + prepoziție + substantiv: *a băga în fabrica de pumni* „a bate” (DAEF) etc.
- verb + prepoziție + onomatopee: *a umbla cu hau-hau* „a denunța, a trăda” (DALR) etc.
- verb + pronume reflexiv + prepoziție + onomatopee: *du-te-n zbanț* „du-te dracului” (DALR) ș.a.
- verb + clitic pronominal cu valoare neutră + prepoziție + substantiv: *a o da în bară* „a comite o greșală, a face o gafă”, *a o lua în barbă/ bâză* „1. a fi bătut, a fi învins; 2. a da de necaz, a avea neplăceri; a suferi o decepție” (DAEF), *a o lua pe ulei* „a bea, a se îmbăta” (DALR) ș.a.
- verb + clitic pronominal cu valoare neutră + prepoziție + substantiv + prepoziție: *a o da în tango cu (cineva)* „a minți, a păcăli (pe cineva)” (DAEF) ș.a.

- adjectiv + prepoziție + substantiv: *nașpa cu spume* „foarte rău“ (DAEF), *șmecher cu legitimație* „infractor recunoscut“ (DALR) etc.
- prepoziție + adjectiv: *pe bune* „serios, fără glumă“ (www.123urban.ro) ș.a.
- prepoziție + adjectiv + substantiv: *de toată praștia* „de proastă calitate, penibil, jenant, ordinar, de cacao, fără efect, fără valoare“ (www.123urban.ro) ș.a.

IV. Aspecte semantice date de ocurențele prepoziționale în cadrul structurilor argotice românești

În foarte multe contexte lingvistice prepoziția este responsabilă pentru sensul grupării din care face parte, idee valabilă și în cazul structurilor argotice.

IV. 1. Din punct de vedere semantic, în argoul limbii române se remarcă, în primul rând, diferențele de sens date de prezența sau absența elementului prepozițional din cadrul aceleiași îmbinări lexicale.

Cel mai evident exemplu este cel al verbelor argotice care, atunci când sunt construite prepozițional, au alt sens față de situația în care apar fără prepoziție: *a lega* „I. v.t. a aresta, a închide; II. v. r. (numai la pers. III-a sg. și pl.) a se confirma“ și *a se lega de (cineva)* „1. a acosta (pe cineva); 2. a se atașa (de cineva), a ține la cineva“ (DALR).

O altă situație poate fi exemplificată cu ajutorul îmbinării lexicale *a da gol* folosită în limba română cu sensul de „a marca un gol“. Ocurența prepoziției *de* în structura menționată schimbă nu doar forma acesteia, *a da de gol*, ci determină și o deviere semantică a grupării, semnificația ulterioară fiind „a deconspira“.

Prezența prepoziției *de* în structura *a da dracu'* „a drăcui“ schimbă sensul acestei combinații lexicale: *a da de dracu'* are semnificația „a se afla în primejdie“.

IV. 2. Substituția unei prepoziții cu o altă prepoziție determină variații semantice în cazul construcției respective.

Un exemplu reprezentativ este dat de construcțiile argotice *a da în gât* și *a da pe gât*. Observăm că, deși elementul prepozițional cu rol de conector leagă, în ambele situații, verbul *a da* de substantivul *gât*, sensul grupărilor respective este diferit, schimbarea prepoziției fiind responsabilă pentru modificările semantice. Astfel, prima construcție, *a da în gât*, apare în uz cu sensul de „a pârî, a deconspira“, iar cea de-a doua, *a da pe gât*, este întrebuințată cu sensul de „a bea“. Se remarcă faptul că amândouă structurile sunt tranzitive, cu observația că în timp ce

construcția *a da în gât* cere un complement direct animat: *a da în gât pe cineva*, îmbinarea *a da pe gât* este urmată de un complement direct inanimat: *a da pe gât ceva (o băutură)*.

Un alt argument care atestă faptul că în anumite situații elementul prepozițional este responsabil pentru semnificația întregii grupări poate fi dat de expresiile *băgător de seamă* și *băgător în seamă*. În timp ce prima construcție, *băgător de seamă*, are sensul de „persoană a cărei participare la o acțiune este inutilă, persoană care asistă la o acțiune fără a se implica” (DALR), cea de-a doua structură, *băgător în seamă*, este echivalentă, în opinia lui George Volceanov, cu *barabanci* „informator, denunțator”. Așadar, explicațiile oferite de autorul *Dicționarului de argou al limbii române* demonstrează semnificațiile diferite cu care cele două construcții argotice apar în uz.

Un alt exemplu frecvent în uz este reprezentat de perechea de verbe prepoziționale *a se ține de (ceva/ cineva)* „a se sprijini de (ceva/ cineva)” și *a se ține cu (cineva)* folosit în argou cu sensul de „a avea o relație cu cineva”. Se observă că și în acest caz schimbarea prepoziției determină modificări semantice la nivelul grupului din care face parte.

De asemenea, verbul reflexiv *a se da* are sensuri diferite în funcție de componentul prepozițional cu care se construiește. Astfel, *a se da la (cineva)* poate semnifica în funcție de contextul în care apare: „1. a agăța, a face curte” sau „2. a apostrofa pe cineva, a critica”. Același verb își modifică sensul în situația în care este construit cu prepoziția compusă *pe lângă*, (*a se da pe lângă (cineva)*), dobândind în acest caz semnificația „a linguși (pe cineva)”.

IV. 3. Extinderi semantice

Anumite construcții lexicale sunt utilizate în argoul românesc cu sensuri diferite, chiar dacă sunt identice din punct de vedere formal. În această situație, responsabil pentru semnificația întregii grupări este contextul lingvistic în care sunt utilizate structurile respective.

Un exemplu reprezentativ în acest sens este dat de construcția verbală *a trage pe dreapta*, apărută în uz cu sensul de „a parca mașina”. Pornind de la semnificația inițială, aceasta cunoaște o extindere de sens fiind întrebuințată în argou cu sensul de „a dormi”.

În argoul românesc, expresia *butoi fără fund* este utilizată pentru a desemna „un alcoolic”, cu toate că semnificația metaforică a construcției are ca punct de plecare sensul denotativ al termenilor grupării, care se îmbină după criteriile sintactice clare.

Anumite sintagme nominale apar în argou cu sens metaforic: *bomboana de pe colivă*, *cireașa de pe tort* cu semnificația „cel mai

important detaliu al unui eveniment sau al unui lucru“. Din punct de vedere semantic, cele două sintagme se diferențiază prin faptul că *bomboana de pe colivă* este utilizată în mod ironic, depreciativ, având conotații negative, în timp ce sintagma *cireașa de pe tort* este folosită apreciativ, favorabil. Astfel, din ideea menționată rezultă că sensul propriu, de bază, cu care construcția a fost folosită inițial în domeniul culinar reprezintă doar o sursă de inspirație pentru noua semnificație.

De asemenea, gruparea lexicală *cu mâna în buzunar*, care are la bază sensul propriu al elementelor, este întâlnită în argoul românesc prin extindere de sens, semnificația unitară fiind „fără (a aduce) nimic“ (DALR).

În DALR sunt înregistrate și alte expresii utilizate în argou cu sens diferit față de cel de bază, în mod ironic sau peiorativ, construcții întâlnite cu modificări semantice în limbajul infractorilor: *a face muncă de teren* „a merge la furat în altă localitate decât cea de domiciliu“, *a pleca în misiune* „a merge într-o acțiune interzisă de lege“ etc.

În aceeași categorie se încadrează și câteva construcții cu prepoziții preluate din DAEF: *pasăre de noapte* „prostituată“, *picioar de urs* „deținut condamnat pentru fapte deosebit de grave“, *a face nod de cravată* și *a umple de borș* cu sensul de „a bate“, *a fura din cașcaval* „1. a fura startul; 2. a nu păstra distanța dictată de arbitru; 3. a muta locul de execuție a unei lovituri libere acordate de arbitru“ ș.a.

O construcție lexicală frecvent utilizată în mass-media este *pe sticlă* cu semnificația „la televizor“. Aceasta este încă o dovadă că nu alăturarea termenilor este una neobișnuită, ci noul sens cu care structura respectivă este întrebuințată într-un anumit context lingvistic.

IV. 4. Sintagmele tautologice cu prepoziții sunt folosite în argoul românesc cu semnificații speciale, pentru a sugera atât superioritatea cantitativă (*bani de bani*, *ban pe ban*), cât și calitativă (*băiat de băiat*, *boss de boss*, *chef de chef*, *marfă de marfă*).

IV. 5. Din punctul de vedere al sensului unitar, între anumite structuri argotice românești se stabilesc diverse tipuri de **relații semantice**.

Unele construcții argotice cu prepoziții se află în **relații de sinonimie**, chiar dacă prepozițiile din alcătuirea acestora sunt diferite: *a da cu clanța* și *a da din clanță* „a vorbi mult“ (DALR). În aceeași situație sunt și sinonimele *a da cu gura* și *a da din gură*, deși acestea din urmă nu sunt înregistrate în DALR.

Un alt exemplu este reprezentat de locuțiunile verbale argotice *a lua la mișto* (*pe cineva*) și *a face mișto de* (*cineva*), ambele fiind utilizate cu semnificația „a batjocori, a ironiza“. Se observă că prima grupare

locuțională conține prepoziția *la* în poziție mediană, iar cea de-a doua are prepoziția *de* în poziție finală, fiind o locuțiune verbală prepozițională.

Alte structuri argotice care conțin elemente prepoziționale se află în **relații de antonimie**.

Un exemplu reprezentativ este dat de formele *cu perdea* „exprimat/ făcut în mod discret/ indirect“ și *fără perdea* „exprimat/ spus/ făcut în mod necuviincios, trivial, obscen“ (DALR).

Spre deosebire de exemplul anterior care plasează prepozițiile *cu* și *fără* în relație de antonimie, structurile argotice *la mișto* „ironic“ și *fără mișto* „serios“ devin antonime prin variația prepozițiilor *la* și *fără*, situația reprezentând un caz izolat, întrucât cele două prepoziții nu formează opoziții semantice în mod obișnuit.

IV. 6. Structurile argotice cu prepoziții se clasifică din punctul de vedere al numărului de sensuri cu care apar în uz în două categorii: monosemantice și polisemantice. Astfel, cele monosemantice prezintă un singur sens, indiferent de situația în care sunt utilizate, în timp ce construcțiile argotice polisemantice își modifică semnificația în funcție de contextul lingvistic în care sunt întrebuințate.

Unul dintre exemplele de îmbinări lexicale argotice cu sensuri multiple este *a avea boală pe (ceva/ cineva)* „1. a invidia (pe cineva), a pizmui (pe cineva). 2. a avea resentimente (față de cineva)“ (Volceanov 2007, 30). Pe lângă cele două sensuri menționate de George Volceanov, se cuvine să adăugăm faptul că această structură argotică este întrebuințată în uz și cu sensul de „a avea o preocupare deosebită pentru/ față de ceva“: *Ana are boală pe curățenie*. (Este preocupată de curățenie, acordă atenție specială acestui lucru).

Un exemplu similar este reprezentat de locuțiunile *a (nu) avea față de ceva* „a (nu) fi competent într-un anumit domeniu“ și *a (nu) avea față de cineva* „a (nu) fi partenerul potrivit pentru cineva“.

V. Tendințe în utilizarea anumitor prepoziții în argoul românesc

V. 1. Alegerea nejustificată a unei prepoziții într-un anumit context lingvistic

O situație specială în care ocurența prepoziției într-un anumit grup nu este justificată e reprezentată de câteva structuri argotice de tipul: *a avea cărămidă/ flotă/ lozul pe el* „a avea bani“. Prepoziția *pe* apare în limbajul argotic și în structura *a avea bani pe el*, foarte rar fiind substituită în uz de prepoziția *la*: *a avea bani la el*.

Un exemplu similar este reprezentat de prezența inexplicabilă a prepoziției *în* din structura *a (nu) fi în bani*, folosită cu sensul de „a (nu)

avea bani“, atât selecția prepoziției *în*, cât și contextul în care apare fiind o anomalie din punct de vedere lingvistic.

V. 2. Substituția unei prepoziții cu o altă prepoziție

Cel mai frecvent exemplu este dat de folosirea prepoziției *pe* în locul unei alte prepoziții. De pildă, în contextul (*Merg/ Sunt*) *pe tren* prepoziția *pe* apare în loc de *în*, ca și în exemplul *pe centru* în loc de *în centru*. Aceeași prepoziție înlocuiește prepoziția *la* în exemple ca: *pe calculator*, *pe telefon* în loc de *la calculator*, *la telefon*.

Rodica Zafiu subliniază „extinderea prepoziției *pe* în limbajul argotic“ (Zafiu 2005), oferind numeroase exemple în sprijinul acestei idei: *pe Rahova*, *pe Jilava*, *pe spital*, *pe secție*, *pe cameră*, *pe munci*.

V. 3. Utilizarea anumitor prepoziții în construcții eliptice

Unul dintre exemplele în care unele prepoziții sunt utilizate independent într-un anumit context lingvistic este reprezentat de structurile eliptice *înainte* (de decembrie 1989) și *după* (decembrie 1989). Aceste procedee au rolul de a introduce sensuri noi în argoul românesc, întrebuițarea lor în uz fiind condiționată de cunoașterea semnificațiilor pe care le presupun. (Stoichițoiu-Ichim 2001: 126)

VI. Concluzii

În lucrarea de față am analizat rolul componentului prepozițional în cadrul construcțiilor argotice românești atât din punct de vedere formal, cât și semantic.

Am constatat că ocurențele prepoziționale au o frecvență foarte mare în argoul românesc și topică variată, aflându-se în poziție inițială, mediană sau finală. În plus, prepozițiile prezintă numeroase posibilități combinatorii, încadrându-se în diverse tipare structurale din argoul limbii române: sintagme nominale, tautologice, locuțiuni, expresii, verbe prepoziționale.

Mai mult, construcțiile argotice cu prepoziții se evidențiază din punct de vedere semantic prin extinderile de sens, date de utilizarea expresiilor respective în anumite contexte lingvistice, prin substituția prepozițiilor, prin relațiile de sinonimie și de antonimie pe care le stabilesc, prin structurile eliptice în care se încadrează, prin prezența sau absența elementului prepozițional.

Se cuvine să menționăm și existența unor tendințe în rândul structurilor argotice cu prepoziții: alegerea nejustificată a unei prepoziții într-un anumit context lingvistic, substituția cu o altă prepoziție, utilizarea anumitor prepoziții în construcții eliptice.

În concluzie, prepoziția este un component foarte important în cadrul construcțiilor argotice românești, nu numai din punctul de vedere al structurii, ci și al sensului unitar al grupărilor din care face parte, prin modificările semantice pe care le determină.

Bibliografie

- Jordan, Iorgu. 1975. *Stilistica limbii române*, ediția a II-a, București: Editura Științifică.
- Stoichițoiu-Ichim, Adriana. 2001. „Redescoperirea argoului“ în *Vocabularul limbii române actuale: dinamică, influențe, creativitate*, București: Editura BIC ALL, p. 119-158.
- Zafiu, Rodica. 2003. *Diversitate stilistică în româna actuală*. București: Editura Universității București.
- Zafiu, Rodica. 1996. „Argoul – subversiune și complicitate“ în „România literară“, nr. 27-28.
- Zafiu, Rodica. 1998. „Lexicografie argotică“ în „România literară“, nr. 35.
- Zafiu, Rodica. 2005. „Limbajul de pe Rahova“ în „România literară“, nr. 32

Surse

- Astaloș, George. 2001. *Pe multe de șuriu. Cânturi de ocnă*. București: Editura Tritonic.
- Volceanov, George. DALR = *Dicționar de argou al limbii române*. 2007. București: Editura Niculescu.
- Volceanov, Anca, Volceanov, George. DAEF = *Dicționar de argou și expresii familiare ale limbii române*. 1998. București: Livpress.
- DEX = *Dicționarul explicativ al limbii române*, ediția a-II-a, 1996. București: Editura Univers Enciclopedic.
- DSL = *Dicționar de științe ale limbii*. 2001. București: Editura Nemira.
- DOOM = *Dicționarul ortografic, ortoepic și morfologic al limbii române*, ediția a-II-a. 2005. București: Editura Academiei.
- www.123urban.ro

TIME AND SPACE INTERDICTIONS IN ROMANIAN BIRTH AND BURIAL RITUALS

INTERDICȚII TEMPORALE ȘI SPAȚIALE ÎN RITUALURILE ROMÂNEȘTI DE NAȘTERE ȘI DE ÎNMORMÂNTARE

Andreea BRATU
Facultatea de Litere
Universitatea din Craiova

Abstract

Time and space are complementary notions that acquire special meaning during the rituals associated with the beginning and the ending of life – birth and death. This presentation will analyse the two time intervals that are the most significant from the point of view of the interdictions associated to them: the 3-day and the 40-day period following birth and burial. The first temporal threshold is also associated to a space limit. In these three days the space in which events take place acquired new meaning and is subject to interdictions that aim to protect the persons that are directly involved and concerned with this moment. At birth, this space is sealed and no one from outside is allowed to come in before the Fates' arrival. On the contrary, before the burial the presence of the family and of other members of the community is wished for, especially during the wake. The 40-day period is in both cases a time of transition and uncertainty for the main actors: the infant has no social and religious identity, since it has not been baptised yet. This makes it vulnerable to the spirits of darkness (hence many measures are taken to protect it); the mother is impure and therefore is banned from any household activity and from meetings with other people. As far as the burial is concerned, it is believed that in this period the soul of the dead person is still wandering around the familiar places looking for peace, before starting its journey to the other world.

Key words: rituals, birth, death, interdictions, time/ space limit.

În cadrul succesiunii de ceremonii desfășurate cu ocazia nașterii și a înmormântării, există o serie de elemente comune cu semnificații esențiale

în scenografia ritualurilor respective. Acestea sunt supuse unor interdicții ce au ca scop protejarea unuia sau altuia dintre participanții la cele două evenimente majore ce delimitează existența umană. Acest articol face o analiză contrastivă a două coordonate cu semnificații majore în mentalitarul țărănesc românesc – timpul și spațiul – și investighează scopul instaurării interdicțiilor care le marchează.

1. Timpul – 3 zile/ 40 de zile

În ambele momente ale vieții, la naștere, respectiv la moarte, intervalul de trei zile apare ca perioadă distinctă, supusă unor reguli speciale. Se instaurează astfel, și este depășit după această perioadă, un prim prag, temporal și spațial, instituit pentru a marca schimbarea de stare. Funcționalitatea lui este însă opusă. În cazul nașterii, scopul este dublu, apotropaic și profilactic. În primul rând, se urmărește protejarea copilului și izolarea lui până după aflarea ursitei. Se urmărește, apoi, și izolarea mamei, atât pentru protecția ei și a copilului, cât și a celor din jur, care pot fi contaminați de impuritatea ei temporară. În ceea ce privește înmormântarea, intervalul de trei zile și nopți în care are loc pregătirea mortului și priveghiul este folosit în același scop, numai că acum protejarea celui mort nu se face prin izolare; dimpotrivă, aceasta este total interzisă. Lumina este obligatorie în camera de priveghi, iar participarea rudelor și a membrilor comunității este un sprijin fizic și moral pentru membrii familiei. Vom face comentarii suplimentare la subpunctul următor (spațiul), având în vedere că cele două coordonate – timpul și spațiul – funcționează în tandem.

Intervalul de 40 de zile marchează în mod simetric, după naștere și după înmormântare, o încheiere a unei perioade de incertitudine, de tranziție, printr-o „dezlegare“.

În cazul nașterii, persoanele implicate sunt atât mama, cât și nou-născutul. De-a lungul acestui interval de șase săptămâni scurs de la naștere, mama este considerată încă impură, prin urmare, este în continuare supusă interdicțiilor care s-au instituit asupra ei în perioada sarcinii: obligația de a nu părăsi spațiul gospodăriei, de a nu se întâlni cu vecinii, de a nu participa la treburile casei, abstenență sexuală etc. Cu rol profilactic pentru femeie, și cu rol apotropaic pentru ceilalți membri ai comunității, aceste interdicții marchează, de fapt, perioada de tranziție necesară femeii (din punct de vedere fizic în primul rând, dar și spiritual) pentru a fi integrată în noua stare, cea de mamă. Odată cu reacceptarea în biserică pentru slujba de „dezlegare“, acest nou statut este certificat de comunitate și femeia își poate relua atribuțiile obișnuite, asumându-și în plus și noul rol de mamă.

Pentru copil, interdicțiile impuse în această perioadă dinaintea botezului au rol apotropaic; evitarea menționării numelui, evitarea contactului cu întunericul nopții, păzirea copilului pe timp de noapte mai ales, dar și în timpul zilei, și celelalte menționate anterior (Cap. III) au ca scop evitarea influenței nefaste a duhurilor rele, care pot pune în primejdie soarta nou-născutului, extrem de vulnerabil atât timp cât nu este botezat.

Este interesant de notat că finalul acestor 40 de zile, când cei doi, mama și copilul nou-născut, sunt integrați în comunitate, prin cele două ceremonii religioase marchează în același timp despărțirea „oficială” a celor doi: copilul capătă o identitate, prin primirea numelui și întegrarea în comunitatea creștină, și astfel are de aici înainte o personalitate proprie. Pentru mamă, recuperarea fizică și redobândirea stării de „curățenie”, ca urmare a slujbei de dezlegare, reprezintă o revenire la starea anterioară sarcinii (chiar dacă, mai ales pentru femeile care nasc primul copil, este un important pas înainte în ierarhia comunității, prin asumarea unui nou statut).

În cadrul ritualului de înmormântare, aceeași perioadă de 40 de zile anunță „liniștirea” sufletului celui mort și plecarea pe drumul spre lumea cealaltă. Marcat prin „slobozirea apei”, prin pomeni și încetarea doliului pentru membrii familiei (există, de fapt, în acest sens, un calendar specific, în funcție de cine a murit și de gradul de rudenie cu acesta), acest moment este punctul final al perioadei în care sufletul este caracterizat de o stare de ambiguitate: încă mai zăbovește în jurul casei, revizitând locurile familiare, înainte de a porni în marea călătorie spre tărâmul celor morți. Pe parcursul perioadei de 40 de zile scurse de la înmormântare, pomenile repetate la intervale bine stabilite, din ce în ce mai lungi (nouă zile, apoi trei, respectiv șase săptămâni) sunt menite să înlesnească această călătorie (prin furnizarea de alimente, haine și alte obiecte considerate necesare). În tot acest răstimp, se aprind în continuare lumânări, al căror rol este de a lumina drumul sufletului.

S. Fl. Marian consemnează o interdicție respectată din Bucovina: aceea de a dormi în acest răstimp de șase săptămâni pe locul unde a murit și a fost așezat mortul înainte de înmormântare (Marian, 2000: 296). Se crede că sufletul acestuia se reîntoarce, mai ales noaptea, și își caută corpul. După acest interval și după sfeștania și pomenirea de 40 de zile, căutările sufletului încetează și camera poate fi folosită fără teamă.

În Muntenia, deoarece se crede că sufletul pribeag se reîntoarce noaptea și se odihnește după ușa din tindă, cei din casă nu au voie să lase gunoaie în acel loc. La mormânt și în casă se aprind lumânări, pentru ca sufletul să nu fie răpit de diavoli și trimis în iad (idem, 299).

Astfel, în cazul ritualului de înmormântare, cele 40 de zile marchează liniștirea atât a sufletului celui mort, care după acest interval se desparte de spațiul familial din lumea celor vii și își începe marea călătorie, cât și a rudelor îndoliate, care, cu ajutorul comunității participante la seria de secvențe rituale, își iau rămas bun de la cel dispărut și se pot reîntoarce la viața cotidiană.

D. Suiogan precizează faptul că toate aceste acte au o dublă semnificație și o dublă intenție ritualică: ele urmăresc separarea celor două lumi, a viilor și a morților, dar în același timp au și scopul de a înlesni menținerea dialogului dintre ele. Pomenile făcute pentru sufletul celui mort, care după șase săptămâni se suprapun unor sărbători calendaristice și „moșilor“, sunt în același timp o reprezentare a riturilor de separare și a celor dedicate amintirii strămoșilor (Suiogan, 2006: 155).

2. Spațiul – praguri și răspântii

Analizând semnificația și caracteristicile spațiului în imaginarul țaranului român, E. Bernea afirmă:

Există un sistem întreg de obiceiuri (acte rituale) care marchează limitele și efectuează trecerea dintr-un loc în altul. Ca și în cazul timpului (riturile de trecere de la naștere la moarte), în legătură cu spațiul întâlnim foarte multe practici magico-religioase care întrețin buna stare și rodnicia trecerii. Între locuri fiind deosebiri calitative, se presupune că trecerea înseamnă schimbare, loc unde o stare este înlocuită prin alta și că aceasta impune măsuri speciale. Așa se întâmplă în pragul casei, la poartă, la trecerea podului, la răscruci sau la hotar, unde, din cauza discontinuității spațiului, apar diverse practici preventive sau eficiente (Bernea, 1997: 111).

Spațiul familiar țaranului român (și mai ales cel familial) se dezvoltă concentric, pornind de la vatră – punctul principal și cel mai dens în semnificații – și continuând cu casa – gospodăria – satul, pentru a se generaliza apoi și a se lărgi la nivelul întregii lumi.¹ Toate aceste zone sunt marcate de praguri a căror traversare implică anumite ritualuri. De obicei închis pentru cei din afara familiei, spațiul casei și, prin extensie, cel al întregii gospodării se deschide pentru a permite accesul membrilor comunității cu ocazia ritualurilor care marchează cele trei momente importante ale existenței: nașterea, nunta și moartea. În special în cazul

¹ În acest sens, A. Oișteanu face o prezentare relevantă a topografiei satului tradițional românesc în *Ordine și Haos*, pp. 578-9.

ritualurilor de început și de sfârșit al vieții, la care ne referim în această lucrare, acest spațiu este marcat de o serie de interdicții care au ca scop protejarea celui care intră în lumea albă, respectiv a celui care o părăsește. În același timp, exteriorul se închide pentru individul care se află în procesul de trecere, în sensul că nu i se permite accesul decât treptat și în timp, în urma unor ritualuri care pregătesc această parcurgere etapizată a teritoriului segmentat atât spațial cât și temporal. Interdicțiile care restricționează accesul și comunicarea dintre cei din interiorul spațiului și cei din afară acționează în două direcții, împiedicând atât accesul către spațiul securizat, pentru protecția celui izolat în interior, dar și ieșirea din acest spațiu, pentru a evita contaminarea celor din exterior. Ieșirea se face în urma performării unor ritualuri asociate traversării pragurilor care delimitează aceste spații succesive.

Aceste interdicții se manifestă mai ales în perimetrul și mai restrâns al camerei în care au loc cele două evenimente. Spațiul încăperii se resemantizează, încărcându-se de semnificații noi, cel puțin în perioada imediat următoare evenimentelor (trei zile). În cazul nașterii, camera este izolată până după sosirea urșitorilor, ieșirea și intrarea nefiindu-i permise decât moașei, care, prin rolul jucat la naștere, este deja parte integrantă a acestei zone cu rol protector. Măsurile de protecție îl vizează mai ales pe copil, vulnerabil (în primul rând din rațiuni magico-religioase, dar, în esență, și din motive medicale), dar și pe mamă. Aceasta, după cum am văzut deja, este considerată „impură“ și trebuie izolată de comunitate până la „dezlegare“, șase săptămâni mai târziu, deoarece până atunci poate reprezenta un pericol pentru cei din jur. Interdicțiile care operează asupra mamei sunt atât de puternice, încât am văzut deja că aceasta nu are voie să fie văzută nici măcar de lumina soarelui imediat după naștere. Treptat, interdicțiile se ridică, sau, mai precis, spațiul în care acestea acționează se extinde: femeia nu are voie să părăsească gospodăria, apoi o poate face, dar nu noaptea, nu are voie să traverseze ape curgătoare sau punți, și mai ales să intre în biserică. Întreg spațiul rural familiar femeii redevine complet liber accesului odată cu reintrarea ei în biserică pentru slujba de dezlegare, care marchează reintegrarea ei din punct de vedere religios și social.

Copilul, la rândul lui, este supus unor interdicții care sunt menite să îi asigure sănătatea și norocul în viață. Nu trebuie lăsat singur, dar în primele zile numai mama și moașa îi pot fi alături. O serie de ritualuri apotropaice și de măsuri preventive sunt folosite pentru protecția copilului, în cazul în care nu se poate evita lăsarea lui singur în cameră. Treptat, spațiul camerei se deschide pentru cei din exterior, dar interacțiunea dintre vizitatori și cuplul mamă-copil este guvernată de anumite interdicții.

În cazul ritualului de înmormântare, în clipa morții se deschid în mod simbolic ferestrele și ușile încăperii, pentru a-i permite sufletului să se elibereze de limitele sale pământești (Suiogan, 2006: 203). În decursul celor trei zile de priveghi, spațiul camerei este deschis celor din afara familiei, în același scop de a nu-l lăsa singur pe cel mort. Spre deosebire de momentele ulterioare nașterii, cu ocazia priveghiului se încurajează prezența rudelor și a vecinilor, care își iau astfel rămas bun de la cel dispărut și îl veghează înainte de înmormântare. Supus unor interdicții până după întoarcerea de la înmormântare (reflectarea în oglindă, măturarea podelei, depozitarea gunoiului după ușă etc.), spațiul casei se închide odată cu plecarea cortegiului spre cimitir (la propriu, cu cheia, pentru a împiedica moartea altcuiva din familie), și nu se redeschide decât după anumite ritualuri de purificare. Ieșirea din casă se face respectând anumite ritualuri (cu picioarele înainte, spre răsărit, pentru ca cel mort să se îndrepte spre celalaltă lume pe drumul cel bun; după lovirea ușii de trei ori cu sicriul, pentru ca mortul să nu-și mai dorească să se reîntoarcă etc.) care marchează astfel trecerea pragului. Pragul porții gospodăriei este la fel de important; trecerea lui coincide cu reînchiderea ușilor și a ferestrelor, pentru acea sigilare preventivă a casei amintită mai sus.

Drumul spre cimitir include alte numeroase praguri, punți și răscruci, la rândul lor marcate de interdicții, ritualuri și gesturi magice, de protecție. Se are în vedere în primul rând protejarea celui mort pe drumul pe care urmează să îl înceapă către lumea de dincolo. Implicit, în mod indirect, se urmărește și protejarea celor rămași în lumea celor vii, la care ar putea reveni cel plecat, transformat în strigoi, în cazul în care sufletul lui nu și-ar găsi odihna. Opririle pentru slujbele ținute de preot la răspântii și la trecerea podurilor (văzute ca punți între pământ și cer, dar și ca obstacole în calea călătorului) (Evseev, 1994: 147), plata vămilelor, toate aceste gesturi rituale sunt făcute în sprijinul celui pornit în călătorie, pentru a-i ușura alegerea drumului cel bun și a-i înlesni trecerea dincolo. G. Kligman face următoarea observație:

Pauzele survin în locuri specifice: pâraie sau izvoare, răscruci, praguri (de pildă la poarta curții sau la intrarea în cimitir). Locurile acestea au în comun, drept caracteristică, ambiguitatea; ele oscilează între două posibilități. Rugăciunile ajută mortul să se deplaseze în siguranță peste obstacole. Spațiile periculoase întâlnite de cortegiu în drumul spre cimitir ilustrează metonimic trecerea mortului din această lume în cea de dincolo (Kligman, 2005: 138).

Am văzut deja că podurile și apele curgătoare pe care le traversează sunt considerate a fi periculoase și pentru femeia gravidă. Podul este un simbol al tranziției, iar apa curgătoare este populată cu duhuri rele și este, la rândul ei, un simbol al schimbării și al haosului. De aici, amenințarea unei schimbări neprielnice, sau, în cazul celui mort, al unei veșnice rătăcirii între lumea de aici și cea de dincolo (Suiogan, 2006: 203), fără putința de a face marea trecere. După cum consemnează S. Fl. Marian, „Cui nu i se pun podurile, acela nu poate trece peste apele din cealaltă lume, ci rătăcește neconținut pe lângă țărmurile lor“ (Marian, 2000: 214).

Concluzii

Prin definiție, cele două stări liminale analizate prin prisma interdicțiilor care le marchează sunt perioade de incertitudine, în care individul este prins între două lumi, perioade perturbatoare din toate punctele de vedere, care produc dereglări la nivel individual, dar și la nivelul comunității. Atât individul, cât și comunitatea au nevoie de o perioadă de adaptare, de ajustare la noua stare și la noile condiții impuse de aceasta. Acele intervale de timp despre care am amintit, de trei și de patruzeci de zile, și interdicțiile care le marchează, nu fac altceva decât să ofere răgazul necesar pentru obișnuirea cu ceea ce va urma. Individul are nevoie de pregătire psihologică, dar și de cea fizică, pentru calea cea nouă care i se deschide; comunitatea, la rândul ei, trebuie pregătită pentru acceptarea unui nou membru, respectiv pentru acceptarea despărțirii de cel dispărut. Dezechilibrele create necesită timp pentru reajustarea balanței.

Cu câteva excepții semnificative, interdicțiile operează în mod similar și au același scop: protejarea individului aflat într-o stare de tranziție. Diferențe pot fi notate în cazul modului în care acestea impun funcționarea spațiului în intervalul de trei zile, de exemplu, când în cazul nașterii spațiul este sigilat în special pentru protecția celor din interior, și este oprit accesul celor din exterior; la moarte, dimpotrivă, spațiul de deschide pentru a împiedica izolarea celui mort, în același scop, însă: protecția acestuia, și indirect a celor din jur. Ambele spații se purifică și reintră în circuitul normal după perioada de patruzeci de zile.

În general, se poate vedea că cele două coordonate operează în tandem, iar eficacitatea lor este dată tocmai de combinația dintre ele; prin urmare, interdicțiile care le marchează se suprapun. Ceea ce, până la urmă, demonstrează unitatea lumii: existența unor interdicții care funcționează în mod similar, uneori chiar identic, este o dovadă a faptului că există tipare de gândire. Acest lucru este rezultatul necesității de a găsi

mecanisme care să reglementeze viața și comportamentele, mai ales în momentele de criză care pot amenința echilibrul lumii.

Bibliografie

- Bernea, Ernest. 1997. *Spațiu, timp și cauzalitate la poporul român*. București: Humanitas.
- Evseev, Ivan. 1994. *Dicționar de simboluri și arhetipuri culturale*. Timișoara: Amarcord.
- Kligman, Gail. 2005. *Nunta mortului. Ritual, poetică și cultură populară în Transilvania*. Iași: Polirom.
- Marian, Simion Florea. 2000. *Înmormântarea la români. Studiu etnografic*. București: Saeculum.
- Oișteanu, Andrei. 2013. *Ordine și haos. Mit și magie în cultura tradițională românească*. Iași: Polirom.
- Suiogan, Delia. 2006. *Simbolica riturilor de trecere*. București: Paideia.

**„CRIZA LECTURII LITERARE
ȘI CAPITALISMUL COGNITIV“
(„THE LITERARY READING CRISIS AND
COGNITIVE CAPITALISM“)**

Florina-Irina DIMA

Doctorand al Facultății de Litere, Universitatea din București
irenadima@yahoo.com

Abstract:

The changes in the educational field are justified by the changes suffered by itself the status of literature within culture. Talking about the risks of a reduction in the social value of literary studies in contemporary society, Antoine Compagnon, and Yves Citton highlights the connection between mutations suffered at psycho-social level of current young generations because of the major influence of modern forms of entertainment and the disinterest of literary reading. The general concern of specialists in relation to the crisis in youth literary reading and publication of a large number of studies conducted on the subject, at global level, highlights the importance that should be given to this subject in our country. In the context of socio-cultural reflexivity in which adolescents live today, literary reading is considered a source of entertainment and access to knowledge? This question and many others which derive from it aim to respond to this paper.

Keywords: reading crisis, cognitive capitalism, cursive reading practice, reading culture/ culture of reading.

Confruntate cu scăderea interesului copiilor și tinerilor față de cărți, țările din vecinătatea României au desfășurat încă din anii 2002-2003 campanii puternice de promovare a literaturii și a lecturii literare. Astfel, aflăm din cercetările *Institutilor Goethe din Europa de Sud-Est*¹ că în Turcia și Bulgaria s-au desfășurat câțiva ani la rând proiectele *Turcia citește*, respectiv *Bulgaria citește*, dar și multe alte campanii care s-au bucurat de succes, precum *Maratonul lecturii* – desfășurat în Bulgaria pe parcursul a câte trei săptămâni, în fiecare an, *Săptămâna Națională a Bibliotecilor* sau

¹ <http://www.goethe.de/ins/gr/lp/prj/lef/ueb/roindex.htm>, accesat: 02.09.2014.

Acum e timpul pentru citit! – proiecte organizate anual în Turcia, alături de multe alte programe estivale de lectură². Rezultatele nu s-au lăsat mult așteptate, iar statisticile din aceste țări au înregistrat o creștere constantă a interesului tinerilor pentru lectură și pentru cărți. Astfel, în Bulgaria, studiul Alpha Research, din anul 2001, a înregistrat o creștere a interesului pentru lectură în rândul tinerilor, dar și a nivelului de conștientizare a rolului principal deținut de lectură în dezvoltarea unei copil³.

Asociația Internațională pentru Lectură (IRA) a dezvoltat, de-a lungul anilor, proiectele intitulate *Children's Choices (Alegerile Copiilor)* și *Young Adults' Choices (Alegerile Tinerilor Adulți)* – care au ca scop promovarea titlurilor literare preferate de copii și adolescenți în fiecare an. Primele ediții ale acestora s-au desfășurat în 1987 și de atunci ele au devenit o tradiție a renumitei asociații. Astfel, în fiecare an, copiii și adolescenții sunt invitați să voteze online titlurile preferate pentru a fi realizate listele lecturilor pentru tineri din anul respectiv. Printre obiectivele proiectelor se numără: încurajarea tinerilor să citească; informarea părinților, a librarilor, a profesorilor și bibliotecarilor asupra titlurilor preferate de copii și adolescenți; oferirea oportunității elevilor de gimnaziu și liceu de a-și spune punctul de vedere cu privire la cărțile apărute pe piață pe parcursul unui an⁴. Faptul că aceste liste de lecturi apar anual din 1987 a determinat gradul lor ridicat de popularitate în rândul librarilor din Statele Unite, care o consultă atunci când trebuie să completeze cu noi titluri oferta de carte pentru copii și adolescenți. Astfel, ecourile proiectului *Children's Choices* și *Young Adults' Choices* ajung de la librari și bibliotecari la părinți – adică la cei care achiziționează cărțile pentru copii. Importanța unui asemenea circuit este deosebită datorită implicării tinerilor cititori în alegerea celor mai bune titluri din cele publicate pe parcursul unui an, dar și datorită promovării respectivei liste de lecturi în mediul online, astfel încât să poată fi consultată de orice persoană din lume, care are acces la internet. Pe website-ul www.reading.org pot fi consultate cataloagele cu lecturile recomandate de copii și adolescenți din 1998 până în 2014. Alături de aceste liste de lecturi pot fi găsite pe această pagină online și unele dedicate profesorilor – numite *Teachers' Choices*. Realizate în funcție de recomandările copiilor, librarilor și bibliotecarilor, acestea din urmă cuprind câte 30 de titluri și recenzii scrise cu scop informativ, pentru a veni în întâmpinarea profesorilor care caută cărți captivante pentru elevii lor.

² <http://www.goethe.de/ins/gr/lp/prj/lef/lfw/trk/ro11919140.htm>, accesat: 27.08.2014.

³ Art. *Bulgaria: o campanie națională pentru promovarea lecturii, Lectura ca prioritate națională* <http://www.goethe.de/ins/gr/lp/prj/lef/lfw/bul/ro11919145.htm>, accesat: 01.09.2014.

⁴ <http://www.reading.org/resources/booklists/youngadultschoices.aspx>, accesat: 01.01.2015.

Criza contemporană a studiilor literare preocupă foarte mult și țări precum Elveția, care se situează pe un loc superior în ceea ce privește numărul tinerilor cititori. Teoreticianul elvețian Yves Citton subliniază rolul central pe care ar putea să-l aibă persoanele care dețin funcții politice dacă s-ar implica în rezolvarea acestei crize a lecturii și a literaturii. El consideră că politica și studiile literare se intersectează deoarece literatura are și o *funcție socială*, însă politicienii acordă atenție numai valorilor măsurabile, materiale, uitând că literatura este o valoare în sine, iar investițiile în acest domeniu și în promovarea lecturii literare ar duce către un *capitalism cognitiv*. Citton afirmă că *adevărată bogăție a unei societăți* nu constă numai în ceea ce deține fizic, în valoare monetară, ci constă, mai ales, în ceea ce face *pentru dezvoltarea oamenilor care o formează* (2007, p. 235). Deci, educația trebuie să fie una din prioritățile oricărui regim politic, căci numai așa societatea respectivă poate evolua. Această teorie este aplicată de multă vreme în diverse țări, dacă ne gândim la faptul că cele mai puternice state din lume fac investiții majore în educația tinerilor și în cultură, în general. Economia înfloritoare nu este suficientă ca un stat să devină puternic, ci are nevoie de susținere la nivel educațional și cultural pentru ca noile generații să poată duce mai departe prosperitatea moștenită.

În România, cercetarea acestui subiect a dat naștere atât unor cărți, cât și promovării cercurilor de lectură în școli. Însă, trebuie menționat faptul că în țara noastră nu există o instituție care să evalueze și să analizeze constant situația lecturii și a rolului ocupat de cărți în viața tinerilor, în general. Organizații precum Asociația Lectura și Scrierea pentru Dezvoltarea Gândirii Critice sau Asociația Bibliotecarilor din România au avut încercări discrete de remediere a problemei scăderii interesului față de lectura literară, iar Institutul Român pentru Evaluare și Strategie (IRES) a desfășurat câteva anchete privind fenomenul lecturii în țara noastră. De exemplu, în studiul *Obiceiurile de lectură ale românilor*, realizat de IRES în anul 2011, două dintre concluziile înregistrate sunau astfel: *unul din cinci români a citit o carte în urmă cu mai mult de un an, iar 22% din cei intervievați au declarat că nu citesc deloc cărți*⁵. La acest studiu au participat numai persoane adulte. Prin urmare, oglinda societății românești contemporane nu reflectă o imagine bună la nivelul transmiterii către copii și adolescenți a plăcerii pentru lectura literară. Dacă un copil se dezvoltă într-o familie preocupată de lectură, performanțele sale școlare sunt, din punct de vedere statistic, mult mai mari decât ale unui copil cu părinți

⁵ http://www.ires.com.ro/uploads/articole/ires_obiceiurile-de-lectura-ale-romanilor_2011.pdf, accesat:12.09.2014.

dezinteresați de lectură. Același studiu realizat de IRES confirmă o altă realitate: adulții achiziționează mult mai puține cărți decât în urmă cu câțiva ani și, de cele mai multe ori, părinții le cumpără copiilor numai acele cărți necesare la școală. Principala explicație invocată de adulți pentru neachiziționarea cărților a fost prețul ridicat al acestora. Din păcate, lipsa acordării unor fonduri suficiente domeniului educației⁶ și absența unor inițiative concrete, la nivel național, din partea Ministerului Educației, prin care lectura literară să fie intens promovată la nivel școlar și extrașcolar, facilitează agravarea situației deja existente: conform statisticilor realizate de IRES, în România se citește din ce în ce mai puțin.

În ceea ce privește rolul bibliotecilor publice în susținerea și promovarea lecturii literare, România mai are multe de realizat, mai ales dacă raportăm procentul de numai 10% din populație care utilizează serviciile bibliotecilor, la cel al utilizatorilor din țări precum Polonia, unde este de trei ori mai mare și se află într-o continuă creștere. În plus, nici imaginea bibliotecarilor români nu se aseamănă cu cea a bibliotecarilor poloni⁷, la nivelul amabilității față de utilizatori și al pasiunii pentru profesie. Deci, în Polonia și în multe alte țări europene, bibliotecile au un rol activ prin facilitarea accesului publicului la cultură și la educație, iar investițiile majore se fac în instruirea personalului, în achiziția celor mai bune volume din toate domeniile culturii, dar și în organizarea multor evenimente literar-culturale. Potrivit studiului *Percepțiile utilizatorilor privind beneficiile TIC în bibliotecile publice*⁸ – realizat în 2013 de *Fundația Bill and Melinda Gates*, în 17 țări din Uniunea Europeană, tinerii români, cu vârsta cuprinsă între 15 și 24 de ani, merg la bibliotecă frecvent, iar odată cu vârsta se diminuează și interesul lor pentru lectura literară. Același raport menționează că în orașele mari, nivelul utilizării bibliotecilor este mai înalt decât în orașele mici și în comune, iar persoanele care încă studiază frecventează bibliotecile mult mai des decât ceilalți cititori. Cu toate acestea, numărul utilizatorilor români este mai mic decât media europeană la fiecare nivel de vârstă analizat.

Trebuie să subliniem, însă, un aspect important: dezinteresul față de lectură și față de studiile literare, în general, se înscrie în contextul mai larg al lipsei unor investiții majore în educație. Cu un buget limitat, nu se poate

⁶ „*Costurile Investiției Insuficiente în Educație în România*”, UNICEF, 2013, p.3, <http://www.unicef.ro/wp-content/uploads/Rezumat-studiu-UNICEF-Costul-investitiei-insuficiente-in-educatie.pdf>, accesat: 12.01.2015.

⁷ *Lecția bibliotecilor poloneze*, Ruxandra Nazare, http://www.observercultural.ro/Lectia-bibliotecilor-poloneze*articleID_26743-articles_details.html, accesat: 14.10.2014.

⁸https://digital.lib.washington.edu/researchworks/bitstream/handle/1773/24033/TNS_Romania_Romanian.pdf?sequence=1, accesat: 12.10.2014.

face educație de calitate și nici nu se poate ameliora situația delicată a dezinteresului adolescenților față de lectura literară – fie ea școlară sau privată. De aceea, teoria lui Yves Citton (2007, p.235) – care presupune susținerea politică a studiilor literare și a educației își găsește justificarea atunci când privim ce se întâmplă dacă politica nu susține corespunzător literatura. Există, însă, și inițiative laudabile, mai ales la nivelul Casei Regale a României. Astfel, principesa Margareta a României și Asociația Curtea Veche s-au implicat intens în promovarea lecturii la nivel școlar în țara noastră, prin proiectul demarat în 2012 – *Cărțile copilăriei*⁹. De asemenea, a existat un proiect european în care a fost implicată și România – *Literary Framework For Teachers in Secondary Education*. Cercetarea s-a desfășurat în șase țări¹⁰, în perioada 2009-2012¹¹ și a pornit din dorința realizării unui *cadru de referință european pentru dezvoltarea competențelor literare* ale elevilor. Un alt proiect de cercetare-acțiune care s-a desfășurat în România cu scopul de a promova lectura literară a fost organizat din inițiativa Asociației profesorilor de limba română – ANPRO¹² și s-a numit *Cercurile de lectură*. Acesta s-a desfășurat în perioada 2004-2009 și a constat în organizarea a 75 de activități cultural-literare. Însă, implementarea la nivel național a unui asemenea proiect necesită susținere materială suficientă și campanii de promovare în mass-media, lucru de care acest proiect a beneficiat doar într-o mică măsură. Au fost înregistrate rezultate pozitive la nivel local, dar statisticile naționale privind raportul dintre lectură, literatură și adolescenți nu s-au îmbunătățit.

Studiile literare poartă amprenta vremurilor traversate, a regimurilor politice, a culturii și a mentalității societății în care apar. De aceea, ideile lui Citton privind conexiunea studiilor literare cu factorul politic pot fi așezate într-un context mult mai larg din punct de vedere social, cultural și istoric. Alături de acest criteriu politic se află, desigur, și alte cauze ale scăderii interesului pentru lectura literară și pentru educație, în general. Calitatea pregătirii profesorilor, deficiențele programelor școlare și neconcordanța finalităților educației cu acele competențe prevăzute pe an de studiu la disciplina limba și literatura română, mediul din care provin copiii și lipsa programelor de lectură pentru tineri sunt alte cauze majore ale crizei lecturii în rândul adolescenților români. Investițiile deficitare în educație determină alte

⁹ <http://www.curteaveche.ro/cartilecopilariei/mesaj-regal/>, accesat: 29.08.2014.

¹⁰ Olanda, Republica Cehă, Finlanda, Germania, Portugalia și România.

¹¹ *Literary Framework For Teachers in Secondary Education*: <http://ro.literaryframework.eu/>, accesat: 01.09.2014.

¹² http://www.anpro.ro/html/date/c_2008_2009_descriere.pdf și http://www.observatorcultural.ro/Mai-multe-tipuri-de-lectura-pentru-cititorii-de-azi*articleID_14939-articles_details.html, accesate: 06.09.2014.

cauze secundare ale scăderii interesului pentru studiile literare și culturale, deci, are ca efect *devalorizarea literaturii* într-o societate deja vulnerabilă.

Faptul că lectura literară este în declin în România este cunoscut de mulți ani, însă, nu sunt luate măsuri pentru rezolvarea situației existente. Evident, prin *măsuri ameliorative* înțelegem programe și proiecte naționale și internaționale dedicate adolescenților, întâlniri cu scriitori organizate în licee, programe de educație a lecturii pentru părinți, profesori și copii, campanii intense de promovare a cărții și a lecturii literare, dar și de conștientizare a importanței lecturii literare pentru dezvoltarea personală, dotarea bibliotecilor școlilor cu cele mai noi apariții editoriale pentru adolescenți, parteneriate între licee și edituri, concursuri de lectură literară dedicate liceenilor. Toate aceste măsuri ar putea, în câțiva ani, să redreseze *condiția lecturii literare* și a *literaturii* în aproape orice țară democratică. De exemplu, Canada oferă ca direcție de soluționare a crizei lecturii literare în rândul tinerilor, programe de lectură finanțate în totalitate de Consiliul Canadian al Artelor¹³. Un astfel de program, care are deja o tradiție la nivel național, presupune prezentări de carte, lecturi publice și dezbateri dedicate adolescenților și publicului adult, pe parcursul a 12 luni¹⁴. Un scriitor poate face parte dintr-un astfel de program prin semnarea unui acord standard, fiind remunerat pentru activitățile de promovare a lecturii literare desfășurate lunar în școli și licee. Canada dorește astfel să aducă scriitorii și ilustratorii de carte canadieni¹⁵ cât mai aproape de tineri pentru a construi un dialog autentic despre cărți și despre lectura literară. Dincolo de faptul că liceenii au acces gratuit la cărțile care fac subiectul dezbaterilor, iar factorii implicați în promovarea lecturii sunt motivați financiar, acest program de lectură este foarte bine gândit și implementat, rezultatele neîntârziind să apară¹⁶.

Despre lectura literară

Lectura literară poate fi de mai multe tipuri, în funcție de *scopul* și *motivația cititorului*. De aceea, ne vom opri puțin asupra dihotomiei

¹³ Acest Consiliu al Artelor a fost creat printr-un Act al Parlamentului, în anul 1957, cu scopul de a promova arta și lectura literară la nivel național, <http://canadacouncil.ca/council/about-the-council>, accesat: 28.01.2015.

¹⁴ *Literary Readings and Residencies Program: Literary Readings*, <http://canadacouncil.ca/council/grants/find-a-grant/grants/literary-readings-and-residencies-program-literary-readings>, accesat: 28.01.2015.

¹⁵ Cetățenia canadiană este una din condițiile obligatorii pe care scriitorii trebuie să le îndeplinească pentru a fi admiși în program.

¹⁶ *The evolution of the Canada Council's support of the arts*, <http://canadacouncil.ca/council/about-the-council/the-evolution>, accesat: 28.01.2015.

lectură școlară – lectura de plăcere. Dacă prin *lectura literară școlară* se înțelege parcurgerea listei obligatorii de texte prevăzute de documentele școlare pentru formarea anumitor competențe ale elevilor, cea de-a doua presupune alegerea textelor pentru lectură de înșiși cititorii – adolescenți, în funcție de preferințele lor. Prin urmare, distincția dintre *lectura din obligație* și cea *de plăcere* înseamnă și deosebirea între studiu și divertisment, între respectarea unor norme și lipsa regulilor, între constrângere și bucurie. Diferența dintre *școală* – văzută ca spațiu al lecturii impuse și *biblioteca* sau *camera personală* – văzute ca spații ale lecturii libere, a existat întotdeauna. Ambele tipuri de lectură pot coexista în spațiul sălii de curs, dacă programa școlară și profesorul de literatură permit acest lucru. A construi un spațiu educațional pentru *manifestarea întâlnirii* dintre *lectura privată* și cea *împărtășită celorlalți colegi* sună aproape ideal – dacă luăm în considerare granița dintre viața personală a cititorilor și cea publică, dar și practicile de lectură exersate în funcție de context. Cu toate acestea, cercurile de lectură și alte activități școlare permit acest lucru atât în România, cât și în alte țări. Este aproape imposibil să crezi cititori pasionați numai prin textele obligatorii prevăzute de programele școlare, mai ales dacă observăm modul în care a fost analizată expresia *plăcerea lecturii* de Catherine Tauveron¹⁷ – *plăcere estetică ce ține de emoții*, dar și *plăcere intelectuală* – ca rezultat al gândirii. Specialistă Violaine Houdard-Mérot (Vadcar, 2012) adaugă acestor valențe *plăcerea identificării* și pe cea a *lecturii ca activitate creatoare*, în timp ce Roland Barthes consideră că textul care produce plăcere este *acela care mulțumește, umple de euforie* (Barthes, 1994: 23). În tabelul de mai jos am încercat să sintetizăm principalele caracteristici ale celor două tipuri de lectură, școlară și de plăcere, cu mențiunea că principala diferență dintre ele constă în *contextul* (Pamfil, 2008: 133) care condiționează lectura, la nivel *fizic* (timp, spațiu fizic, liniștea/zgomotul), *psihologic* (intenția de lectură, interesul pentru text) și *social* (împărtășirea experienței de lectură/ a impresiilor în urma lecturii textului, intervențiile colegilor și ale profesorului).

¹⁷<http://eduscol.education.fr/cid46330/actes-de-l-universite-d-automne-la-lecture-et-la-culture-litteraires-au-cycle-des-approfondissements.html>, accesat: 15.01.2015.

Tabelul nr. 1. Lectura literară școlară versus Lectura de plăcere

Lectura literară școlară	Lectura de plăcere (subiectivă, prin excelență)
<ul style="list-style-type: none"> - impusă de programele școlare/ profesor, lectura școlară este obligatorie; - există reguli care ghidează lectura, lectură-constrânsă; - presupune preponderent studiu; - școala – văzută ca spațiu al lecturii impuse; - lectură <i>telică</i>, ca scop extern sieși, ce se naște din obligativitate (Călinescu, 2003: 104); - are preponderent scop practic, dar poate avea și scop pe termen lung (dacă este făcută din/ cu plăcere); - lectură – muncă, dar și lectură – bucurie (Roland Barthes); - lectură metodică; specii impuse, liste de autori și titluri obligatorii. 	<ul style="list-style-type: none"> - liberă (este opțiune)/ necondiționată, privată/ personală; - prin lectura de plăcere se depășesc regulile școlare; - presupune preponderent divertisment, dar poate presupune și studiu; - <i>bibliotecă</i> sau <i>camera personală</i> – văzute ca spații ale lecturii libere; - <i>de plăcere</i> (Călinescu, 2003: 104); - are scop pe termen lung, dar poate avea și scop imediat; - lectură – bucurie (Roland Barthes), dar și lectură care presupune muncă/ efort; - lectura în ritmul propriu; diversitate și libertatea de a alege orice gen literar, orice autor sau titlu.

Faptul că elevii preferă lectura de plăcere, în detrimentul studiului, nu este o noutate și nu se întâmplă doar în România. Problema cu care se confruntă profesorii de literatură este legată de modul în care i-ar putea determina pe liceeni să citească și la școală *din plăcere*. În acest sens, Franța a căutat și a identificat ca liant al celor două tipuri de lectură – din obligație și de plăcere, o formă-mozaic: *lectura cursivă*¹⁸. Astfel, pentru a

¹⁸«La lecture analytique et la lecture cursive sont deux modalités différentes de lecture scolaire.[...] La lecture cursive est prescrite par le professeur et fait l'objet d'une exploitation dans le cadre de la séquence d'enseignement. Les élèves sont en outre incités à mener, hors de la classe, de nombreuses lectures personnelles dont le cours de français vise à leur donner l'habitude et le goût.», http://lettres.discipline.ac-lille.fr/ressources/entree_mettier_approfondir_pratiques/les-types-de-lecture-et-leur-mise-en-oeuvre/restitution-lecture-cursive-lycee.pdf, *La lecture cursive*, http://catice.ac-besancon.fr/lp_lettres/publicad/itineraire/itineraire7/Lecture%20cursive.pdf, accesate: 20.01.2015.

retrezi plăcerea lecturii în rândul tinerilor cititori, francezii au introdus în școli această formă de lectură¹⁹, pe care elevii o practică paralel cu lectura analitică (Halaszi, 2009: 99-100). *Lectura cursivă* presupune parcurgerea unui anumit număr de cărți, *selectate de fiecare elev din două liste de titluri prestabilite*. Evaluarea lecturilor cursive nu se face tradițional, ci prin metode complementare, elevii făcând publice impresiile lor de lectură în cadrul orelor de literatură, iar apoi pe anumite bloguri²⁰ create special de profesorii lor. În acest mod, proiectele și jurnalele de lectură sunt păstrate în format electronic, fiind disponibile și altor elevi interesați de o anumită carte.

Însă, ce reprezintă *lectura obligatorie* în alte țări europene? Dacă în România canonul școlar literar/ canonul literar educațional²¹ cuprinde 17 autori români²², în țări precum Belgia și Germania accentul se pune asupra studiului autorilor străini și numai într-o mică măsură asupra autorilor autohtoni. În Olanda se insistă asupra literaturii naționale, autorii străini nefiind obligatorii în programele școlare, în timp ce Finlanda optează pentru studiul a 10 cărți – din care cinci aparțin unor

¹⁹ „*Lectura cursivă, gândită pentru a dezvolta un alt raport cu textul, apare ca răspuns la formalismul școlar și la plictiseala elevilor. În același timp liberă și constrângătoare, autonomă și școlară, lectura cursivă deschide un nou câmp de observație practicienilor de lectură*”, Annie Rouxel, *Progresele cercetării în didactica lecturii literare*, în *Perspective*, nr. 1 (12)/ 2006, p. 6.

²⁰ *Bilan de lecture cursive*, <http://lettres.ac-reunion.fr/site/index.php/lycee/18-programmes/72-fiche-5>, accesat: 20.01.2015.

²¹ Autorii canonici români prevăzuți de programele școlare de limba și literatura română sunt: Mihai Eminescu, Ion Creangă, I.L.Caragiale, Ioan Slavici, Titu Maiorescu, George Bacovia, Lucian Blaga, Tudor Arghezi, Ion Barbu, Mihail Sadoveanu, Liviu Rebreanu, Camil Petrescu, G. Călinescu, E. Lovinescu, Marin Preda, Nichita Stănescu, Marin Sorescu, <http://www.edu.ro/index.php/articles/curriculum/c556+587++681/>, accesat: 03.05.2014.

²² La Congresul anual al Asociației de Literatură Generală și Comparată din România (ALGCR), din anul 2006, discutându-se despre „Problema canonului”, Dumitru Chioaru a afirmat: „*Canonul se transmite de la o generație la alta și se schimbă în funcție de noile opțiuni estetice și ideologice. Mă refer în special la canonul didactic, care este alcătuit din 16 scriitori din trei perioade: clasică, modernă și contemporană, cu centrul de greutate în perioada interbelică, dezvăluindu-și astfel caracterul modern. Am remarcat însă ca din actualul canon didactic au fost omiși inexplicabil scriitorii de valoarea poetului Alexandru Macedonski, promotor al modernismului, și a prozatoarei Hortensia Papadat-Bengescu. Lipsesc, de asemenea, scriitorii avangardiști (Tristan Tzara, Fundoianu, Voronca s.a.), ca și cei din diasporă (Mircea Eliade, Emil Cioran, Eugen Ionescu s.a.), care ar oferi o legitimitate nu numai națională, ci și internațională. În opinia mea, școala este și trebuie să rămână o instituție a canonului, prin cultivarea gustului estetic și dezvoltarea spiritului critic al elevilor/ studenților, în baza unor valori peste care nu se poate trece.*”, <http://www.suplimentuldecultura.ro/index/continutArticolAIIcat/6/455>, accesat: 13.01.2015.

autori străini și celelalte cinci unor autori finlandezi²³. Explicația marginalizării literaturii străine – în cazul Finlandei și al Olandei, s-ar putea explica prin faptul că limba finlandeză și cea olandeză nu sunt vorbite într-un spațiu geografic vast și este necesară luarea unor măsuri pentru transmiterea tezaurului literar noilor generații²⁴, în limba de origine. Protejarea limbilor vorbite într-un areal restrâns și a literaturii specifice respectivului spațiu cultural se realizează, astfel, prin studiul textelor celor mai importanți autori autohtoni. Școala, prin orele de limbă și literatură, ar trebui, mai întâi, să rămână *o instituție a canonului*²⁵, care să *cultive gustul estetic al elevilor* și să le dezvolte acestora *spiritul critic*. Pornind de la ideea prevalenței criteriului estetic în constituirea canonului școlar²⁶, actualele programe de limba și literatura română îi oferă profesorului posibilitatea de a selecta acele texte necesare atingerii anumitor competențe de către elevi, limitând totodată numărul acestor texte, speciile în care trebuie să se încadreze ele și lista autorilor din care cadrul didactic poate face selecția. Putem spune că adevărata provocare didactică nu este selectarea textelor de studiu, ci modul în care profesorul reușește să-i apropie pe elevi de opera unui autor canonic. Această idee a fost susținută și în cadrul dezbaterilor pe tema canonului școlar, la Simpozionul Național de Didactica Limbii și Literaturii române²⁷. Mulți dintre profesorii de liceu participanți la această dezbatere au identificat ca principale cauze ale scăderii interesului adolescenților pentru lectura literară *imposibilitatea suprapunerii totale a canonului critic* (elitist) cu *cel didactic* și cu *orizontul de așteptare* al receptorilor (Poslaniec, 1990, 1994) – liceeni, pe de o parte, și *impactul influenței extraestetice*²⁸ asupra

²³ *What Should Teenagers Read at School?*, Elizabeth Braw, <http://www.newsweek.com/what-should-teenagers-read-school-254547>, accesat: 12.01.2015.

²⁴ “*And with small languages, there’s the additional need to protect the language.*” – afirmă dr. Theo Witte, în *What Should Teenagers Read at School?*, <http://www.newsweek.com/what-should-teenagers-read-school-254547>, accesat: 12.01.2015.

²⁵ Congresul anual al Asociației de Literatură Generală și Comparată din România (ALGCR), din anul 2006, „Problema canonului”, Dumitru Chioaru.

²⁶ „*În afara principiului listei, canonul mai are și criteriul vârstei autorilor și pe cel al reflectării identității naționale. Canonul lărgit poate cuprinde autori și texte care figurează în Sugestiile metodologice ale programelor școlare, pentru a acoperi teme, curente, ideologii, orientări, specii; listele se lărgesc oricât de mult și de variat prin acel „etc.” adăugat la sfârșit*”, Luminița Medeșan, profesoară de liceu la Cluj-Napoca, Congresul anual al Asociației de Literatură Generală și Comparată din România (ALGCR), din anul 2006, „Problema canonului”.

²⁷ Organizat de ANPRO la Cluj, în 2009.

²⁸ *Flexibilizarea canonului didactic prin activități extracurriculare*, Rodica Magdalena Stovicek, Simpozionul Național de Didactica Limbii și Literaturii române, ediția a X-a, 11-13 decembrie 2009.

elevilor, pe de altă parte. Măsurile remediale ale acestor probleme, în viziunea unor cadre didactice, constă în *activitățile extracurriculare* care pot fi organizate de profesori pentru elevii lor: mese rotunde, cercuri de lectură, ateliere de scriere creativă, parteneriate cu instituțiile culturale, întâlniri cu autori contemporani.

Conservatoare la nivelul canonului școlar se dovedește a fi și Franța, care optează din punct de vedere educațional tot pentru studiul textelor care aparțin autorilor francezi. Spre deosebire de Franța, Italia manifestă deschidere spre studiul literaturii străine, elevii italieni studiind texte aparținând lui Fyodor Dostoievsky sau Miguel de Cervantes alături de cele ale lui Dante Aligheri sau Primo Levi. În Marea Britanie, liceenii studiază obligatoriu o piesă a lui Shakespeare, un roman englez sau străin – publicat în secolul al XIX-lea și o scriere epică sau dramatică britanică, publicată după 1914. Se poate observa perspectiva diferită a țărilor europene la nivelul studiului literaturii în liceu. În acest sens, Susanne Wiborg, specializată în educație comparativă la Institutul Educației din cadrul Universității din Londra, punctează într-un interviu cele două întrebări majore cărora profesorii încearcă să le găsească răspuns: *Ce cunoștințe îi sunt necesare copilului? Ce anume ar trebui transmis mai departe viitoarelor generații?*²⁹. Neexistând un singur răspuns, fiecare stat are un sistem educațional prin care încearcă să găsească o formă cât mai adecvată de studiu al literaturii, în concordanță cu nevoile intelectuale și emoționale ale elevilor.

Concluzii

Schimbările din domeniul educativ sunt justificate de modificările suferite de însuși statutul literaturii în cadrul culturii. Vorbind despre riscurile *diminuării valorii sociale* a studiilor literare în societatea contemporană, Antoine Compagnon (2013: 29) subliniază legătura dintre *mutațiile* suferite la nivel psiho-social de generațiile actuale de tineri din cauza influenței majore a formelor moderne de divertisment și *dezinteresul* față de lectura literară. Preocuparea generală a specialiștilor față de criza lecturii literare în rândul tinerilor și publicarea unui număr mare de studii realizate pe această temă, la nivel mondial, evidențiază importanța deosebită care ar trebui să i se acorde acestui subiect și în țara noastră. În acest sens, sunt necesare transformări la nivel macro în domeniul educațional românesc: înființarea unei instituții specializate în studii sociologice cu tematică literar-culturală și în realizarea unor programe educative gratuite pentru elevi și părinți – la nivel național, obținerea unor fonduri europene cu scopul de a finanța conceperea și

²⁹ http://www.ioe.ac.uk/staff/LCEN_50.html, accesat: 12.01.2015.

implementarea unor campanii pentru promovarea lecturii literare la nivel național, accesul gratuit al profesorilor de literatură la cursuri de perfecționare în *strategii și comportamente de lectură*, îmbunătățirea ofertei de carte a bibliotecilor liceale și schimbarea anumitor elemente ale programelor școlare de limba și literatura română – mai ales la nivelul listei autorilor canonici, transformarea *sălii de clasă* într-un spațiu care să permită *medierea* raportului dintre *lectura școlară* și cea *privată*, realizarea unor întâlniri ale elevilor cu scriitori contemporani³⁰, dar și cu istorici, editori, bibliotecari și critici literari. Dacă instituțiile abilitate nu vor pune în aplicare asemenea *măsuri remediale*, pe lângă faptul că absolvenții români de liceu se vor îndepărta ca adulți de lectura literară – văzută la momentul actual ca o corvoadă necesară promovării examenului de bacalaureat – societatea românească va fi dominată din ce în ce mai mult de incultură și de mediocritate, în absența dorinței de a construi un *capitalism cognitiv* (Citton, 2007: 235).

Bibliografie:

- Barthes, Roland. 1994. *Plăcerea textului*. Traducere de Marian Papahagi, Postfață de Ion Pop. Cluj: Echinox.
- Călinescu, Matei. 2007. *A citi, a reciti. Către o poetică a (re)lecturii?*. Traducere din limba engleză de Virgil Stanciu. Iași: Polirom. p. 106.
- Citton, Yves. 2007. *Lire, interpréter, actualiser. Pourquoi les études littéraires?*, Paris: Éditions Amsterdam. pp. 200-235.
- Compagnon, Antoine. 2013. *La littérature, pour quoi faire?*, p. 29, https://gupea.ub.gu.se/bitstream/2077/35053/1/gupea_2077_35053_1.pdf, accesat: 12.01.2015.
- De Nys, Pascal Bejestam. 2013. *La littérature est morte, vive la littérature! Le débat contemporain sur la crise des études littéraires*, p. 11, https://gupea.ub.gu.se/bitstream/2077/35053/1/gupea_2077_35053_1.pdf, accesat: 12.01.2015.
- Halaszi, Monica. 2009. *Lectura subiectivă, textul și elevul-lector*, vol. *Lecturiada 3, Cercuri de lectură*. Pitești: Paralela 45. pp. 99-100.
- Pamfil, Alina. 2008. *Limba și literatura română în gimnaziu. Structuri didactice deschise*. Pitești: Paralela 45.
- Poslaniec, Christia. 1990. 1994. *Donner le goût de lire*, éditions du Sorbier, <http://www.critiqueslibres.com/i.php/vcrit/35147>, accesat: 21.01.2015.
- Rouxel, Annie. 2006. *Progresele cercetării în didactica lecturii literare*, în *Perspective*, Revistă de didactica limbii și literaturii române, nr. 1 (12)/ 2006, p.6.
- Vadcar, Anne. 2012. *Lecture privée: la socialisation de la lecture entre pairs a l'école primaire*. Linguistics.dumas-00743389, <http://dumas.ccsd.cnrs.fr/dumas-00743389> - accesat: 12.01.2015.

³⁰ Tema antologiei *Care-i faza cu cititul?* (volum coordonat de Liviu Papadima, Arthur, 2010) poate fi un punct de plecare al acestor întâlniri.

Webografie:

- Anpro.ro, *Proiectul de cercetare didactică – Cercuri de lectură*, coord. Monica Onojescu, http://www.anpro.ro/html/date/c_2008_2009_descriere.pdf, accesat: 14.03.2014.
- Canadacouncil.ca, *Literary Readings and Residencies Program: Literary Readings*, <http://canadacouncil.ca/council/grants/find-a-grant/grants/literary-readings-and-residencies-program-literary-readings>, accesat: 28.01.2015.
- Catice.ac-besancon.fr, *La lecture cursive*, http://catice.ac-besancon.fr/lp_lettres/publicad/itineraire/itineraire7/Lecture%20cursive.pdf, accesat: 20.01.2015.
- Curteaveche.ro, <http://www.curteaveche.ro/cartilecopilariei/mesaj-regal/>, accesat: 29.08.2014.
- Eacea.ec.europa, *Raportul Eurydice*, http://eacea.ec.europa.eu/education/eurydice/key_data_en.php, accesat: 28.08.2014.
- Ec.europa.eu, *Europe Loves reading*, http://ec.europa.eu/commission_2010-2014/vassiliou/page/europe-loves-reading_en.htm, accesat: 27.08.2014.
- Eduscol.education.fr. <http://eduscol.education.fr/cid46330/actes-de-l-universite-d-automne-la-lecture-et-la-culture-litteraires-au-cycle-des-approfondissements.html>, accesat: 15.01.2015.
- Goethe.de, *Bulgaria: o campanie națională pentru promovarea lecturii, Lectura ca prioritate națională* <http://www.goethe.de/ins/gr/lp/prj/lef/lfw/bul/ro11919145.htm>, accesat: 01.09.2014.
- Gov.uk, *Reading for pleasure*, https://www.gov.uk/government/uploads/system/uploads/attachment_data/file/284286/reading_for_pleasure.pdf, accesat: 14.01.2015.
- Ioe.ac.uk, *Reading for pleasure puts children ahead in the classroom, study finds*, <http://www.ioe.ac.uk/89938.html>, accesat: 13.01.2015.
- Ires.ro, *Obiceiurile de lectură ale românilor*, http://www.ires.com.ro/uploads/articole/ires_obiceiurile-de-lectura-ale-romanilor_2011.pdf, accesat: 01.09.2014.
- Jaimelire, <http://www.jaimelire.com/>, accesat: 25.10.2014.
- Letres.ac-reunion.fr, <http://lettres.ac-reunion.fr/site/index.php/lycee/18-programmes/72-fiche-5>, accesat: 20.01.2015.
- Newsweek.com, *What Should Teenagers Read at School?*, <http://www.newsweek.com/what-should-teenagers-read-school-254547>, accesat: 13.01.2015.
- Observatorcultural.ro, *Mai multe tipuri de lectură pentru cititorii de azi*, Paul Cernat, http://www.observatorcultural.ro/Mai-multe-tipuri-de-lectura-pentru-cititorii-de-azi*articleID_14939-articles_details.html, *Lecția bibliotecilor poloneze*, Ruxandra Nazare, http://www.observatorcultural.ro/Lectia-bibliotecilor-poloneze*articleID_26743-articles_details.html accesate: 06.09.2014.
- Reading.org, <http://www.reading.org/resources/booklists/youngadultschoices.aspx>, accesat: 01.01.2015.
- Suplimentuldecultură.ro, <http://www.suplimentuldecultura.ro/index/continutArticolAllCat/6/455>, accesat: 13.01.2015.
- Unicef.ro, <http://www.unicef.ro/wp-content/uploads/Rezumat-studiu-UNICEF-Costul-investitiei-insuficiente-in-educatie.pdf>, accesat: 12.01.2015.

EXPRESII ALE DURATEI ÎN PROCEDURA PENALĂ

Lect. univ. dr. Alina Gioroceanu,
Universitatea din Craiova

Lect. univ. dr. Vali Ileana Niță,
Universitatea din Craiova

Abstract

This article aims to analyze the linguistic structures that codify the manner of expressing terms in criminal procedure. According to the juridical specialized theory, the term is a date or a period of time inside or until which a procedural act or a procedural measure could be taken. These terms are grammatically expressed as syntactic phrases: adverbial and prepositional or as clauses.

Keywords: terms, criminal procedure, Romanian syntax.

În procesul penal, durata sau intervalul de timp înăuntrul căruia sau după expirarea căruia se poate îndeplini un act procesual sau procedural sau poate să fie luată o măsură procesuală poartă denumirea de *termen* (Kahane, 1963: 187 în Volonciu 2014: 623, Udriu 2014).

O definiție mai cuprinzătoare a termenului se regăsește în Volonciu et al. 2014 „*data la care sau intervalul de timp înăuntrul căruia sau până la care se poate îndeplini, nu este permis a se îndeplini sau trebuie îndeplinit un act, o activitate sau o măsură procesuală ori a exercitat un drept procesual, o sancțiune ori măsură de drept penal, după caz*” (p. 623).

Potrivit autorilor, termenele reglementate de noul Cod de procedură penală sunt termene cu executarea *uno ictu* (termenul imperativ de punere în executare a hotărârii rămase definitive art. 553 alin. 3 NCPP, termenele fixate pentru judecată – art. 432 NCPP, termenul de prezentare la primul termen de judecată al persoanei vătămate citate pentru a se constitui parte civilă – art. 353 alin. 3 NCPP, termenul imperativ fix determinat la care inculpatul aflat în stare de deținere trebuie adus obligatoriu la judecată – art. 364 alin. 1 NCPP) și intervale de timp. Acestea redau o durată: a. în interiorul căreia se poate îndeplini un act, o activitate ori o măsură procesuală (termenul pe parcursul căruia persoana supravegheată poate solicita instanței

de executare să părăsească teritoriul României - art. 557 alin. 10 NCPP, termenele imperative înăuntrul cărora trebuie verificată măsura arestării preventive – art. 208 alin. 4 NCPP, termenul pe parcursul căruia nu este permis a se efectua percheziția domiciliară – art. 159 alin. 3 NCPP); b. până la care se poate, trebuie sau nu se poate efectua un act (așa-numitul termen orânduitoriu până la care partea civilă poate renunța la pretențiile civile – art. 22 alin. 1 NCPP, termenul prohibitiv înainte de care nu se poate efectua percheziția domiciliară – art. 158 alin. 1 NCPP, art. 159 alin. 9 NCPP, cazurile de inadmisibilitate de formulare a căii de atac înainte de pronunțarea hotărârii care se atacă (termene prohibitive) – art. 434 alin. 1 NCPP.

Toate aceste termene sunt reglementate sub umbrela constituțională a termenului *rezonabil* al procesului penal și se raportează la înțelesul pe care l-a stabilit Curtea Europeană a Drepturilor Omului în bogata sa jurisprudență.

De regulă, în legea procesual penală, determinarea unui termen (necesar pentru efectuarea unui act sau luarea unei măsuri) se face fie prin arătarea explicită a duratei lui în ore, luni, zile, luni sau ani, fie prin arătarea momentului-limită până la care poate fie efectuat actul. În alte situații, nu este impus un termen, însă se reglementează efectuarea *de îndată* sau *de urgență* a actului sau a măsurii procesuale, stabilind obligația organelor judiciare de a dispune operativ realizarea acestora.

Asupra semnificației termenului *de îndată* se exprimă Curtea Europeană a Drepturilor Omului, care, în aplicarea articolului 5 paragraf 3 al *Convenției europene a drepturilor omului*, consideră că acesta impune intervenția *promptă* a controlului judecătoresc, iar aplicarea principiului flexibilității nu poate exista decât într-o mică măsură, deoarece un control judecătoresc rapid constituie pentru o persoană o garanție împotriva relelor tratamente.

În cauza *Pantea c. României* (03.06.003), un termen de 4 luni este considerat că este în contradicție cu cerința de promptitudine impusă de Convenție, iar în cauza *Brogan și alții c. Regatului Unit* (29.11.1988), o perioadă de 4 zile și 6 ore de la data la care mandatul a fost pus în executare contravine cerințelor acestui termen. În mod asemănător se constată, în cauza *Rupa c. României* (10.08.2010), că un termen de 4 luni nu respectă cerințele art. 5 par. 3.

Însă termenul de 3 zile, după care a fost examinată legalitatea și temeinicia arestării preventive în cauza *Varga c. României* (01.04.2008) a fost considerat de Curte drept corespunzător.

Astfel, respectarea unui termen relativ depinde de anumite circumstanțe, specifice fiecărei cauze.

În analiza modalității de reglementare a acestor termene, teoreticienii dreptului procedural penal (Udroiu 2014; Volonciu 2014; Neagu,

Damaschin 2015; Lorincz 2015) se observă existența a două clase de termene:

- termene cu determinare relativă, lăsate la aprecierea organului judiciar, exprimate prin noțiunile "de îndată", "de urgență".

- termenele cu determinare absolută, care se fac pe intervale de timp expres determinate, prin indicarea evenimentului procesual care marchează momentul termenului, sfârșitul termenului sau al intervalului procesual ce constituie durata acestuia: *până la terminarea cercetării judecătorești, până la citirea actului de sesizare, în cursul efectuării actului sau la primul termen cu procedura completă, până la începerea dezbaterilor în primă instanță.*

În teoria juridică procesual penală, termenele sunt de mai multe tipuri, clasificare ce interesează teoria și practica juridică. Astfel, în raport de natura drepturilor și a intereselor pe care le ocrotesc, termenele sunt de două tipuri: substanțiale și procedurale.

Termenele substanțiale sunt acelea stabilite pentru ocrotirea unor drepturi și interese extraprocesuale, preexistente procesului penal și independente de acesta. Rolul lor este acela de a limita durata unor măsuri sau de a condiționa îndeplinirea unor acte sau promovarea unor acțiuni care ar nesocoti un drept sau un interes extraprocesual. Termenele substanțiale reglementate de Codul de procedură penală se referă la durata măsurilor preventive, la durata pentru care se menține măsura asigurătorie în cazul scoaterii de sub urmărire penală sau de încetare a urmăririi penale ori la perioada de timp pentru care se poate dispune amânarea sau întreruperea executării pedepsei.

Termenele procedurale sunt termenele stabilite pentru ocrotirea drepturilor și interesele procesuale ale participanților la procesul penal, având rolul de a ordona și sistematiza activitatea procesuală în vederea asigurării realizării la timp și corect a scopului procesului penal. Termenele prevăzute de Codul de procedură penală, mai puțin cele definite ca substanțiale, sunt termene procedurale.

În literatura de specialitate, termenele procedurale se pot clasifica în mai multe clase, în funcție de criterii diferite:

1. după sursa în funcție de care se stabilește termenul, sunt termene *legale* și termene *judiciare*;

2. după efectele pe care le produc, termenele pot fi: *imperative* – termenele înăuntrul cărora trebuie efectuat actul, sub sancțiunea decăderii din exercițiului dreptului; *prohibitive* – termenele care se constituie într-un obstacol în calea efectuării actului, actul putând fi îndeplinit numai după expirarea termenului; *de recomandare* - termene înăuntrul cărora

trebuie efectuat un act, neefectuarea lui în acest termen neavând consecințe asupra actului;

3. după modul de fixare, termenele pot fi: *fixe*; *maxime*; *minime*;

4. după sancțiunea ce intervine în caz de nerespectare, termenele sunt *absolute* sau *cominatorii*, a căror nerespectare atrage consecințe privitoare la valabilitatea actelor și termene *relative* sau *de recomandare*, a căror nerespectare nu atrage consecințe în privința actelor efectuate;

5. după caracterul lor, termenele sunt: *peremptorii*, care permit îndeplinirea unui act numai înăuntrul duratei lor, *dilatorii*, care permit îndeplinirea actului numai după împlinirea termenului;

6. după modul de calcul, termenele sunt: *de succesiune*, al căror calcul se face în sensul normal al scurgerii timpului, și *de regresivitate*, a căror calcul se face în sensul invers al scurgerii timpului.

În analiza lingvistică a modului de expresie a termenelor procedurale, se observă că acestea se exprimă atât lexical, cât și gramatical.

În general, din punct de vedere sintactic, expresiile duratei îndeplinesc funcția de circumstanțial de timp (GALR II: 470 ș.u.), funcție ce se realizează prin unități sintactice diferite, respectiv grupuri sintactice sau prin propoziții subordonate conjuncționale (cf. GALR II, GBLR, MLR). În stabilirea duratei măsurilor procesuale, grupul are o funcție circumstanțial cantitativă, de natură temporal-actuală.

1. Grupuri prepoziționale, în cadrul cărora se pot identifica, în funcție de centrul de grup prepozițional, următoarele clase:

- Grupuri cu centrul de grup prepoziția *în*, în care este încastrat grupul nominal cu centrul nume, cu semul specific (durată), adică *termen* sau *perioadă* (*completul să rămână același în toată perioada dezbaterilor*), și un alt nume cu referent temporal, identificat ca an, zi, lună, oră. Tot aici intră și grupul prepozițional *în aceeași zi*: art. 204 alin. 4: „*contestația formulată de inculpat se soluționează în termen de 5 zile de la înregistrare*”; art. 154 alin. 7: „*Judecătorul de drepturi și libertăți se pronunță în termen de 48 de ore de la pronunțare*”; 140 alin. 3: „*cererea prin care se solicită încuviințarea supravegherii tehnice se soluționează în aceeași zi, în camera de consiliu, fără citarea părților*”.
- Grupuri cu centrul de grup prepoziția *până* urmată de un nominal (de obicei substantiv postverbal) cu prepoziție, nominal care indică un moment procesual clar delimitat: începerea cercetării judecătorești, dezbaterea în fond, pronunțarea hotărârii, *stabilirea vinovăției*: art. 4 alin. 1: „*Orice persoană este considerată nevinovată până la stabilirea vinovăției sale*

printr-o hotărâre penală definitivă.”, art. 20 alin. 5: „Până la terminarea cercetării judecătorești, partea civilă poate...”, art. 51 alin. 4: „Până la soluționarea conflictului pozitiv de competență, judecata se suspendă”.

- Grupuri cu centrul de grup prepoziția compusă *de la*, urmat de un nume cu referent temporal: art. 254 alin. 1: *„Sumele de bani datorate cu orice titlu suspectului ori inculpatului sau părții responsabile civilmente de către o a treia persoană ori de către cel păgubit sunt poprite în mâinile acestora, în limitele prevăzute de lege, de la data primirii ordonanței sau încheierii prin care se înființează sechestrul”.*
- Grupuri cu centrul de grup prepoziția *după*: art. 209 alin. 5: *„Măsura reținerii poate fi luată numai după audierea suspectului sau inculpatului, în prezența avocatului ales ori numit din oficiu.”;*
- Grupuri cu centrul prepoziția *pe*, urmat de nominalul durată sau perioadă: *măsura reținerii se ia pe o*
- Grupuri cu centrul prepoziția *pentru*: art. 222 alin. 1: *„În cursul urmăririi penale, arestul la domiciliu poate fi luat pe o durată de cel mult 30 de zile”.*

2. Grupuri adverbiale de tipul:

- grupuri adverbiale monomembre având centrul de grup locuțiuni adverbiale (*de îndată, de urgență*), fără determinanți: art. 50 alin. 1: *„instanța care își declină competența trimite, de îndată, dosarul instanței de judecată desemnate ca fiind competentă prin hotărârea de declinare.”;* art. 184 alin. 12: *„După luarea măsurii, suspectului sau inculpatului i se aduc la cunoștință, de îndată, în limba pe care o înțelege, motivele internării, încheindu-se în acest sens un proces-verbal”;* Art. 51 alin. 6: *„instanța ierarhic superioară comună se pronunță asupra conflictului de competență, de urgență, prin încheiere care nu este supusă niciunei căi de atac”.*
- Grupuri adverbiale complexe cu centrul de grup adverbul *înainte*, în care este încastrat un grup prepozițional în care se identifică și un nominal, substantiv postverbal (infinitiv lung) care indică un termen *uno ictu* art. 204 alin. 5: *„contestația formulată de procuror împotriva încheierii prin care s-a dispus respingerea propunerii de prelungire a arestării preventive, revocarea unei măsuri preventive sau înlocuirea unei măsuri*

preventive cu o altă măsură preventivă se soluționează înainte de expirarea duratei măsurii preventive dispuse anterior”, art. 142 alin. 4: „procurorul are obligația de a înceta imediat supravegherea tehnică înainte de expirarea duratei mandatului dacă nu mai există temeiurile care au justificat măsura, informând de îndată despre aceasta judecătorul care a emis mandatul”.

3. Subordonate conjuncționale care au drept relator locuțiunea conjuncțională *de îndată ce*: art. 66 alin. 2: „*declarația de abținere se face de îndată ce persoana obligată la aceasta aluat cunoștință de existența cazului de incompatibilitate*”; art. 62. alin. 2: „*actele încheiate împreună cu mijloacele materiale de probă se înaintează organelor de urmărire penală, de îndată ce nava sau aeronava ajunge în primul port sau aeroport românesc*”.

Aceste considerații gramaticale conduc la concluzia că termenele relative sunt codificate diferit: adverbial și propozițional, respectiv prin grupuri adverbiale monomembre și subordonate conjuncționale, în timp ce termenele absolute, doar prin grupuri sintactice cu centre prepoziționale sau având centrul adverbul *înainte*, grup în care este încastrat un grup prepozițional.

Termenele de succesiune se realizează diferit, în timp ce termenele de regresivitate doar prin grup prepozițional.

Regenții verbali ai grupurilor prepoziționale sunt verbe de tipul *a lua, a soluționa, a dispune, a avea loc, a înceta, a începe*, din diferite clase semantice, care țin de funcționarea agentivă, cu referire la actul îndeplinit de organul judiciar (care trebuie să ia, să soluționeze sau să dispună o măsură), de stare sau aspectuale.

În timp ce termenele procedurale au expresii diverse (grupuri prepoziționale, adverbiale și propoziții), termenele substanțiale se exprimă mult mai clar, doar prin grup prepozițional de tipul *pe o perioadă de (timp)* sau *pentru cel mult (o perioadă de)*.

Bibliografie:

- Guțu-Romalo, Valeria (coord.), *Gramatica limbii române, vol. II, Enunțul*, București, Editura Academiei Române, 2005 (GALR II).
- Kahane, S., *Drept procesual penal*, EDP, București, 1963.
- Lorincz, Anca-Lelia, *Drept procesual penal. Vol. I*, București, Hamangiu, 2015.
- Neagu, Ion; Mircea Damaschin, *Tratat de procedură penală. Partea generală*, București, Hamangiu, 2015.

Pană-Dindelegan, Gabriela, *Gramatica de bază a limbii române*, București, Editura Univers Enciclopedic, 2010 (GBLR).

Pană-Dindelegan, Gabriela, *Morfosintaxa limbii române*, București, Editura Universității București, 2010 (MLR).

Udroiu, Mihail, *Procedura penală. Partea generală*, București, Beck, 2014.

Volonciu, Nicolae (coord.), *Noul cod de procedură penală comentat*, Hamangiu, București, 2014.

SURSE:

***, *Codul de procedură penală*, Hamangiu, București, 2015.

TERMENI SPECIFICI LIMBAJULUI JURIDIC COMERCIAL ȘI FINANCIAR NEINCLUȘI ÎN DICȚIONARUL LIMBII ROMÂNE

Prof. univ. dr. Teodor SÂMBRIAN
Universitatea din Craiova
sambrianteodor@yahoo.com.

Abstract

The current article belongs to a wider research, where the author aims to achieve an *addendum* to the *Dictionary of Romanian Language*, by valorising a corpus integrated by juridical works (doctrine and legislation), ignored by the more linguists who finalised the Dictionary in 2010.

This article presents 80 specific words belonging to the commercial law field: *abandonatar, afretor, andosator, aporta, aportare, aportator, arădicata, arimat, arimeur, asigurand, așalandaj, augmentist, avala, avalant, avalare, avalat, avalist, avaliza, avalizat, bancabil, barter, bomerie, cambială, cambialmente, cambiar, cambiaricește, cambiarmamente, coacceptant, coavalant, comercialist, comercialitate, comercializabil, comercialmente, concordatat, concursual, cogirator, contra-cambie, contra-poliță, contrastalie, cotras, cotrăgător, curentist, factoring, francizing, franciză, francizer, franciziu, girabil, girabilitate, goodwill, hardship, indosant, indosator, intercambiu, leaseback, leasing, moratoriat, moratorist, mortgages, navlosit, navlositor, nolegiu, noligient, obligaționist, preponent, protestat, recomandatar, recomanditar, reportant, reportat, reportator, stochist, suprastalie, svincol, svincola, svincolare, traent, warrantare, warrantat.*

Each analysed word is structured into 15 sections, in the following order: the title word, the morphological category, the first mention of the title word, the pronunciation of the title word, the writing variants, the morphological indications, the etymology, the number of senses, the field to which the analysed word belongs, the explicative parenthesis, the phraseological units, the sense, the synonymy and one or more quotes from the sources where we have identified the title word.

Keywords: *Dictionary of the Romanian Language*, Commercial language, Financial language, juridical Linguistics, juridical terminology.

1. Preliminarii

În anul 2010, odată cu publicarea celui de-al 37-lea volum, s-a încheiat, după 103 ani, redactarea *Dicționarului limbii române*, cunoscut mai ales sub denumirea de *Dicționarul Academiei*. Finalizarea *Dicționarului-tezaur* îndreptățește pe deplin afirmația, la vremea respectivă încă prematură, că „Sub cupola Academiei Române s-a dat formă definitivă limbii și scrisului românesc” pe care o găsim în referatul-expunere de motive către consiliul de miniștri la Legea privitoare la întrebuintarea titlaturii de „Academie”, publicată în Monitorul Oficial al României din 8 iulie 1938 (Hamangiu, 1938: 1135).

În același timp însă, un dicționar-tezaur oricât de bogat ar fi în momentul „finalizării”, nu poate fi unul exhaustiv, pentru motivul firesc că, omenește, nu este posibil. Demersul nostru de a veni cu o addenda la *Dicționarul Limbii Române* din perspectivă juridică (mai exact a literaturii juridice și a legislației) se sprijină pe modificarea de „ultimă oră” a criteriului de selectare în dicționar a termenilor din limbajul tehnico-științific. Astfel, în conformitate cu criteriul avut în vedere în cazul literei D (DLR, tom I, partea a III-a, 2006: IV), s-a renunțat la condiția după care pentru a fi înregistrat un termen din limbajul tehnico-științific trebuia să apară în cel puțin două stiluri diferite ale limbii, optându-se pentru o concepție mai „liberală” de înregistrare a unor asemenea termeni în dicționar, „urmând ca ulterior uzul să decidă dacă se mențin sau nu în limbă.”

În acest articol prezentăm 80 de termeni specifici limbajului juridic ce aparțin subdomeniilor drept comercial și drept financiar care nu se regăsesc în dicționarul-tezaur. Fiecare cuvânt analizat este structurat în 16 secțiuni, după modelul *Micului Dicționar Academic*, în următoarea succesiune: cuvântul-titlu, categoria morfologică, prima atestare a cuvântului-titlu, varianta lexicală, varianta de scriere, indicații morfologice, etimologia, indicarea numărului de sens, domeniul din care face parte cuvântul analizat, paranteza explicativă, unitățile frazeologice, sensul, sinonimia, unul sau mai multe citate din izvoarele întrebuintate în care am identificat cuvântul-titlu.

2. Lista abrevierilor întrebuintate

a.	anul
a	adjectiv
af	adjectiv feminin
agm	anglicism
alin.	alineat(ul)
ap.	apud

art.	articolul	
At:	atestare	
av	adverb	
cf	confer	
c.c.	complementul indică	
cmr	comercial	
Cod.civ.md.	Codul civil al Republicii	Moldova
Cod.civ.rom.	Codul civil român	
Cod.civ.rus.	Codul civil rusesc	
Cod.com.	Codul comercial român	
Cod.com. ²	Codul comercial Carol al II-lea	
Cond.com.	Condica de comerț	
d.	despre	
DLR	Dicționarul Limbii Române	
E:	etimologie	
eg	englezesc(ul)	
et al.	et alii	
fr	francez(ul)	
frm	franțuzism	
ger	german(ul)	
gmsr	germanism rar	
it	italienesc(ul)	
itm	italienism	
itr	italienism rar	
iuz	ieșit din uz	
îljv	în locuțiunea adjectivală și adverbială	
înv	învechit	
îs	în sintagma	
îvr	învechit și rar	
Jur	științe juridice	
lat	latinesc(ul)	
lit.	litera	
Mon. Of.	Monitorul Oficial	
nct	necunoscut	
nr.	numărul	
p.	pagina	
P:	pronunțat	
pct.	punctul	
Pl:	plural	
pp	paginile	
Pzi:	prezentul indicativ	

s	substantiv
sept.	septembrie
sf	substantiv feminin
Si:	sinonim
sm	substantiv masculin
smf	substantiv masculin și feminin
sn	substantiv neutru
sni	substantiv neutru invariabil
sp	spaniol(ul)
spe	specializat
S și:	scris și
V	variantă lexicală
vol.	volumul
vt	verb tranzitiv

3. Termeni de drept comercial și financiar neincluși în DLR

abandonatar, ~ă *smf*, *a* [At: a. 1926/Pl: ~ i, ~e/E: it **abbandonatario**] (Cesionar al dreptului de abandon în materia asigurărilor maritime) care abandonează o navă în schimbul exonerării de răspunderea cauzată de daunele provocate de navă sau de către membrii echipajului. *Abandonul vasului către creditorii din partea armatorului și proprietarului sau, pentru aceștia, din partea asigurătorului abandonatar nu produce ipso iure trecerea proprietății asupra creditorilor...*(Dumitrescu 1926 II: 526).

afretor *sm* [At: a. 1927/Pl: ~ i/E: fr **affrètement**] Persoană care închiriaza o navă Si: *navlositor*.

(1) *Chiar și în cazul când proprietarul a afretat vasul și când exploatarea se face de un afretor, chiar și atunci proprietarul răspunde față de încărcători, furnizori și terțele persoane ce au fost lezate printr-o faptă a căpitanului.* (Ionescu și Preutescu 1933: 502) (2) *...navlosirile maritime pentru vapoare întregi aveau ca bază Contractul de navlosire pentru Dunăre din 1890...și tipul Bert contract... întocmit de comun acord cu afretorii* (Berceanu et al. 1987: 391).

andosator *sm* [At: a. 1983/Pl: ~ i/E: **andosa**+ -tor] Persoană care girează un act contabil sau un titlu de credit Si: *giratar*. *Andosarea facturii este notificată debitorului prin scrisoare recomandată cu aviz de primire, în care se arată că debitorul...nu se poate libera valabil decât în mâinile andosatorului (giratar)* (Popescu 1983: 339).

aporta² *vt* [At: a. 1929/Pzi: ~ tez/E: fr **apporter**] (Jur; cmr) A furniza o parte a capitalului pe care un asociat s-a obligat să-l aducă în cadrul unei societăți comerciale. (Semnalăm că *Dicționarul Limbii Române* mențio-

nează cuvântul-titlu *aporta* ca verb impersonal, specific domeniului vânătorii, cu referire numai la câini, cu definiția „A aduce (prins cu dinții) vânatul împușcat sau un obiect aruncat.” *Fiecare tovarăș (socius) trebuie să aporțeze, adică să aducă ceea ce s-a obligat să pună în comun, și să garanteze ceea ce a adus* (Longinescu 1929: 307).

aportare *sf* [At: a. 1983/Pl: ~tări/E: **aporta**²] (Jur) Furnizare a aportului pe care s-a obligat să-l aducă asociatul în cadrul unei societăți comerciale. (1) *Dacă nu sânt noi, la evaluarea lor se ține seama de valoarea reală de la momentul aportării lor* (Popescu, 1983: 119); (2) *Un soț nu poate deveni asociat prin aportarea de bunuri comune decât cu consimțământul celuilalt soț* (art. 1882 Cod.civ.rom 2009).

aportator, ~oare *smf, a* [At: a. 1926/Pl: ~ i, ~ oare/E: **aporta**²+tor] (Jur) (Persoană) care furnizează o parte a capitalului într-o societate pe acțiuni. *Dacă o persoană face unei societăți un aport de imobile, fără să procedeze la transcrierea acestui aport..., asociatul aportator trebuie considerat față de terți ca având conservat[ă] proprietatea acestor imobile* (Dumitrescu 1926 I: 267)

arădicata *sfa* [At: a. 1831/Pl: ~te/E: **arădica**] (îljev; îvr; în legătură cu vânzarea și cumpărarea mărfurilor) **Cu** ~ În cantități mari Si: *angró. Cea dintâi* [stare-n.a] *va fi alcătuită din acei neguțători ce ar avea drept să neguțătorească cu arădicata și mărunțul în țară și afară din țară* (Potra 1975: 350).

arimat, ~ă *a* [At: 27 mai 1907/Pl: ~ ați, ~ te/E: fr **arrimé**] (D. încărcătura aflată la bordul unei nave) Care este bine organizat astfel încât se asigură menținerea echilibrului navei. *Că se găsesc pe bord, în afară de proviziunile echipajului bine arimate (așezate), proviziuni și combustibil...pentru toți pelerinii* (Hamangiu 1926: 37).

arimeur *sm* [At: a. 1926/S și: arri~/Pl: ~ i/E: fr **arrimeur-juré**] (Frm) Expert care la cererea căpitanului navei constată dacă mărfurile au fost încărcate corespunzător în cală. *Armatorul nu răspunde de consecințele păgubitoare care ar proveni din culpele, neglijențele, barateria sau orice fapte ale căpitanului, echipajului sau arimeurilor* (Dumitrescu 1926 II: 531).

asigurand *sm* [At: a. 1926/Pl: ~ nzi/E: it **assicurante**] (Itr) Persoană care se asigură printr-un contract de asigurare Si: *asigurat*²(4). *E controversă dacă răspunsul veridic al asigurandului la chestionarul asiguratorului elimină posibilitatea de reticențe* (Dumitrescu 1926 II: 418).

asociant *sm* [At: a. 1926/Pl: ~ nți/E: it **associante**] (Rar) Asociatul principal în cadrul unei asocieri în participație. *Faptul că asociatul își rezervează dreptul să intervie în deliberările asociantului...nu e de ajuns ca să excludă existența unei asociațiuni în participație* (Dumitrescu, 1926 I: 507).

așalandaj sn [At: a. 1926/Pl: ?/E: fr **achalandage**] (Frm) Vad comercial Si: *clientelă. Fondurile de comerț cuprinzând nu numai elemente materiale, dar încă și mai cu seamă clientela sau așalandajul..., nu sunt supuse la această regulă* (Dumitrescu 1926 I: 21).

augmentist sn [At: a. 1900/P: aug~/ Pl: ~iști/E: cf it **aumentista**] (Rar) Persoană care speculează creșterea titlurilor la bursă. *Este o condițiune care de regulă se întoarce mult în favoarea augmentiștilor pentru că vânzătorii care a lucrat deschis... este obligat a cumpăra titlurile la epoca aleasă de cumpărător* (Rădoi 1900: 926).

avala vt [At: a. 1921/Pzi: ~lez/E: it **avallare**] A da un aval² pentru a garanta o cambie. *Dacă X avalează pe emitent sau pe acceptant, posesorul nu trebuie să dreseze niciun protest* (Fințescu 1921: 390)

avalant sm [At: a. 1921/Pl: ~ nți/E: it **avallante**] (îvr) Persoană care garantează cu propria semnătură plata cambiei Si: *avalist. Un avalant poate fi avalizat* (Fințescu 1921: 95).

avalare sf [At: a. 1921/Pl: ~ lări/E: **avala**] Garanție suplimentară a plății unei cambii Si: *aval². Numai prin faptul avalării nu trebuie să se presupună un raport de drept preexistent... între avalant și avalizat* (Fințescu 1921: 395).

avalat, ~ă, smf, a [At: a. 1921/Pl: ~ați, ~e/E: it **avallato**] (îvr) (Persoană) care este garantată cu un aval² Si: *avalizat*. (1) *Avalantul ia asupra-și obligația avalatului* (Fințescu 1921: 389); (2) *O asemenea liberare n-ar putea rezulta decât...din restituirea cambiei avalate* (Dumitrescu 1926 II: 134).

avalist sm [At: a. 1900/Pl: ~iști/E: **aval²+ist**] Persoană care dă un aval² Si: (îvr) *avalant, garant*. (1) *Este necesar... pentru cazul când un avalist ar fi declarat a garanta pentru toți giranții anteriori aceluia aval*. (Rădoi 1900: 1028); (2) *...în ce privește pe Spiru Panait, el singur iscălește aceste polițe ca garant, adică avalist*. (Curtea de Apel Galați, decizie din 27 sept. 1901, ap. Dumitrescu 1926 I: 630); (3) *Termenele de protest... vor fi suspendate în folosul oricărui militar... pentru toate efectele cari poartă semnătura vreunui militar, fie ca emitent, tras, acceptant, girant, avalist etc.* (art. 2 alin. 1 din Legea specială autorizând luarea de măsuri excepționale, M. Of. nr. 217 din 24 decembrie 1914, ap. Hamangiu 1919: 706); (4) *Garanatul este avalist*. (Turcu 1998: 110); (5) *Cel ce are o ipotecă asupra unor titluri de valoare negociabile are dreptul de a executa ipoteca împotriva giranților și avaliştilor* (art. 2464 alin.2 Cod.civ.rom. 2009).

avaliza vt [At: a. 1887/Pzi: ~izez/E: fr **avaliser**] A avala. (1) *Acei cari au girat, avalizat sau acceptat o cambie falsă sunt obligați față cu posesorul ca și când ar fi girat, avalizat sau acceptat o cambie adevărată*. (art.353 Cod.com. 1887); (2) *...pe un debitor cambial îl pot*

avaliza mai mulți **avalanți** (Fiñescu 1921: 385).

avalizat, ~ă [At: a. 1921/Pl: ~ați, ~e/E: **avaliza**] 1. *smf* Debitorul cambial garantat cu un aval² Si: (îvr) *avalat*. (1) ...*avalantul va avea...o acțiune în regres în contra avalizatului*. (Fiñescu 1921: 397); (2) *Cambia poate purta mai multe avaluri, date pentru același avalizat sau pentru avalizați diferiți*. (Turcu 1998 II: 110); 2. *a* Care este garantat cu un aval² Si: (îvr) *avalat....Situafțiunea avalantului fiind la fel cu aceea a girantului avalizat* (Fiñescu 1921: 397).

bancabil, ~ă *a* [At: a. 1936/Pl: ~i, ~e/E: it **bancabile**] (D. o *cambie*) Care poate fi scontat la o bancă. *Se cere aval la...cambiile bancabile căci băncile nu primesc la scont decât cambii purtând 2 sau 3 semnături, fie de giranți, fie de avalisți* (Cristoforeanu 1936 I: 366).

barter *sn* [At: a. 1997/P: ~tăr/Pl: ~e/E: eg **barter**] Operațiune în cadrul căreia părțile convin printr-un contract să schimbe între ele mărfuri sau servicii de valori echivalente Si: *troc*. *Prețurile ambelor partide de mărfuri sunt stabilite prin acordul de barter încheiat* (Rădescu 1997: 126).

bomerie *sf* [At: a. 1918/Pl: ~ii/E: fr **bomerie**] Dobândă la banii împumutați de către un creditor care își asumă toate riscurile pentru mărfurile aflate în cala unui vapor. *Regulele despre bomerie, cum și despre punerea în gaj a mărfurilor primite spre păstrare în magazii de mărfuri se prevăd în codul comercial* (Cod.civ.rus. 1918: 398).

cambială *sf* [At: a. 1887/Pl: ~le/E: it **cambiale**] (Itr) *Cambie*. (1) *Pot fi revendicate rimesele în cambiale sau în alte titluri de credit neplătite*. (art. 812 Cod.com. 1887); (2) *Cât despre cea de-a doua chestiune în privința cambialelor, este de observat că ea este mai mult de fapt decât de drept* (Rădoi 1900: 1096).

cambialmente *av* [At: 1 mai 1934/E: **cambial**+mente] În conformitate cu normele care reglementează *cambia* Si: (îvr) *cambiaricește, cambiarmente*. (1) *Orice persoană se poate obliga cambialmente prin mandatar*. (Lege asupra cambiei și biletului la ordin, în Mon. Of. Nr.100 din 1 mai 1934); (2) *...după ce va fi executat cambialmente, are dreptul să se întoarcă în contra fostului creditor* (Cristoforeanu 1936 I: 83).

cambiar, ~ă *a* [At: a. 1900/Pl: ~i, ~e/E: it **cambiario**] Care aparține cambiei. *Avalul constituie o obligațiune cambiară de sine stătătoare* (Rădoi 1900: 1037).

cambiaricește *av* [At: 1921/E: **cambiar**+icește] (Îvr) *Cambiarmente... trasul nu e obligat cambiaricește* (Fiñescu 1921: 10).

cambiarmente *av* [At: 1900/E: it **cambiarimente**] În conformitate cu normele privitoare la *cambie* Si: *cambialmente*, (îvr) *cambiaricește*. *Cei puși sub consiliu judiciar nu se pot obliga cambiarmente fără asistența unui consiliu judiciar numit de tribunal* (Rădoi 1900: 1081).

coacceptant a [At: a. 1926/P:co-a~/Pl: ~nți/E: it **coaccettante**] Una din persoanele care acceptă împreună o cambie. **Coacceptantul** care a plătit și retras cambia nu are acțiune cambială de regres contra **coacceptanților**... (Dumitrescu 1926 I: 618).

coavalant sm [At: a. 1921/P:co-a~/Pl: ~nți/E: it **coavallante**] Una din persoanele care garantează împreună plata cambiei. (1) *Avalantul unui avalant nu se consideră ca un coavalant.* (Fințescu. 1921:385.) (2) *Nu există acțiune cambială între mai mulți coavalanți ai aceluiași obligat cambial.*(Dumitrescu 1926 I: 627).

comercialist sm [At: a. 1921/Pl: ~iști/E: it **commercialista**] Specialist în domeniul dreptului comercial. (1) *Acestea sunt motivele împotrivirii marelui comercialist italian* (Fințescu 1921: 181); (2) *O foarte originală teorie... îmbrățișată azi de mulți comercialiști este teoria denumită a pedenei* (Cristoforeanu 1936 I: 74).

comercialitate sf [At: a. 1886/Pl: ~tăți/E: it **commercialità**; fr **commercialité**] Însușire de a avea caracter comercial. (1) *Toate actele făcute de o femeie comerciantă... se bucură de presumpțiunea de comercialitate* (Alexandresco 1886: 106); (2) **Comercialitatea** farmaciștilor... (Alexandresco 1900: 328); (3) **Comercialitatea** influențează asupra mandatului ca și asupra oricărui alt contract (Rădoi 1900: 1097); (4) *Rațiunea instituirii prezumției de comercialitate... nu este presupunerea că acele „contracte și obligațiuni” se integrează în mod obiectiv în activitatea comercială a autorului, ci în presupunerea că ele sunt acesorii exercitării acelei activități* (Turcu 1998 I: 153).

comercializabil, ~ă a [At: 11 noiembrie 1936/Pl: ~i, ~e/E: fr **commercialisable**] Care poate fi comercializat. *Este interzisă cultivarea și utilizarea de orice plante pentru a se extrage sucuri naturale comercializabile ca substanțe îndulcitoare* (Art. 3 Decret-lege nr. 2541/1936 pentru administrarea zaharinei și a substanțelor îndulcitoare, Mon. Of. nr. 263 din 11 noiembrie 1936, ap. Hamangiu 1937: 612).

comercialmente av [At: 1900/E: it **commercialmente**, fr **commercialement**] Din punct de vedere comercial. (1)...*patronul este obligat comercialmente.* (Rădoi 1900: 1105); (2)...*prin navigațiune comercială ordinară trebuie să se înțeleagă o navigațiune care... este comercialmente și ușor practicabilă.* (Hamangiu 1927: 962); (3) *Ministerul Lucrărilor Publice și al Comunicațiilor a convenit cu Societatea Internațional Telephone and Telegraph Corporation ca aceasta să dezvolte și să înființeze în România...un serviciu prin fir... sau alte căi de comunicație telefonică în care aceasta este comercialmente posibil* (Hamangiu 1931: 538).

concordat, ~ă a [At: a. 1900/Pl: ~ați, ~e/E: **concordat**¹] (Iuz) Care a fost stabilit printr-un concordat preventiv. *Creditorul care nu și-a*

primit cota **concordatată** n-are dreptul de a cere redeschiderea falimentului, ci numai rezilierea concordatului în interesul său propriu (Ionescu și Preutescu 1933: 722).

concurșual, ~ă a [At: a. 1983/Pl: ~i, ~e/E: it **concurșuale**] Privitor la participarea într-un litigiu a mai multe persoane care beneficiază de drepturi concurente. (1) *Executarea debitorului comerciant în cazul unei încetări de plăți se face printr-o executare concurșuală* (Popescu 1983: 60).

congiratar sm [At: a. 1921/Pl: ~i/E: it **congiratario**] Unul dintre giratarii aceleiași cambii... *giratarul nu dobândește creanța cambială în întregime, ci reintră în locul girantelui, devenind astfel congiratar...cu cei ce nu au girat* (Fințescu 1921: 242).

contracambie sf [At: a. 1887/S și: contra-cam~/Pl: ~ii/E: **contra**¹+cambie] Cambie la vedere emisă de posesorul unei cambii neplătite la scadență și trasă asupra unuia dintre giranții anteriori Si: *contrapoliță*. (1) *Posesorul cambiei neplătită poate să încaseze suma arătată într-însa...printr-o contra-cambie...*(art. 335 Cod.com.1887); (2) *Avantajul acestei contra-cambii constă în faptul că cel interesat evită urmărirea unui girant recalcitrant...*(Popescu 1983: 326).

contrapoliță sf [At: a. 1840/S și: contra-po~/Pl: ~țe/E: **contra**¹+poliță] (Iuz) Contracambie. **Contra-poliță** este o poliță nuaă, prin care înfățișătorul își ia înapoi de la trăgător sau de la unul din giranți suma ce se cuprinde în polița cea protestată...(art. 171 Cod.com. 1840, ap. Bujoreanu 1873: 261).

contrastalie sf [At: a. 1922/Pl: ~ii/E: it **contrastallia**] Penalitate corespunzătoare numărului de zile-întârziere la care este supus navlositorul față de armator pentru încălcarea dipozițiilor contractuale privitoare la timpul de încărcare sau descărcare a navei Si: *suprastalie*. (1)...*căpitanul... a intentat acțiunea...pentru plata de despăgubiri cauzate prin contrastalii și cheltuieli de încărcări*. (Dumitrescu 1926 II: 546) (2) *Când din examinarea clauzei contractului referitoare la contrastalii rezultă că părțile n-au fixat decât suma ce încărcătorul urma să plătească peste cele 20 zile stalii, iar nu și numărul contrastaliilor...* (Ionescu și Preutescu 1933: 516).

curentist, ~ă [At: a. 1907/V: **co**:~/Pl: ~iști, ~e/E: it **correntista**] 1 smf Titular al unui contract de cont curent. (1) *Încrederea reciprocă a curentiștilor fiind baza contractului de cont curent, el încetează de drept, în lipsă de stipulație contrară..., prin retragerea unei părți*. (Dumitrescu 1926 II: 231) (2) *Contractul de cont curent este acela prin care părțile, denumite curentiști, se obligă să înscrie într-un cont creanțele decurgând din remiteri reciproce*. (art. 2171 alin.1 Cod.civ.rom. 2009); 2. a Care se referă la titularul unui contract de cont curent. *Caracterul*

esențial al contului curent este posibilitatea pentru părțile **corentiste** de a-și face în chip reciproc remiteri prin care se transmite deplina proprietate (Dumitrescu 1926 II: 215).

credală *af* [At: 10 noiembrie 1938/Pl: ~e/E: nct] (Îs) *Masă~* Totalitate a creditorilor unui comerciant falit ale căror creanțe au fost verificate și confirmate de judecătorul sindic. *Sunt lipsite de efect față de masa credală actele și înstrăinările cu titlu gratuit* (art. 755 Cod. com.²1938).

factoring *sn* [At: a. 1983/Pl: ~uri/E: eg **factoring**] Contract comercial prin care o persoană cedează creanțele pe care le are împotriva clienților săi unei alte persoane care, la rândul său, se obligă să încaseze creanțele respective. **Factoringul** este un instrument de finanțare pe termen scurt (Popescu 1983: 346).

franciză *sf* [At: a. 2002/S și:~chisă/Pl: ~ze/E: eg **franchise**] **1** Contract de francizing. **2** Obiectul contractului de francizing. *În contractul de francizing... se face și o descriere completă a programului de prestare a franchisei* (art. 1172 Cod.civ.md. 2002).

francizer *sm* [At: a. 2002/S și:~chiser/Pl: ~i/E: eg **franchiser**] Parte a unui contract de franciză care concesionează altei firme pe o durată determinată o marcă de fabrică sau de serviciu împreună cu toată asistența tehnică și toate cunoștințele necesare pentru exploatare. **Franchiserul** să pună la dispoziția franciseeului o totalitate de bunuri incorporabile...precum și alte date sau cunoștințe utile promovării vânzărilor (art. 1173 Cod.civ.md. 2002).

francizing *sn* [At: a. 2002/S și: **franchising**/Pl: ~uri/E: eg **franchising**] Contract comercial prin care o firmă acordă alteia, în schimbul unei redevențe, licența de distribuire sub marca sa a unor bunuri sau servicii Si: *franciză (1) La încheierea contractului, părțile au obligația de a se informa în mod deschis și complet despre circumstanțele care vizează franchisingul* (art. 1175 Cod.civ.md. 2002).

fanciziu *sm* [At: a. 2002/S și: ~chiseeu/Pl: ~ii/E: eg **franchisee**] Parte într-un contract de franciză care în schimbul plății unei redevențe obține dreptul de a comercializa sub marca francizerului diverse mărfuri sau servicii. *Franchiseeul este obligat să plătească o sumă de bani a cărei mărime se calculează...ca o fracțiune din volumul de vânzări...* (art. 1174 Cod.civ.md. 2002).

girabil, ~ă *a* [At: a. 1900/Pl: ~i, ~e/E: it **girabile**] Care poate fi garantat printr-un gir¹. *Scontul are, naturalmente, de obiect efecte de comerț girabile nesosite încă la scadență.* (Rădoi 1900: 924).

girabilitate *sf* [At: a. 1900/E: it **girabilită**] Însușire a unui titlu de credit de a putea fi girat. *Trecerea în cambie a clauzei la ordin nu are ca*

efect girabilitatea titlului. (Fințescu 1921: 70).

goodwill *sn* [At: 6 iunie 1991/P: gud-uil/S și: *good-will*/E: eg **goodwill**] (Agm) Element al fondului de comerț reprezentând diferența între activul bilanțului unei întreprinderi și suma capitalului său material și imaterial calculată la valoarea de piață... *drepturi de proprietate industrială și intelectuală cum sânt:...know-how, good-will, precum și alte drepturi similare.* (art. 1 pct.1 lit. d Legea nr. 38/1991, Mon. Of. nr. 125 din 6 iunie 1991).

hardship *sni* [At: a. 1983/P: hard-șip/E: eg **hardship**] (Îs) *Clauză de ~.* Dispoziție contractuală ce permite uneia dintre părți să renegocieze contractul când a survenit un eveniment imposibil de prevăzut inițial și care a produs un dezechilibru grav în privința prestațiilor...*clauza de hardship se referă...la orice modificări grave care ar putea afecta echilibrul contractului originar.* (Popescu 1983: 193).

indosant *sm* [At: a. 1926/Pl: ~nți/E: ger **Indossant**] (Gmsr) Girant.¹ *...excepție dedusă din raportul juridic fundamental dintre beneficiarul indosant și debitorul cambial.* (Ionescu și Preutescu 1933: 256).

indosator *sm* [At: a. 1926/Pl: ~i/E: ger **Indossator**] (Gmsr) Andosant al unei polițe. **Indosatorul** «pentru încasare»...*este expus din partea debitorului cambial la toate excepțiunile pe care acesta le putea opune aceluia indosant pentru mandat.* (Ionescu și Preutescu 1933: 255).

intercambiu *sn* [At: 23 nov. 1936/E: sp **intercambio**] (Nob) Schimb reciproc de mărfuri, servicii sau alte valori între diferite persoane sau entități. *Ambele țări contractante nu vor schimba regimul actual... în ce privește vapoarele lor de comerț în seviceiul liniilor obișnuite și a[l] plășilor creditelor ale intercambiului lor prezent și vitor.* (Acord comercial provizoriu cu Brazilia, Mon. Of. Nr. 273 din 23 noembrie 1936, ap. Hamangiu 1937: 847).

leaseback *sn* [At: a. 1983/P: liz-bec/Pl: ~uri/E: eg **leaseback**] (Agm) Varietate a contractului de leasing prin care un bun este vândut și închiriat imediat vânzătorului, cu opțiune pentru vânzător de a răscumpăra bunul la încheierea contractului de locațiune. **Leasebackul** *se utilizează mai cu seamă în ceea ce privește imobilele...* (Popescu 1983: 266).

leasing *sn* [At: a. 1983/P: li-zing/Pl: ~uri/E: eg **leasing**] (Agm) Operațiune juridică prin care o societate specializată în acest scop închiriază unei alte persoane un bun, contra unei redevențe, cu opțiunea ca la sfârșitul contractului utilizatorul să cumpere bunul. (1) *Caracterul irevocabil al contractului de leasing se impune din considerente de ordin... fiscal (durata contractului este fixată în funcție de durata de amortizare fiscală prevăzută de autoritățile competente, ceea ce dă leasingului caracterul de finanțare pe termen lung.)* (Popescu 1983:

260); (2)...**leasingul** nu se confundă cu locațiunea cu promisiune unilaterală de cumpărare asumată de locatar...(Turcu 1997 I: 61).

moratoriat, ~ă a [At: a. 1926/Pl: ~ați, ~e/E: fr **moratorié**] (D. o plată datorată de un comerciant) Care a fost amânat....*banca, în lipsă de încasare a unui efect moratoriat, n-are contra clientului...nicio creanță pe care să o poată opune în compensațiune.* (Dumitrescu 1926 I: 35).

moratorist sm [At: a. 1926/Pl: ~ați/E: lat **morator, -oris**] Persoană care solicită acordarea unui moratoriu... *solicitarea celui de-al doilea moratoriu trebuie făcută mai înainte de expirarea primului moratoriu-moratoristul având în grijă a cere aceasta din vreme.* (Ionescu și Preutescu 1933: 682).

mortgages sn [At: 13 mart. 1937/Pl: ~uri/E: eg **mortgage**] (Agm) Garanție care dă dreptul creditorului de a culege fructele bunului indisponibilizat, fără ca valoarea lor să fie scăzută din cuantumul datoriei. *Ipotecile, mortgages-urile, gajurile asupra vaselor...vor fi considerate ca valabile și respectate în toate celelalte țări contractante.* (Art. 1 Convențiune internațională pentru unificarea anumitor reguli referitoare la privilegiile și ipotecile maritime, Mon. Of. nr. 60 din 13 martie 1937, ap. Hamangiu 1938: 369).

navlosit, ~ă a [At: a. 1915/Pl: ~iți, ~e/E: **navlosi**] (D. o navă) Care a fost închiriat pentru transportul mărfurilor Si: *afretat.* (1)...*formalitate în ce privește un vas navlosit.* (Ionescu și Preutescu 1933: 523); (2) *Vasele navlosite de către state... nu pot face obiectul niciunui sechestr.* (Art. 1, Protocol supliment la Convențiunea internațională pentru unificarea anumitor reguli referitoare la imunitatea vaselor de stat, Mon. Of. nr. 60 din 13 martie 1937, ap. Hamangiu. 1938: 377).

navlositor sm [At: a. 1907/V: (înv) năv~/Pl: ~i/E: **navlosi+tor**] Persoană care închiriază o navă (1) pentru transportul unor mărfuri Si: *afretor.* (1).. *în caz când Dunărea nu va fi liberă până la acea dată, navlositorul va avea dreptul la 10 zile libere de stalii de la deschiderea navigală.* (Ionescu și Preutescu 1933: 521); (2)...*obligațiunea rezultând dintr-o cambie semnată de căpitanul unui vas, fără arătarea că lucrează în numele năvlositorului, privește pe proprietarul vasului.* (Ibidem: 501).

nolegiu sn [At: a. 1897/Pl: ~ii/E: it **noleggio**] (Itr) Contract de închiriere a unei nave Si: *navlosire...contractul de nolegiu este încheiat în Anglia, iar execuțiunea sa a avut loc în România.* (Dumitrescu 1926 II: 628).

noligient sm [At: a. 1926/Pl: ~nți/E: it **noleggiante**] (Itr) Navlositor... *contract cu legământ juridic între noligient și posesorul ei.* (Dumitrescu. 1926, II:626.)

nominativitate sf [At: 10 noiembrie 1938/E: it **nominatività**] Condiție cerută unor titluri de credit sau acțiuni (11) ca, pentru vala-

bilitate, să se înregistreze într-o evidență specială numele proprietarului. *Rațiunea neprimirii acestor dispozițiuni trebuie căutată în pericolul pe care l-ar fi prezentat **nominativitatea** acțiunilor pentru acționari.* (Mon. Of. nr. 262 din 10 noiembrie 1938, ap. Hamangiu 1939: 2377).

obligaționist *sm* [At: a. 1926/Pl: ~iști/E: it **obbligazionista**] Posesor de obligații sau de titluri de credit. *Art. 1771 e înscris nu numai în favoarea **obligaționiștilor**, dar și în favoarea asociațiilor.* (Dumitrescu 1926 I: 406).

preponent *sm* [At: a. 1900/Pl: ~nți/E: it **preponente**] (Îvr) Parte a contractului de agenție în numele și pe seama căreia agentul negociază sau încheie contracte Si: *comitent...prepusul, fie numit astfel, fie numit reprezentant, este totdeauna un agent salariat al cărui întreg timp și muncă aparțin **preponentului**.* (Rădoi 1900: 1102).

protestat, ~ă *a* [At: a. 1840/Pl: ~ați, ~e/E: fr **protesté**] (Jur; c.i. polițe, cambii, cecuri etc.) Care nu a fost acceptat la plată. (1) *O poliță **protestată** poate să se plătească de oricare mijlocitor.* (art. 153 Cond.com. 1840 ap. Bujoreanu 1873: 260); (2) *Contra-cambia va fi însoțită de cambia **protestată**.* (art. 336 Cod.com 1887 ap. Hamangiu 1926 bis: 478).

recomandatar *sm* [At: a. 1926/Pl: ~i/E: it **recommandatario**] (Itr) Reprezentant al armatorului. *Agentul maritim nu se deosebește de **recomandatar** decât în aceasta că **recomandatarul** poate și vrea să reprezinte în același timp pe mai mulți armatori sau proprietari de vase.* (Dumitrescu 1926 II: 277).

recomanditar *sm* [At: a. 1983/Pl: ~i/E: fr **recommanditaire**] Persoană pe care trăgătorul sau andosatorul dintr-o cambie o desemnează să plătească în cazul în care trasul refuză plata.... *cel «indicat la nevoie», numit și **recomanditar**, este desemnat de către trăgător, de către girant sau de către avalist.* (Popescu 1983: 326).

reportant *sm* [At: a. 1926/Pl: ~nți/E: it **riportante**] (Rar) Reportator. **Reportantul** *care a vândut titlurile neplătite la scadență de către reportat nu poate să ceară de la acesta... despăgubirea daunelor suferite.* (Dumitrescu 1926 III: 455).

reportat² *sm* [At: a. 1926/Pl: ~ați/E: it **riportato**] Persoană care răscumpără de la reportator titluri de credit sau valori mobiliare care circulă în comerț. (*Dicționarul Limbii Române* reține numai omonimul **reportat**, ~ă, adjectiv, cu etimologia **reporta**, cu definiția: „(D. sume, cifre) trecut din josul unei coloane în fruntea coloanei următoare, pentru a fi adunată la aceasta.”) (1) *La contractul de report reportantul nu poate să considere responsabil pe **reportat** de consecințele neîndeplinirii.* (Dumitrescu 1926 I: 248); (2) **Reportatul** *trebuie să pună la dispoziția*

reportatorului fondurile necesare, cu cel puțin 3 zile înainte de scadența termenului de opțiune. (art. 1774 al. 2 Cod.civ.rom. 2009).

reportator *sm* [At: a. 1926/Pl: ~i/E: it **riportatore**] Persoană care efectuează reportul¹ la bursă Si: (rar) *reportant*. (1) *Contractul de report e contract «sui generis» consistând dintr-o dublă strămutare în sens opus de bani și de titluri circulând în comerț între un cumpărător pe bani gata și revânzător cu termen (**reportator**) de o parte și un cumpărător.* (Dumitrescu 1926 I: 248); (2) *Părțile contractului sunt reportatul și **reportatorul**.* (Turcu 1998 I: 109); (3) *Contractul de report este acela prin care **reportatorul** cumpără cu plata imediată titluri de credit și valori mobiliare circulând în comerț și se obligă, în același timp, să revândă reportatului titluri sau valori mobiliare de aceeași specie, la o anumită scadență, în schimbul unei sume determinate.* (art. 1772 alin. 1 Cod.civ.rom. 2009).

stochist *sm* [At: a. 1937/Pl: ~iști/E: fr **stockiste**] **1** Intermediar comercial care posedă în depozit stocul disponibil al unui fabricant. **2** (Sp) Depozitar al unei firme de automobile care deține în stoc piese detașate fabricate pentru firma de automobile...*îmi veți încredința cu titlu de depozit, ca **stochist** depozitar...un stoc de pneumatice automobile.* (Rătescu et al. 1937: 501).

suprastalie *sf* [At: a. 1897/Pl: ~ii/E: it **soprastallia**] Contrastalie. (1) *Suprastaliile fiind cheltuieli accesorii ale navlului, urmează că ele privesc pe destinatar.* (Ionescu și Preutescu. 1933:522.) (2) *Prin **suprastalii**...se înțelege zilele care trec peste timpul necesar pentru descărcarea vasului.* (Alexandresco 1915: 436).

svincol *s* [At: a. 1926/Pl: ?/E: it **svincolo**] (Itr) Eliminarea a unui impediment ce indisponibiliza un anumit bun prin plata tuturor sumelor datorate celui care deține acel bun. **Svincolul**...*e un act formal care face să treacă marfa de la disponibilitatea expeditorului la aceea a destinatarului.* (Dumitrescu. 1926, II:364.)

svincola *vt* [At: a. 1926/Pzi: ~colez/E: it **svincolare**] (Itr) A elibera un bun indisponibilizat după plata taxelor vamale, de depozitare, transport etc. *Când calitatea de expeditor și de destinatar se confundă în aceeași persoană, nu i se poate refuza exercitarea acțiunilor derivând din contractul de transport, pe motiv că n-a **svincolat** expediția.* (Dumitrescu 1926 II: 365).

svincolare *sf* [At: a. 1926/Pl: ~lări/E: **svincola**] (Nob) Plată a taxelor și cheltuielilor datorate pentru eliberarea bunurilor aflate în custodia căraușului, depozitarului, organelor vamale etc. *Destinatarul, deși n-a făcut **svincolarea** mărfii, poate să recurgă contra căraușului, dacă prezintă recipisă de expediție.* (Dumitrescu 1926 II: 364).

traent *sm* [At: a. 1900/Pl: ~nți/E: it **tràente**] (Itr) Persoană care trage o cambie asupra altuia. *Prescripțiunea cambiară curge în favoarea giranților și a traentului contra posesorului.* (Rădoi 1900: 1086).

warantare *sf* [At: a. 1881/Pl: ~tări/E: **warrant**+are] Operațiune de eliberare a unui warrant. (1) *Afară de aceasta, se vor mai reține avansurile obținute prin warrantarea cerealelor.* (Hamangiu 1909: 582); (2) *Fără asemenea certificate, nici polițele de încarcare nu vor beneficia de legea warrantării.* (Hamangiu 1933: 776).

warrantat, ~ă *a* [At: 28 iul. 1881/Pl: ~ați, ~e/E: fr **warranté**] Care este garantat cu un warrant. *În privința datoriei warrantate, vezi art. 9 și 10 din legea citată.* (Alexandresco, D. 1911: 288).

Concluzii

1. Lucrările de doctrină juridică și legislație sunt un material lexicografic extrem de util în realizarea oricărui dicționar general al limbii române. Dacă doctrina juridică poate fi o sursă interesantă în identificarea în special a unor termeni de specialitate, legislația, prin sfera sa atotcuprinzătoare și prin caracterul său oficial-inclusiv în privința limbii-constituie un viguros și valoros izvor pentru identificarea unor cuvinte care aparțin celor mai diverse domenii ale științelor și artelor. În această lucrare am prezentat 80 de cuvinte din domeniul dreptului comercial și financiar selectate din peste 5000 de fișe care conțin tot atâtea cuvinte excerptate din circa 150 de volume necunoscute lingviștilor și, în consecință, neincluse în *Dicționarul Limbii Române*. Iată de ce credem că domeniul științelor juridice (doctrină și legislație) ar trebui să aibă o pondere mult mai consistentă în cadrul izvoarelor *Dicționarului Limbii Române*.

2. Având în vedere că dialectul dacoromân care include, indiscutabil, și subdialectul moldovean, se vorbește pe un teritoriu care depășește frontierele politice ale României actuale, incluzând Republica Moldova, precum și nordul Bucovinei și sudul Basarabiei din Ucraina (Sala. 2012: 159.), credem, de asemenea, că următoarea ediție a *Dicționarului Limbii Române* ar trebui să valorifice în mult mai mare măsură cărțile românești publicate în estul României. Prezența în această lucrare a celor 4 cuvinte având ca sursă Codul civil al Republicii Moldova din anul 2012 se vrea a fi un exemplu și un îndemn în acest sens.

Bibliografie

1. Cărți

- Alexandrescu, Dimitrie. 1886. *Explicațiune teoretică și practică a dreptului civil român în comparațiune cu legile vechi și cu principalele legislațiuni străine*, tomul întâi, partea a II-a. Iassy: Tipografia Lucrătorilor Români Asociați.
- Alexandrescu, Dimitrie. 1900. *Explicațiune teoretică și practică a dreptului civil român în comparațiune cu legile vechi și cu principalele legislațiuni străine*, tomul al șaselea. Iași: Tipografia Națională.
- Alexandrescu, Dimitrie. 1911. *Explicațiune teoretică și practică a dreptului civil român în comparațiune cu legile vechi și cu principalele legislațiuni străine*, tomul X. București: Atelierele Grafice Socec & Co.
- Alexandrescu, Dimitrie. 1915. *Explicațiune teoretică și practică a dreptului civil român în comparațiune cu legile vechi și cu principalele legislațiuni străine*, tomul XI. București: Atelierele Grafice Socec & Co.
- Berceanu, Barbu B., Dvoracek, Maria, Firoiu, Dumitru et al. 1987. *Istoria dreptului românesc, vol. II, partea a doua*. București: Editura Academiei Republicii Socialiste România.
- Bujoreanu, Ioan. 1873. *Colecțiune de legiurile României vechi și noi câte s-au promulgat până la finele anului 1870*. București: Noua Tipografie a Laboratorilor Români.
- Cristoforeanu, I. 1936. *Tratat de drept cambial, vol. I. și II*. București: Editura Curierul Judiciar.
- Dumitrescu, M. A. 1926. *Codul de comerț adnotat cu jurisprudența până la zi a Curții de Casație, a curților de apel și a tribunalelor române împreună cu jurisprudența italiană, franceză, belgiană, austriacă, vol. I, II, III*. București: Editura Cugetarea.
- Fișescu, I. 1921. *Cambia după legile în vigoare în Vechiul Regat, Bucovina și Transilvania, vol. I*. București: Editura Librăriei Socec & Co.
- Hamangiu, C. 1926. *Codul civil adnotat, vol. IV*. București: Editura Librăriei „Universala” Alcalay & Co.
- Hamangiu, C. 1907-1939. *Codul general al României, vol. I, II, III, IV, VIII, IX-X, XI-XII, XVIII, XX, XXIV, XXV, XXVI*. București: Editura Librăriei „Universala” Alcalay & Co și Imprimeria Centrală.
- Ionescu, Stelian și Preutescu, Laurențiu. 1933. *Codul comercial adnotat cu jurisprudența română la zi...* București: Imprimeria Națională.
- Longinescu, S. G. 1929. *Elemente de drept roman, vol. II*. București: Tipografia Soc. Anonime „Curierul Judiciar”.
- Popescu, Tudor, R. 1983. *Dreptul comerțului internațional*. București: Editura Didactică și Pedagogică.
- Potra, George. 1975. *Documente privitoare la istoria orașului București (1821-1848)*. București: Editura Academiei Republicii Socialiste România.
- Rădescu, Dumitru. 1997. *Dicționar de drept privat*. București: Editura Mondan '94.
- Rădoi, Ioan. 1900. *Călăuza cetățeanului în materie judiciară. Manual teoretico-practic*. București: Editura Librăriei Leon Alcalay.
- Rădescu, Const. G., Ionescu-Dolj, I., Periețeanu, I. Gr. et al. 1937. *Codul penal Carol al II-lea adnotat, vol. III*. București: Editura Librăriei Socec.
- Sala, Marius. 2012. *De la latină la română*. București: Editura Pro Universitaria.

Turcu, Ion. 1998. *Teoria și practica dreptului comercial român, vol. I, II*. București: Editura Lumina Lex.

2. Acte normative

****Codul civil al Republicii Moldova*, Monitorul oficial al Republicii Moldova nr. 82-86/661 din 22 iunie 2012.

****Codul civil român* (Legea nr. 287/2009), București: Editura C.H. Beck.

****Codul civil rusesc*. 1918. Tradus de Ioan Nădejde. București: Institutul de Arte Grafice Carol Göbl.

****Codul comercial român*. 1887, ap. Hamangiu. 1907, vol. I, pp. 571-744.

****Codul comercial Carol al II-lea*. 1938. Mon. Of. Nr. 262 din 10 noiembrie 1938, ap. Hamangiu. 1939, vol. XXV, pp. 2186-2332.

****Condica de comerțiu*. 1840, ap. Bujoreanu. 1873, pp. 251-294.

****Monitorul Oficial al României*.

POMANA LUI DUMNEZEU – APROPIEREA DE DIVIN PRIN MOARTE

Drd. Silvia-Diana ŠOLKOTOVIĆ
Universitatea Craiova
solkotovicdiana@yahoo.com

Abstract

In the nowadays globalization of the society, technologization and computerization, regions outside Romania, lived by Romanian speakers, are sources of returning to almost untouched origins. One of these regions is the Northeastern Serbia, generically named Timoc, where Romanian speakers defended and still defend their identity preserving habits. From 1833, the customs were those which took place in Romanian, in churches and schools. Therefore, the rituals are barely altered from Christianity and modernity. Korbovo is the easterly village of the region. Despite its very long history (pre-Roman), its future is unsure because of migration and white plague. So, the recording of the customs it's a necessity. The almost obsessive cult of the dead (not death) present in the whole region, reveals the afterlife as a continuation of the usual one, and not one of drastic transformation (Heaven or Hell). Rituals for the dead are woven with daily life. So, the alms given to God as He is a regular person were nor a discordant note against the community, neither a blasphemy. They were the purest form of an act of respect, identical to that directed to any member of the family in a society where death is only one from many thresholds. In this context, the death of God wasn't seen as a loss, but as a normal cycle, and His commemoration is an act of deference from Korbovo's inhabitants. The alms are the sign that He wasn't forgotten.

Keywords: Timoc Valley, God, rituals, Romanian language, Serbia.

Omul simplu a încercat din cele mai vechi timpuri să înțeleagă transformările din jurul său la care nu e participant, ci doar simplu spectator. Fenomenelor și transformărilor le-a dat o interpretare care să-l ajute nu atât să le facă explicabile, cât să-i ofere o modalitate de a-și depăși teama. Cu timpul, interpretările s-au materializat în ritualuri care să prevină sau să înlăture, măcar parțial, efectul vizibil sau invizibil, real sau imaginar al acestora. Obiceiurile s-au transformat în credință, iar, de multe ori, credința în religie. Și chiar dacă fenomenele au dispărut, sau s-a găsit o explicație logică legată de acestea, obiceiurile au rămas împământenite.

Timoc este numele generic al unei regiuni relativ întinse, situată la sud de Dunăre, în partea de nord-est a Serbiei. Inițial, Timok era doar hidronimul râului a cărui vale formează o parte din regiune. Istoria zonei nu e cu nimic deosebită de a Balcanilor. Războaiele dese, schimbările de stăpânitori, nu au ocolit aceste pământuri. Și nici atacurile migratorilor nu au fost mai blânde ca în alte părți. Din aceste cauze, au apărut multe teorii imigraționiste care afirmă golirea repetată de locuitori a acestor meleaguri. Dar obiceiurile transmise din generație în generație, zeitățile păgâne venerate încă de pe vremea tracilor, sărbătorile respectate chiar dacă sensul le-a fost șters de știința modernă, dovedesc deșertăciunea acestora. Timocul a fost cercetat destul de puțin, iar atunci când s-a făcut acest lucru, scrierile au fost puternic influențate de scopurile autorilor, lucru ușor de realizat, întrucât izvoare scrise veridice lipsesc aproape cu desăvârșire.

Atunci când se vorbește despre românii din Serbia, de cele mai multe ori este vorba despre Banat. Mai puțin cunoscut este faptul că în Timoc există o comunitate mai numeroasă de vorbitori de limba română decât în Voivodina, care folosesc două graiuri: bănățean și oltenesc, iar în unele sate chiar o mixtură a acestora. Primii sunt numiți ungureni, iar ceilalți țărani (folosindu-se înțelesul arhaic de oameni din țară).

Absența preoților autohtoni încă din 1833 în zonă și ținerea slujbelor în slavona veche au dus la îndepărtarea populației vorbitoare de graiuri românești de creștinismul care și așa nu avea o prea mare influență în zonă, populația fiind recunoscută prin prioritatea pe care o dă, și în ziua de astăzi, ritualurilor autohtone, precreștine. Comunismul din Iugoslavia, de factură mai dură decât cel din România față de religie, a ajutat la propagarea acestei stări. De aceea, percepția oamenilor privind tot ceea ce ține de religie e ceva unic. Astfel, fără amestecul bisericii, cutumele s-au menținut de-a lungul anilor total sau parțial nealterate. Pe malurile pâraielor din pădurile de lângă sate, spre exemplu, femeile încă lasă, în zilele de sărbătoare (care n-au legătură cu calendarul ortodox), ofrande Mumii Pădurii, ocrotitoarea femeilor, fetelor și pruncilor. În munții Homolje, există încă vânătorii de zmei (versiunea timoceană a Zburătorului) și cei care au fost martori la apariția lor. Vrăjitoarele, puține și destul de retrase există încă, și se ocupă de magia albă (de vindecare) sau de cea neagră, a făcăturilor (farmecele), al căror meșteșug este încă transmis pe cale orală. Moroi și pricolicii au fost semnalăți până de curând, iar practicile de prevenire a apariției acestora și de alungare a lor, sunt încă respectate de membrii societății, indiferent de educație.

Din punct de vedere științific sau logic, acceptarea celor enumerate mai sus este imposibilă. Dar ritualurile nu pot fi despărțite de contextul istoric, geografic, social al comunității. Păstrarea cu încăpățănare a

obiceiurilor, alături de conversațiile zilnice, de povești și cântece a ajutat la păstrarea limbii. Limbă care, în ciuda absenței bisericii și a școlii, a rămas cea românească, chiar la mai mult de 100 de kilometri la sud de Dunăre. Limbă care, alături de obiceiuri, dă specificul acestei etnii. Procesul susținut de asimilare început de pe vremea regelui, accentuat pe vremea comunismului, continuat neîntrerupt de-a lungul timpului n-a reușit pe deplin, datorită cutumelor înrădăcinate adânc în memoria colectivă.

Semnale de alarmă pentru salvarea creațiilor populare originale au fost trase din ce în ce mai des în ultimele aproape două secole, iar „Valea Timocului reprezintă un paradox – și, am putea adăuga, și un paradis – etnografic. Aici, elemente aparținând culturii tradiționale românești care au dispărut de mult în interiorul granițelor României au supraviețuit, parcă neatinse de timp, ca într-o rezervație etnografică naturală, ca într-un muzeu în aer liber, în timp ce alte aspecte ale acestei culturi s-au dezvoltat într-o direcție specifică, necunoscută celorlalte regiuni din țară, datorită mediului special în care au evoluat” (Sorescu-Marinković, 2012).

Nu există nicio îndoială despre faptul că la baza fiecărei credințe se află fenomenul morții.

În Timoc, pragurile de trecere sunt puternic marcate de ritual, iar prezența sacrului se face simțită nu numai în momentele de criză sau de sărbătoare, ci în toate elementele vieții, atât la nivel temporal cosmic, cât și la nivel temporal individual. Trecerile sunt marcate de festivități, ceremonii, rituri. Ziuă începe cu „numitul“, cu chemarea divinului pentru a fi părtaș la viața cotidiană. Astfel, dimineața, cafeaua nu e băută până nu se „dă“ îngerului sau lui Taica Dumnezeu. „Să fie numită la îngerul lui... să-l/o păzească, să-l/o ocrotească pe unde o merge/în ce o face“ sau „să fie la Taica Dumnezeu, să ne păzească, să.../să nu...“. De multe ori, alături de aceștia sau chiar în locul lor, este chemată sfânta zilei „Sfânta Vinerea“, „Sfânta Duminică“ etc. După divin, la rând a fi chemați sunt morții, mai recentși sau mai vechi, viața având nevoie și de protecția celor plecați pe lumea de dincolo. Sacralitatea se îmbină cu profanul în toate momentele zilei, cu toate că rugăciunea sub forma canonică bisericească este aproape necunoscută.

Datorită conviețuirii îndelungate cu alte etnii, în principal cu cea sârbească, și a existenței bisericii ortodoxe sârbe, obiceiurile au glisat, s-au modelat după tipare străine, astfel că, pe lângă cele trei sâmbete tradiționale închinare morților, au apărut și altele patru respectate „Zadușnice“ (Sâmbăta Morților, la ortodocșii sârbi).

Pe Valea Dunării, într-unul dintre cele mai estice puncte ale Serbiei, se află satul Korbovo, pe care istoria bogată demonstrată și de descoperirile arheologice nu-l apără însă de ciuma albă. Cultul aproape

obsesiv pentru morți (nu pentru moarte), reprezentativ, de altfel, pentru întregul Timoc a dezvoltat ritualuri destinate lumii „de dincolo“, care este o continuare a celei „albe“, pământene și nu o schimbare drastică (Rai, Iad). Limita dintre cele două lumi nu este nici una fixă, nici una de netrecut, în ambele sensuri. Obsesia morții nu este ceva nou, întrucât, așa cum afirma Romulus Vulcănescu, „moartea rămâne singurul eveniment spiritual fără replică ontologică, indiferent de stadiul de dezvoltare istorică a conștiinței, de cultură, vârstă și sex“ (Vulcănescu, 1987: 168).

Universul oniric, considerat de asemenea ca o continuare a celui teluric, este privit ca o atenționare și, de cele mai multe ori, ca o extindere a lumii de dincolo. Somnul, ca o copie efemeră a morții, face posibilă captarea mesajelor ce depășesc sfera palpabilului. Astfel, viselor li se acordă o importanță deosebită. De aceea, n-a uimit pe nimeni când, la sfârșitul deceniului cinci al secolului trecut, o femeie din sat a visat că i s-a adresat Isus în vis.

Povestea, culeasă de la sătenii bătrâni este următoarea: Anica Popović (ai cărei străbuni erau de-ai lu' Popa) avea o fată și un băiat. Destinul băiatului a fost cel așteptat: s-a însurat, a avut copii, dar fata, Jela, bătea spre 30 când s-a măritat, iar copiii s-au lăsat așteptați. Mama Anica a mers la vrăjitori, s-a rugat la sfinți, dar nimic n-a ajutat. Și așa au trecut aproape zece ani până când, într-o noapte, „i-a ieșit în vis“¹ Isus ponosit, cu hainele rupte „s-a rupt țoalele pe el“. Anica i-a numit ceva dimineață și și-a văzut de treabă. Dar visul s-a repetat, iar când corboveanca „s-a pomenit“ dimineața, a povestit ce i-a spus Isus: „Ce ceri tu la mine, eu îți dau, da' îmbracă-mă și tu pe mine, că nu mai pot așa!“. Anica a început pregătirile. Ca în orice spațiu rural, s-a sfătuit cu sătencele *cum* să facă, întrucât *dacă* sau *ce* să facă nu se punea problema. Universul închis al satului era, la fel ca peste tot, foarte conservator. Astfel că greșelile erau sancționate, iar cel mai aprig judecător și, totodată, organul principal de pedeapsă era gura lumii, așa că pentru ducerea la bun sfârșit a obligației avea nevoie de ajutor. Luni dimineața, toboșarul satului, care dădea anunțurile referitoare la comunitate, a strigat la răscruci să iasă cine vrea sâmbătă „să facem pomană la Taica Dumnezeu“. Oamenii satului chemați la pomană au fost nu numai în rol de musafiri, ci și de participanți direcți la eveniment, căci, așa cum fuseseră anunțați, fiecare poate să iasă pe terenul de lângă sat, locație cerută în vis de însăși Isus și să-i dea acestuia de pomană. La prima privire impresionează lipsa de egoism a Anicăi, dispusă să împartă mesajul adresat ei cu întreaga comunitate. Este însă și o cerere de ajutor din partea comunității: o ofrandă cât mai bogată atrage într-o măsură mai mare

¹ Toate citatele din text sunt extrase din înregistrările făcute pe teren, la Korbovo.

bunăvoința cerească. În acest sens, Anica nu s-a mulțumit să-i dea de pomană numai lui Isus. Prin urmare, pomană a fost pusă pentru „Taica Dumnezeu, Isus Cristos, Maica Precistă“. Încă se țeseau hainele în casă. Așa că în capul mesei au fost puse „trei chipuri de țoale pe scaune“ și tot ce s-a dat de pomană a fost multiplu de trei. Evenimentul n-a avut loc într-o zi de sărbătoare, ci era „după Sân’ Petru, pe la Sân’ Ilie“, fiindcă pe poiană „erau toate neamurile de poame“.

Pomană nu trebuie interpretată în stilul nihilist al lui Nietzsche, „Gott ist tot“, chiar dacă erau anii de început ai comunismului, cu desproprietări și naționalizări, cu lipsurile cauzate de războiul dezastruos încheiat nu demult și urmat de fenomene naturale potrivnice. Dumnezeu timocean nu este imaginat în chipul ortodox al Mântuitorului, al ființei infinit iertătoare, plină de iubire și milă. Lumea divină este închipuită în viziunea colectivă drept o replică a celei sătești, în care invidia, gelozia, dragostea, răzbunarea etc. sunt sentimente normale. Baladele cântate în regiune descriu fragmente din viețile sfinților, în frunte cu Dumnezeu, vieți care sunt oglinda volițiunilor și afectelor pământene. Speranța în viața veșnică nu e răspândită, am putea spune că nici nu e dorită. Omul își prelungește existența prin lumea de dincolo atâta vreme cât mai există ceva care să-și amintească de el, atâta timp cât ceva „îi mai numește oarece“. Viața veșnică este identificată cu moroi, ființe mitologice de care se teme toată lumea. De aceea, ritualurile de înmormântare sunt însoțite de o multitudine de rituri de detaliu privind prevenția apariției acestora, sau, după caz, a apărării și distrugerii lor. Speranța în renaștere nu există. Natura trebuie să-și urmeze cursul, orice plecare trebuie să fie liniară, pentru a nu strica sensul ciclic al întregului. Timocenii cred în destin, „în ce ți-e scris“, iar acceptarea morții face parte din ursită, lucru desprins și din varianta timoceană a „Mioriței“, în care ciobanul, conștient de rolul lui insignifiant în fața nesfârșitului, preferă să părăsească scena vieții nepătat, lăsând cosmosul să refacă, prin pedeapsă, armonia universală tulburată prin crimă.

Linia de demarcație între cele trei chipuri ale familiei cerești este stearsă: faptul că Tatăl este nemuritor, că Fiul a devenit nemuritor prin moarte, iar Maica prin naștere, că ultimii doi au murit în chip pământesc este irelevant. Toți trei sunt aduși prin pomană la stadiul teluric al celor care le-o organizează. Replicarea modelului christic asupra celor doi este traducerea ideii: „Sunt în așa măsură responsabil de moartea celuilalt, încât mă includ în moarte“ (Panea, 2005: 30).

Despărțirea de lumea albă, însoțită de rituri de separare (funeraliile) se face printr-o perioadă de trecere, însoțită de rituri de limită specifice timp de 40 de zile, ușurându-se astfel așteptarea celui plecat. Dar fiindcă moartea acestora nu poartă semnificația obișnuită, survenind în *illo*

tempore, riturile liminare nu își au locul. Noțiunea de sacru, ca pivot al ritualurilor nu constituie o valoare absolută, mai degrabă cultul străbunilor ridicați la rang de nemuritori prin amintire este cel predominant. Pomană se face de către și pentru cineva apropiat din familie. Iar acceptarea unui Dumnezeu mort nu înseamnă, de fapt, dispariția acestuia, întrucât El continuă să existe. Biblia ne spune, de fapt, că Isus a devenit mai puternic după moarte.

La pomană a ieșit tot satul. Locul ales în vis a fost poiana de lângă sat. Poiana este exact imaginea pe care o au românii timoceni despre lumea de dincolo: cu iarbă și flori, înconjurată de pădure, cu mese întinse încărcate cu ceea ce li se trimite din lumea albă, de pomană. Nicolae Panea făcea remarca privitor la această lume: „desemnarea lumii de dincolo, a paradisului, ca ospăț al bucuriei (Sf. Ioan Gură de Aur)“ (ibidem, p. 15).

Exista și încă există obiceiul ca primele „poame“ (fructe, legume), să fie „numite“ celor morți. Prin aceasta se leagă nașterea de moarte, începutul de sfârșit. Primele roade, pure ca tot ceea ce este nou, sunt sacrificate pentru prelungirea memoriei celor care nu mai sunt. Iar credința e că energia cea mai puternică stă în puritate. Și cu cât energia transmisă pe această cale este mai intensă, cu atât puterea celor de dincolo este mai mare și ajutorul dat celor vii crește în mod proporțional. Mesele scoase cu această ocazie în poiană, unele fiind date chiar ele (ne referim la mobilier, nu numai la încărcătura lor) de pomană, au format un șir de circa cincizeci de metri. Și n-au fost suficiente. Oamenii au așezat atunci, în continuare, ce-au adus pe jos, pe fețe de masă albe.

La pomană a fost chemat preotul satului, rus de origine, pe numele de Ermuciuc, preot care, alături de soția sa Efemia, au învățat să „tăinuie românește“, ca să poată comunica în satul în care, la recensământul din 1948 existau doar șase sârbi. Preotul a acceptat cu încântare chiar să participe la acest eveniment.

Ritualul a început la răsăritul soarelui pe malul Dunării, unde pe mal au fost scoase, numite la sufletul celor trei și vărsate 45 de vedre de apă, iar apoi „trei cofe chitite cu flori au fost aduse pe poiană“. A urmat slujba la biserică, unde au fost citite trei pâini ritualice numite cap la fiecare câte una și apoi popa Ermuciuc a mers „să slobozească pomana“. Pe poiană s-a adunat tot satul (la acea vreme număra peste 1900 de locuitori), au venit și lăutarii din sat, ce-i drept, unul cu clarinetul, altul cu „truba“ și cel de-al treilea, cu toba. După ce masa a fost „numită“ de Anica și „slobozită“ de popă, toți au spus bogdaproste. Copiii și-au luat ce primiseră de pomană, întrucât, așa cum spuneam mai devreme, puritatea este *sine qua non* în cadrul cutumelor. După ce s-a mâncat și s-a băut, a început muzica. Au fost date de pomană cântecele, la fel și horele

care s-au încins, hore purtate de Jela (cea care aștepta miluirea din partea Domnului) și de soțul acesteia².

Oamenii s-au îmbrăcat de sărbătoare pentru acest eveniment, bărbații cu „izmene albe-albe, cămașă albă și *prsluk*³”.

Toate babele satului au fost chemate să-și aducă contribuția la pregătirea pâinii, întrucât toate femeile mai apte de muncă erau la munca câmpului, grădinii etc., căci așa cum sublinia Nicolae Panea, „Spațiul de viață dobândește prin ritual funcțiuni funerare. În comunitățile rurale, moartea cuiva continuă să fie percepută ca un eveniment public, mai mult chiar, ea nu determină doar participarea, deci, mimarea solidarității, ci chiar implicarea, conștientizarea raporturilor de solidaritate și responsabilitatea față de propriul destin. Această socializare maximă a morții are la bază armonia perfectă dintre individual și colectiv” (Panea, 2005: 30). Fiind vorba de perioada de după Sfântul Petru (când e în toi treieratul), înseamnă că făina era din belșug. Astfel, în capul mesei au fost așezate nouă capete și pentru fiecare câte o liturghie, lumânări, s-au împărțit „peșchire dintr-alea țesute, d-alea de pe vig, cum erau atunci”.

Toate ritualurile au avut funcție integratoare duală. Pentru început, cea a integrării prin moarte în sânul comunității lui Dumnezeu ca membru al acesteia. Faptul că Trinitatea nu a fost scindată, că deși Isus s-a înfățișat ca mesager în vis, dar nu i-au fost uitați părinții, denotă spiritul patriarhal al satului care are ca unitate organizatorică familia. De aici și cea de-a doua fațetă a integrării celor doi soți, care, deși uniți, formează o celulă incompletă. Aducerea sacrului la nivelul profanului înseamnă includerea familiei divine în problemele familiei pământene și, prin aceasta, transferarea unei părți din povară de pe umerii unității telurice incomplete asupra celei sacre, complete. Și, totodată, prin recunoașterea legăturii de rubedenie, obligativitatea ajutorului reciproc în caz de nevoie.

Pomana apare drept contra-darul care precedă darul așteptat. Este o demonstrație colectivă de responsabilizare a divinului. Includerea prin dar în rândul străbunilor aduce obligații. Apariția lui Isus în vis a deschis poarta schimburilor, dar și a responsabilităților reciproce.

Actul ar fi unul liminal dacă s-ar raporta la ceva non-tranzițional sau non-liminal. Dar Isus a renăscut, lucru serbat oficial an de an, deci, prin extensie, pomana pentru Familia Sfântă nu reprezintă marcarea unui act de dispariție, ci doar un rit legat de un prag de trecere, act integrant al

² În Valea Timocului se dă de pomana tot ce ține de viața cotidiană: nu numai mâncare și haine, obiecte de folosință zilnică, mobilă, ci și lumina de la bec, știrile sau muzica de la televizor. Horele de pomana sunt chiar tradiționale la ungureni.

³ *Prsluk* (lb. srb. trad. n.) *vestă*.

legilor ciclice ale naturii. Rit care mediază între natură (moarte) și cultură (ritual), între material (om) și spiritual (divinitate). Ca act social, pomana reunește întreaga comunitate care, într-un mod indirect, primește binecuvântarea reprezentantului bisericii, la fel ca evenimentul. Riturile de trecere ne amintesc că „apartinem grupului nostru și că existența nu se poate concepe separat de acestea“ (Myerhoff, 1982: 109).

În concluzie, ritul de trecere, afirmă, simbolic, continuitatea, iar ritualul este concretizat, printre altele, și în adunarea martorilor care să-i dovedească autenticitatea.

La o vârstă de aproape 40 de ani, la un an după evenimentul prezentat, Jela a dat naștere unui băiat sănătos, care în prezent locuiește cu familia pe care și-a întemeiat-o în Germania. Atât Anica, cât și Jela și soțul ei au decedat. Familiile Popović (Anica și soțul ei) și Grekulović (Jela și soțul ei) n-au mai făcut pomeni așa de mari, dar „au mai pus alții“ pentru morții lor și, alături de aceștia, numai pentru Isus Cristos. Este vorba de doi ani diferiți, a doua pomana de acest tip fiind în anul imediat următor, iar cea de-a treia, câțiva ani mai târziu. Asemănarea dintre acestea ultimele două este că au fost făcute pentru băieți morți tineri, neînsurați, care li s-au arătat mamei în vis. Primul a cerut să fie pomenit în poiana mai sus amintită, folosită atunci în mod curent drept stadion pentru fotbal. Cel de-al doilea s-a arătat mamei în vis cu plângerea că stă în poiană lângă vărul Vănuță, care nu vrea sămpartă nimic de pe masă cu el. Probabil asemănarea ca vârstă și grad de rudenie le-a făcut pe mame să-l includă pe Isus în ritualuri.

Moartea este punctul culminant și cel mai dramatic al vieții, de aceea riturile thanatice au un rol foarte important. Respectarea lor, chiar transformarea lor într-o obsesie, oglindește respectul acestei etnii pentru strămoși și credința în lumea de dincolo.

Lumea de dincolo transcende definiția spațială. Ea e copia inactivă a celei terestre. Cei duși își continuă viața din care doar munca este exclusă. Populația lumii de dincolo e alcătuită tot din oameni care, neavând altceva de făcut, îi ajută pe cei rămași, comunică cu ei prin semne, le dau indicații în vis și așteaptă pomenile ce le sunt destinate. De aici, și reprezentarea tărâmului de dincolo.

În cazul evenimentului de la jumătatea secolului trecut, este evidentă absența majorității ritualurilor tautologice specifice: priveghiul, funeraliile, restul pomenilor. Totodată, lipsesc etapele caracteristice: agonia, decesul propriu-zis, înmormântarea, cât și locațiile tipice: camera de agonie, cea de priveghi, drumul spre cimitir, cimitirul, mormântul. Este distinctă și tripla pomenire. Și prin atâtea deosebiri, pomana se transformă în cu totul altceva: într-o celebrare colectivă. O celebrare închinată celor care apar, prin mesager, doar în vis. A celor care i-au părăsit pentru lumi care se pare

că nu sunt mai bune (hainele erau simbol al bunăstării). Celebrare care aduce o ușurare în fața grelei poveri a morții. Pentru că acomodarea psihică se face la un nivel diferit de cel comun: divinul are nevoie de muritori pentru a fi în lumea de dincolo, așa cum muritorii au nevoie de divin pentru a-și prelungi (prin urmași) existența pe Pământ.

Revelarea și acceptarea morții celor nemuritori antrenează, pe de o parte, ridicarea pragului conștiinței de sine a corbovenilor, iar pe de altă parte, responsabilitatea inalienabilă pe care o presupune egalitatea cu divinul, ceea ce înseamnă ca fiecare om să fie răspunzător față de ceilalți, „în virtutea faptului că este muritor”⁴.

Coborârea divinului la nivelul trecătorului îl transformă pe cel dintâi într-o formă concretă, materială, palpabilă, distructibilă. Concrețețea este cea care asigură eficiența mesajului, pecetluirea înțelegerii onirice. Receptorul colectiv, obsedat de refugiul în concret datorită condițiilor existențiale grele și ca reacție față de trăsătura abstractă a ideologiei care guvernează divinitatea, simte confortul pe care prezența unei organizații bisericesti nu i l-ar fi dat, ci doar i-ar fi provocat temerile de a nu face greșeli fatale prin nerespectarea canoanelor.

Prezența preotului nu este privită ca una a reprezentantului lui Dumnezeu pe Pământ, ci ca pe cea a unui membru al societății oarecare, care își practică meseria căreia îi este destinat. Lipsa de prejudecăți a acestuia este singura care îi asigură integrarea în societate. Tocmai datorită flexibilității lor și a empatiei cu populația autohtonă, preoții ruși au fost în timp înlocuiți cu cei sârbi. Încă din perioada interbelică, există o recomandare către parohii eparhiei Timocului: „Cu ocazia cazurilor în care unii preoți, în special ruși, care se află în serviciul eparhiei noastre, din necunoaștere a relațiilor noastre naționale, înregistrează în protocoalele bisericesti naționalitatea română pentru anumite nașteri, căsătorii sau decese, sau menționează drept limbă maternă româna și, luându-se în considerare că în eparhia noastră nu a existat și nici nu este populație care vorbește numai o limbă străină, ci, dimpotrivă, numai limba sârbă, iar în unele regiuni din cauza legăturilor istorice de graniță se folosește și un anumit dialect local, se recomandă tuturor preoților ca în viitor, în protocoale bisericesti sau listele pentru statisticile statului să treacă în rubrica specială că toate persoanele au naționalitate sârbească, iar limba maternă le este sârba”⁵.

⁴ Emmanuel Lévinas, *Moartea și timpul*, Cluj-Napoca, Ed. Biblioteca Apostrof, 1996, p. 72, apud N. Panea, *op.cit.*, p. 25.

⁵Recomandarea parohilor din Eparhia Timocului, *Letopisețul Eparhiei Timoc*, anul VI, Niș, 1928: (Nr. de eparhie 1784 din 23. XI. 1927), pp. 72-73.

Dincolo de înțelesurile acestui paragraf, care nu au legătură cu tema noastră, se vede faptul că preoții ruși erau mult mai dispuși spre integrarea lor în comunitate pentru a realiza, pe această cale, integrarea bisericii ortodoxe. De aici și atitudinea înțelegătoare a preoților ruși arătată diferitelor practici care ar putea fi etichetate, din punct de vedere al clerului, ca păgâne sau, și mai grav, ca blasfemii, iar din partea autorităților, acțiuni antistatale.

În cazul nostru, pomana dobândește o semnificație diferită de cea convențională. Conturează o relație de rudenie dobândită nu prin naștere, nici prin căsătorie, ci prin moarte și prin aceasta, relații multiple care se întind asupra elementului fundamental al ruralului: familia. Pomana preia, de fapt, la un nivel colectiv, grava criză a reprezentării care marchează schimbările vremurilor, iar introducerea divinului în comunitate nu este făcută pentru a ridica sătenii pe o treaptă superioară, ci pentru a proteja familia sacră împotriva dispariției, întrucât numai aparținând unei enclave poți supraviețui.

Iar primirea Sfintei Familii în sânul satului a ajutat-o pe aceasta să rămână vie în conștiința oamenilor, într-un loc în care biserica n-a putut.

Bibliografie

- Вуковић, Радомир. 2004. *Народни обичаји веровања и пословице код Срба*. Београд: Сазвежђа.
- Зечевић, Слободан. 2008. *Митска бића српских предања*. Београд: Службени Гласник.
- Петровић, Сретен. 2004. *Српска митологија у веровању, обичајима и ритуалу*. Београд: Народна Књига.
- Panea, Nicolae. 2005. *Folclor literar românesc*. Craiova: Scrisul Românesc.
- Panea, Nicolae. 2003. *Gramatica funerarului*. Craiova: Scrisul Românesc.
- Paunović, Bratislav-Bata. 2001. *Vlasi kroz vekove*. Čuprija: Mladost.
- Pop, Mihai. 1998. *Folclor românesc*. București: Grai și suflet.
- Sorescu-Marinković, Annemarie. 2012. *Românii din Timoc astăzi*. Cluj-Napoca: Argonaut.
- Šolkotović, Silvia-Diana. 2012. *Mitologia vlaho-românilor din Valea Timocului*. Craiova: Aius.
- Myerhoff, Barbara. 1982. „Rites of Passage: Process and Paradox“, în *Celebration, studies in Festivity and Ritual*. Washington, D.C.: Smithsonian Institution Press.

